

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

Bind Me

C A P T U R E M E : B O O K 2

www.pdfking.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAĞLA BENİ

BENİ YAKALA: KİTAP 2

ANNA ZAIRES

♣ MOZAİKA ♣

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Anna Zaires ve Dima Zales www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

Kapak: Najla Qamber Designs

najlaqamberdesigns.com

Fotoğraf: Lindee Robinson Photography

Modeller: Sarah Stroven ve Adam Stroven

Düzenleyen: Mella Baxter

e-ISBN: 978-1-63142-133-4

Baskı ISBN: 978-1-63142-134-1

I ESİRİ

Yulia

MAHKUM. TUTSAK.

Lucas'ın kaslı ağırlığı beni yatağa sabitlerken bu gerçeği her zamankinden daha keskin bir şekilde hissediyorum. Bileklerim başımın üzerinde bağlı ve vücudum bana hem cenneti hem de cehennemi gösteren bir adam tarafından işgal edilmiş durumda. Lucas'ın sikiinin içimde yumuşadığını hissedebiliyorum ve gözlerim yaşıyor.

Ona bakmamak için yüzümü başka tarafa çevirmiş, öylece uzanırken gözyaşlarımı tutamıyorum.

Beni aldı ve bir kez daha ona izin verdim. Hayır, sadece izin vermedim, kucakladım. Beni esir alanın benden ne kadar nefret ettiğini bildiğimden, onu kendi isteğimle öptüm, hayatımda yeri olmayan hayallere ve fantezilere teslim oldum.

Beni mahvedecek bir adama olan arzuma teslim olmak.

Lucas'ın bunu neden hâlâ yapmadığını, neden bir işkence kulübesinde asılı, kırık ve kanlar içinde olmak yerine onun yatağında olduğumu bilmiyorum. Esguerra'nın adamları dün beni buraya getirdiğinde ve ölümüne sebep olduğumu düşündüğüm adamın hayatta olduğunu fark ettiğimde beklediğim şey bu değildi.

Canlı ve beni cezalandırmaya kararlı.

Lucas kıpırdanıyor, ağırlığını hafifçe kaldırıyor ve klimanın serin esintisini terden nemlenmiş tenimde hissediyorum. Aleti içimden çıkarken iç kaslarım geriliyor ve bacaklarımın arasındaki derin acının farkına varıyorum.

Boğazım daralıyor ve göz kapaklarımın arkasındaki yanma şiddetleniyor.

Ağlama. Ağlama. Bu sözleri bir mantra gibi tekrarlıyor, gözyaşlarımı kontrol altında tutmaya odaklanıyorum. Olması gerekenden daha zor ve bunun az önce aramızda geçenlerden kaynaklandığını biliyorum.

Acı ve zevk. Korku ve şehvet. Bu kombinasyonun bu kadar yıkıcı olabileceğini hiç bilmiyordum, geçmişimin uçurumuna daldıktan hemen sonra yükselebileceğimi hiç fark etmemiştim.

Kirill'i hatırladıktan sadece birkaç dakika sonra gelebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Eğitimcinin adını düşünmek bile boğazımdaki düğümün genişlemesine neden oluyor, karanlık anılar tekrar su yüzüne çıkma tehdidinde bulunuyordu.

Hayır, dur. Bunu düşünme.

Lucas tekrar kayarak başını kaldırıyor ve bileklerimi bırakıp yuvarlanırken rahatlatarak nefes veriyorum. Tam bir nefes alıp ciğerlerimi çok ihtiyacım olan havayla doldururken gözlerimin arkasındaki karıncalanma hissi azalıyor.

Evet, . Ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Bir nefes daha yutkunarak başımı çevirdiğimde Lucas'ın ayağa kalkıp prezervatifi çıkar. Gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarındaki mavi-gri serinlikte bir parça kafa karışıklığı yakalıyorum. Ancak bir sonraki anda duyguları kayboluyor ve kare çeneli yüzü her zamanki gibi sert ve tavizsiz kalıyor.

"kalk." Lucas bana doğru uzanıp kolumu tutuyor. "Hadi gidelim." Beni yataktan sürüklüyor.

Karşı koyamayacak kadar titriyorum, bu yüzden beni koridorda yürütürken tökezliyorum.

Birkaç dakika sonra banyo kapısının önünde durdu. "Bir ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve teklif için minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. Bir dakikadan daha fazlasına ihtiyacım var - bunu atlatmak için sonsuzluğa ihtiyacım var - ama bir dakikaya razı olacağım dakikalık mahremiyete ihtiyacım .

Kapıyı kapatırken "Sakın bir şey yapmaya kalkma," diyor ve ben de uyarısını dikkate alarak tuvaleti kullanmaktan ve ellerimi olabildiğince çabuk yıkamaktan başka bir şey yapmıyorum. Onunla dövülecek bir şey bulabilsem bile

şu anda gücüm yok. Hem fiziksel hem de duygusal olarak tükendim, bedenim de neredeyse ruhum kadar ağrıyor. Her şey çok fazlaydı: aramızda olduğunu düşündüğüm kısa süreli bağ, aniden soğuk ve acımasız hale gelmesi, yıkıcı zevkle birleşen anılar.

Lucas'ın, pencereden beni gözetleyen koyu saçlı diğer kıza sahip olmasına rağmen beni alması.

Boğazım tekrar kapanıyor ve hıçkırıklarımı bastırmak zorunda kalıyorum. Bu düşüncenin neden bu kadar acı verici olduğunu bilmiyorum. Beni esir alan kişi üzerinde hiçbir hakkım yok.

En iyi ihtimalle, ben onun oynucağıym, onun . Sıkılana kadar benimle oynayacak, sonra da beni kıracak.

Beni hiç düşünmeden öldürecek.

Sen benimsin, dedi beni becerirken ve kısa bir an için bunu kastettiğini düşündüm. Benim ona olduğum gibi onun da bana çekildiğini düşündüm.

Belli ki .

İnce bir nem tabakası görüşümü örtüyor ve onu gözlerimden temizlemek için gözlerimi kırıyorum. Banyo aynasından bana bakan yüzüm zayıf ve solgun. Rus hapishanesinde geçirdiğim iki ay görünüşüme çok zarar vermişti. Lucas'ın şu anda beni neden istediğini bile bilmiyorum. Kız arkadaşı sıcak teni ve canlı yüz hatlarıyla sonsuz derecede daha güzel.

Sert bir vuruş beni ürküttü.

"Bir dakikan doldu." Lucas'ın sesi sert ve onunla yüzleşmeyi daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyorum. Kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Girişte durmuş beni bekliyor. Beni geri götürmesini bekliyorum ama onun yerine banyoya giriyor.

"Gir içeri," diyor beni duşa doğru iterek. "Yıkanacağız."

Biz mi? Benimle içeri mi geliyor? İçim sıkışıyor, görüntü karşısında tenime sıcaklık yayılıyor ama itaat ediyorum. Başka seçeneğim yok, ama olsaydı bile, Moskova hapishanesinde duşsuz geçirdiğim haftaların anısı zihnimde hâlâ korkunç derecede taze.

Eğer beni esir alan kişi günde beş kez duş almamı istiyorsa, bunu memnuniyetle yaparım.

Duş kabini ikimizin de sığabileceği kadar büyük, cam Temiz ve modern bir muhafaza. Genel olarak Lucas'ın eviyle ilgili her şey temiz ve modern, Moskova'da ikamet ettiğim Sovyet döneminden kalma küçük daireden tamamen farklı.

Suyu açtığında "Banyon güzelmiş," diyorum anlamsızca. Neden bu konuyu seçtiğimi bilmiyorum ama bir şekilde dikkatimi dağıtmam gerekiyor. , birlikte çıplakız ve daha yeni seks yapmış olmamıza rağmen ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Keskin hatlara sahip kasları her hareketinde kasılıyor ve ağır kesesi bacaklarının arasında asılı duruyor, yarı sert siki tohumunun izleriyle parlıyor. Çıplak gördüğüm tek erkek o değil, ama açık ara en görkemlisi.

"Banyoyu sevdin mi?" Lucas yüzünü bana dönerek su spreyinin geniş sırtına vurmasına izin veriyor ve cinselliğin farkında olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum.

Havadaki şarj. Yüzüme dönmeden önce vücudumda gezinen ağır gözlü bakışlarında, büyük ellerinin sanki bana uzanmaktan kendilerini alıkoymak istercesine kıvrılışında.

"Evet." Ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum, sanki beynimi sikip duygularımı darmadağın ettikten sonra burada birlikte olmamız çok da önemli değilmiş gibi. "Dekorunuzun sadeliğini seviyorum."

Bu, adamın kendisinin karmaşıklığından güzel bir değişiklik yapıyor.

Bana bakıyor, soluk gözleri bu ışıktaki maviden çok gri, ve benim aksime onun dikkatinin dağılmasını istemediğini görüyorum. Birlikte duş almamızı istemesinin bir nedeni vardı ve bu neden o duşa girdiğinde açıkça ortaya çıktı. bana uzanıyor ve beni de kendisiyle birlikte suyun altına çekiyor.

"Yere yat." Bu emre omuzlarımı sertçe iterek eşlik ediyor. Ellerin bastırma gücüne dayanamayan bacaklarım kıvrılıyor ve kendimi onun önünde dizlerimin , yüzüm kasıklarının hizasında buluyorum. Geniş sırtı su spreyinin çoğunu engelliyor ama damlacıklar yine de bana ulaşıyor ve saçlarımı kavrayıp başımı sertleşen sikine yaklaştırmak beni kapatmaya zorluyor.

"Eğer beni ısıırırsan..." Tehdidi söylemiyor ama böyle bir eylemin benim için iyi olmayacağını anlamak için ayrıntıları bilmeme gerek yok. Ona uyarının gerekli olmadığını, şu anda savaşamayacak kadar paramparça olduğumu söylemek istiyorum ama bana fırsat vermiyor. Dudaklarım ayrılır ayrılmaz

Aletini içeri sokuyor, o kadar derine iniyor ki çıkarmadan önce neredeyse boğuluyorum. Nefes nefese, kendimi kalçalarının çelik sütunlarına yaslıyorum ve o bu sefer daha yavaş bir şekilde geri itiyor.

"Güzel, işte iyi bir kız." Dudaklarımı kalın şaftının etrafına kapatıp yanaklarımı çukurlaştırarak onu emerken saçlarımdaki tutuşu gevşiyor.

"Aynen böyle, güzelim..." Tuhaf bir şekilde, cesaretlendirici sözleri içimde bir sıcaklık sarmalına yol açıyor. Sevişmemizden dolayı hâlâ ıslığım ve bunu hissediyorum.

Kalçalarımı birbirine bastırıp içimdeki acıyı bastırmaya çalışırken kayganlaşıyor.

Onu tekrar istemem mümkün değil. Seksim çiğ ve şişmiş, içim onun sert sahiplenmesinden dolayı hassas. Ayrıca yaklaşan karanlığı, beni içine çekmeye çok yaklaşan anıları da hatırlıyorum. Böyle bir adamla birlikte olmak -tamamen onun gücü altındayken ve beni cezalandırmak isterken- en kötü kâbusum ama Lucas'la bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor.

Hâlâ tahrik oluyorum.

Ağzımın içine girip bir ritim tuttururken parmakları saçlarımı avuçluyor ve ben de boğaz kaslarımı gevşetmek için elimden geleni yapıyorum. Nasıl vereceğimi biliyorum

ve şimdi bu becerimi kullanıyorum, dudaklarımla emiş yaratırken iki elimle taşaklarını kavıyorum.

"Evet, bu." Sesi şehvetle kalınlaşmıştı. "Devam et."

İtaat ediyorum, onu boğazımın daha da derinlerine alırken taşaklarını daha sıkı sıkıyorum. Garip bir şekilde, ona bu zevki tattırmak umurumda değil. Dizlerimin üzerinde olmama rağmen, bu sabah geldiğimden beri hiç olmadığım kadar kontrolün bende olduğunu hissediyorum. Bunu yapmasına *izin veriyorum* ve bunun çoğunlukla bir yanılsama olduğunu bilsem de bunda bir güç var. Ben onun tutsağiyım, kız arkadaşı değil, ama şimdilik öyleymişim gibi davranabilirim, sikini dudaklarımla arasına sokan adam beni cinsel bir nesneden daha fazlası olarak görüyor.

"Yulia..." Adımı inleyerek illüzyona katkıda bulunuyor ve sonra Sonuna kadar itiyor ve duruyor, boğazıma kalın sperm püskürüyor. Nefes almaya ve yutkunurken boğulmamaya odaklanıyorum, ellerim hala onun sıkıca çekilmiş toplarını kucaklıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor, her damlasını içmeme izin veriyor ve sonra saçlarımı okşuyor, dokunuşu hiç hissetmediğim kadar nazik. Onun onayını aşağılayıcı bulmalıydım, ama bu küçük şefkatten zevk alıyorum, çaresiz bir ihtiyaçla onu içime çekiyorum. Yorgun hissediyorum, o kadar yorgunum ki tek yapmak istediğim böyle kalmak, ben hiçliğe dalarken onun saçlarımı okşaması.

Çok geçmeden ayağa kalkmama yardım ediyor ve su spreyi yüzüm yerine göğsüme çarpmaya başladığında gözlerimi açıyorum. Lucas konuşmuyor ama avucuna döktüğü vücut losyonunu tenime sürdüğünde dokunuşu hâlâ nazik ve yatıştırıcı.

"Arkana yaslan," diye mırıldanıyor, arkama geçiyor, ben de ona yaslanıyorum, o önümü yıkarken başımı güçlü omzuna yaslıyorum, büyük Elleriyile göğüslerimi, karnımı ve bacaklarımla arasındaki hassas bölgeyi sabunluyor. Benimle ilgileniyor, hülyalı bir şekilde fark ediyorum, ilginin tadını çıkarmak için gözlerimi kapatırken zihnim sürüklenmeye başlıyor.

Çok geçmeden temizleniyorum ve geri çekilip beni durulamak için spreyi bana yöneltiyor. Hafifçe sallanıyorum, bacaklarım beni zar zor ayakta tutarken Lucas

suyu kapatır ve beni duştan çıkarır.

"Gel, seni yatağa yatıralım. Düşmek üzereyin." Etrafıma kalın bir havlu sarıyor ve beni kucağına banyodan çıkarıyor. "Uyumaya ihtiyacın var."

Beni yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı.

Ona göz kırpyorum, düşüncelerim yavaş ve . Beni yatağın yanında yere bağlamayacak mı?

"Benimle yatacaksın," diyor, dile getirilmemiş soruma cevap vererek. Tüm bunların ne anlama geldiğini analiz edemeyecek kadar yorgun bir halde ona tekrar göz kırpmıyorum ama o çoktan komodinin çekmecesinden bir çift kelepçe çıkarmış bile.

Ben niyetini merak edemeden kelepçelerden birini sol bileğime geçiriyor, diğerini de kendi bileğine takıyor. Sonra uzanıyor, arkamda geriniyor ve vücudunu arkadan benimkine doluyor, kelepçeli sol kolunu yanımdan geçiriyor.

"Uyu," diye fısıldıyor kulağıma ve ben de uyuyorum, unutmanın sıcak konforuna gömülüyorum.

Lucas

YULIA'NIN NEFES ALIŞ VERİŞİ NEREDEYSE ANINDA DÜZLEŞİR, VÜCUDU Kucağımda uyuyakalırken kemiksiz. Saçları duştan ıslanmış, nem yastığıma sızıyor ama bu beni rahatsız etmiyor.

Kollarımdaki kadına çok odaklandım.

Benim vücut yıkama suyum ve kendisi gibi kokuyor, bana hala bir şekilde şeftaliyi hatırlatan eşsiz, narin koku. İnce vücudu yumuşak ve sıcak, Kıçının kıvrımı kasıklarımı yastıklıyor. Orada uzanırken bedenim memnuniyetle mırıldanıyor ama zihnim rahatlamayı reddediyor.

Onu becerdim.

Onu becerdim ve bu bir kez daha yaşadığım en iyi seksti, Moskova'da onunla geçirdiğim zamanı bile geride bıraktı. İçine girdiğimde, hissettiklerimin yoğunluğu nefesimi . Seks gibi değil, eve dönmek gibi hissettiriyordu.

Şimdi bile, onun sıkı, sıcak derinliklerine kaymanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak, sikimin seğirmesine ve göğsümün bir şeyle ağrmasına neden oluyor tanımlanamaz. Onunla bunu istemiyorum, "bu" her ne . Çok basit olmalıydı: onu becermek, sistemimden çıkarmak ve sonra onu cezalandırmak, bu süreçte ondan bilgi almak. Yıllarca birlikte çalıştığım ve eğitim aldığım adamları öldürdü.

Neredeyse *beni* öldürüyordu.

Yulia'ya karşı nefret ve şehvet dışında bir şey hissedebileceğim fikri beni çileden çıkarıyor. Bakışlarındaki yumuşaklığı görmezden gelmek ve ona Onunla sevişmek yerine kabaca becermek için olduğu gibi mahkum. Canını yaktığımı biliyordum, acımasızca içine girerken çırpındığını hissediyordum. -Ama beni nasıl etkilediğini bilmesine izin veremezdim.

Bu delice zayıflığa boyun eğemezdim.

Ama o hiç itiraz etmeden sikimi emdiğinde tam da bunu yapmıştım, sanki doyamıyormuş gibi beni ağzıyla sağıyordu. Ona bir fahişe gibi davrandıktan sonra bana zevk verdi ve o lanet olası ihtiyaç tekrar üzerime geldi.

Ona sarılma ve onu koruma ihtiyacı.

Önümde diz çöktü, ıslak, dikenli kirpikleri solgun yüzünde dalgalanıyordu. Döllerimin her damlasını yutarken yanaklarını okşamak, onu kollarıma almak ve asla tutamayacağım sözler vermek istedim. Onu yıkamakla yetindim, ama onu bağlayıp yerde uyutmayı kendime yediremedim - tıpkı daha önce onu gerçekten incitmeyi kendime yediremediğim gibi.

Ne karmaşa ama. Yirmi dört saatten daha az bir süredir burada ve iki aydır içimde yanan öfke şimdiden soğumaya başladı, onun savunmasızlığı beni başka hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkiliyor. Zayıf ve aç olması, vücudunun eski bir gölgesi olması ve mavi gözlerinin yorgunluktan halkalanmış olması umurumda olmamalı. On bir yaşında askere alınmış ve on altı yaşında Moskova'ya casus olarak gönderilmiş benim için önemli olmamalı.

Bu gerçeklerin benim için bir fark yaratmamalı ama yaratıyor.

Lanet olsun.

Gözlerimi , kendime hissettiğim her neyse bunun geçici olduğunu, onu doyasya yaşadıktan sonra geçeceğini söylüyorum.

Yalan söylediğimi bildiğim halde kendime bunu söylüyorum.

O kadar basit olmayacak ve bunu bilmeliydim.

TUHAF BİR SES BENİ DERİN UYKUMDAN UYANDIRIYOR. GÖZLERİM AÇILDI, HEPSİ Adrenalin içimde roket gibi patlarken uykunun izleri kayboldu. Geriliyorum, bir kavgaya hazırlanıyorum ve sonra yalnız olmadığımı hatırlıyorum.

Kollarımda yatan bir kadın var, sol bileği benimkine kelepçeli.

Yavaşça nefes veriyorum, sesin ondan geldiğini fark ediyorum. Huzursuzca yer değiştiriyor ve sesi tekrar duyuyorum.

Boğuk bir çığlık olarak biten yumuşak bir inilti.

"Yulia." Sol elimi omzuna koyup kolunu yukarı kaldırıyorum. "Yulia, uyan."

Kıvrılıyor, ani bir vahşilikle mücadele ediyor ve fark ediyorum ki Henüz uyanmadı. Yarı ağlıyor, yarı gaz çıkarıyor ve tüm gücüyle kelepçeleri çekiştiriyor.

Orospu çocuğu.

İkimize de zarar vermesini engellemek için sol bileğini tutuyorum ve hareketsiz kılmak için ağırlığımı kullanarak üzerine yuvarlanıyorum. "Sakin ol," diye kulağına fısıldıyorum. "Bu sadece bir rüya."

O zaman çırpınmayı bırakmasını, uyanmasını ve neler olduğunu fark etmesini bekliyorum ama öyle olmuyor.

Onun yerine vahşi bir hayvana dönüşür.

Yulia

"BU SENİN HATAN, SÜRTÜK. HEPSİ SENİN."

Ağır bir vücut beni yere bastırıyor, zalim eller kıyafetlerimi yırtıyor ve sonra acı geliyor, acımasız, yakıcı bir acı, giriyor, bunun benim cezam olduğunu, ödemeyi hak ettiğimi söylüyor.

"Yapma!" Bağırıyorum, mücadele ediyorum ama hareket edemiyorum, onun altında nefes alamıyorum. "Dur, lütfen dur!"

"Sakin ol," diye kulağıma İngilizce fısıldıyor. "Sakin ol amına koyayım."

Kirill'in İngilizce konuşmasındaki uyumsuzluk beni bir an için sarsıyor ama tam olarak analiz edemeyecek kadar panik içindeyim. İhlalin ve utancın acısı göğsümü ezen bir mengene gibi. Boğuluyorum, soğuk karanlığın içinde dönüyorum ve tek yapabildiğim savaşmak, çılgılık atmak ve savaşmak.

"Yulia. Siktir, kes şunu!" Sesi hatırladığımdan daha kalın ve yine İngilizce konuşuyor. Bunu neden yapıyor? Şu anda eğitimde değiliz. Bu tuhafılık beni rahatsız ediyor ve tuhaf olan tek şeyin bu olmadığını fark ediyorum.

Kolonya da sürmüyor.

Kafam karıştı, hala onun altındayım ve aslında acı çekmediğimi fark ettim. Üstümdeydi ama canımı yakmıyordu.

Gerçeklik değişiyor ve yeniden hizalanıyor ve ben hatırlıyorum.

Kirill yedi yıl önceydi. Kiev'de değilim, Kolombiya'dayım, yaptıklarımın dolaylı beni cezalandırmak isteyen başka bir adamın tutsağıyım.

"Yulia." Lucas'ın sessiz sesi kulağıma yakın. "Gitmene izin verebilir miyim?" "Evet," diye fısıldıyorum yastığa. Kaslarım titriyor. Aşırı efor sarf ediyorum ve nefesim sanki koşuyormuşum gibi daralıyor. I Kabusumdaki hayalet yerine Lucas'la savaşıyor olmalıydım. "Artık iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Lucas üzerimden yuvarlanıyor ve kelepçelerin hâlâ bizi birleştirdiği sol bileğimde bir çekiştirme hissediyorum. Metalin altındaki derim acıyor ve çiğ. Dövüş sırasında kelepçeyi çekiştirmiş olmalıyım.

Benden uzaklaşıyor ve bir saniye sonra odayı aydınlatan yumuşak bir ışık yanıyor. Temiz beyaz duvarların görüntüsü, rüya gördüğümün ve Kirill'in yakınımda olmadığına ek bir kanıtı olarak hizmet ediyor.

Lucas komodinin içine uzanıp kelepçelerin kilidini açmak için bir anahtar çıkarıyor. Anahtarı çekmeceye geri koyduğunda, dişlerim çoktan takırdamaya başlamış olsa da otomatik olarak yerini not ediyorum. Daha önce hiç Yıllardır kadar güçlü ve gerçekçi bir kabus görmemiştim ve ne kadar kötü olabileceğini unutmuşum.

Lucas yüzünü bana döndü. "Yulia." Bana doğru uzanırken bakışları kasvetli. "Ne oldu?"

Beni kucağına çekmesine izin veriyorum, böylece vücudunun sıcaklığını donmuş tenimde hissedebiliyorum. Titrememi durduramıyorum, kâbusun gölgesi hâlâ üzerimde geziniyor. "I-" Sesim çatlıyor. "Kötü bir rüya gördüm."

"Hayır." Bir eliyle çenemi yukarı kaldırarak beni gözlerinin içine zorluyor. "Bana bu rüyayı neden gördüğünü anlat. Sana ne oldu?"

Bu sessiz emre itaat etmek için mantıksız bir dürtüyle savaşıyor dudaklarımı kapatıyorum. Bana sarılma şekliyle ilgili bir şey bir çocuğu teselli eden bir ebeveyn gibi- ona güvenmek, sadece ajans terapistiyle paylaştığım şeyleri ona anlatmak istememe neden oluyor.

"Ne oldu?" Lucas bastırıyor, sesi yumuşuyor ve içimde bir özlem kabarıyor, daha önce aramızda olduğunu hayal ettiğim bağ için bir arzu duyuyorum.

Belki de ben hayal etmedim. Belki orada bir şey vardır.

Orada bir şey olmasını çok istiyorum.

"Yulia." Lucas avucunu çenemin üzerinde kıvrarak başparmağıyla yanağıma okşuyor. "Söyle bana. Lütfen."

Bu kadar sert ve otoriter bir adamdan gelen bu son kelime beni kırıyor. Bana dokunuşunda öfke yok, şiddet yok.

Şehvet. Beni daha önce incittiği doğru, ama sonrasında bana zevk ve şefkat de verdi. Ve şu anda benden

Benden cevap istiyor.

O soruyor ve ben onu reddedemem.

Kendimi bu kadar kayıp ve yalnız
hissederken olmaz.

"," diye fısıldıyorum, son iki aydır hayalini kurduğum adama bakarak.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Lucas

"OLDUĞUNDA KAÇ YAŞINDAYDIN?" ELİMİ ARKAYA GÖTÜRÜP SORUYORUM. boynundaki gergin kaslara masaj yapıyorum. Onu kucağımda tutarken Yulia'nın vücudu titriyor ve yeni bir öfke dalgası içimi düğümlüyor.

Biri ona kötü bir şekilde zarar verdi ve ben o kişiye bunu ödeteceğim.

"On beş," diye cevap veriyor ve sesindeki tutukluğu duyuyorum.

On beş. Kendimi hareketsiz kalmaya ve içimde kaynayan volkanik şiddete teslim olmamaya zorluyorum. Böyle bir şey olduğundan şüphelenmiştim. Çığlık atarken sesi tiz, neredeyse çocuksu çıkıyordu, kelimeler Rusça ya da Ukraynaca yuvarlanıyordu.

"Kimdi o?" Sesimi eşit tutarak küçük masajıma devam ediyorum. Onu yatıştırıyor, titremesini biraz hafifletiyor gibi görünüyor. Yüzünün rengi beyaz çarşaflarıma uyuyor, mavi gözleri başucu lambasının loş ışığında karanlık. Yirmi iki yaşında olabilir ama şu anda inanılmaz derecede genç görünüyor.

Genç ve inanılmaz derecede kırılgan.

"Adı-" Yutkunuyor. "Adı Kirill'di. O benim eğitimcimdi."

Kirill. Bunu zihnime not ediyorum. Araştırmayı harekete geçirmek için soyadına ihtiyacım olacak ama en azından şimdiden elimde bir şey var. Sonra söylediklerinin ikinci kısmı aklıma geliyor.

"Eğitmeniniz mi?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Onlardan biri. Uzmanlık alanı göğüs göğüse dövüşmekti."

Orospu çocuğu. On beş yaşında bir kızın, hatta yetişkin bir erkeğin bile hiç şansı olmazdı.

"Ve çalıştığın insanlar buna izin mi verdi?" Sesime öfke karışıyor ve neredeyse belli belirsiz irkiliyor. Onu korkutmak için derin bir nefes alıp kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyorum. Hâlâ benden uzağa bakıyor, gözleri solumdaki bir noktaya odaklanmış durumda, ben de elimi saçlarının arasına sokup kafatasını hafifçe okşayarak dikkatini tekrar bana çekiyorum.

"Yulia, lütfen." Çaba sarf ederek ses tonumu dengeledim. "Bunu onayladılar mı?"

"Hayır." Dudakları acı bir ironiyle kıvrılıyor. " de bu. ."

"Anlamıyorum."

Gülüyor, sesi çiğ ve acı dolu. "Bunu onaylamaları . O zaman böyle kızgın olmazdı."

Kanım hem sıcak hem de . "Anlat bana."

"On beş yaşına geldiğimde, diş tellerimi çıkardıktan hemen sonra bana asılmaya başladı." Bakışları tekrar benimkilerden uzaklaşıyor. "Gördüğünüz gibi çirkin bir çocuktum -uzun boylu, sıska ve beceriksiz- ama büyüdüğümde daha iyi görünüyordum. Erkekler benden hoşlanmaya başladı ve erkekler de beni fark etmeye başladı. Bu neredeyse bir gecede oldu."

"Ve o da adamlardan biriydi."

Başını salladı ve dikkatini bana geri verdi. "Evet. Adamlardan biriydi. Başlarda çok önemli değildi. Beni minderde biraz daha uzun tutardı ya da Bana dokunabilmek için bir hareketi birkaç kez daha yaptırdı. İlgilendiğini bile fark etmemiştim, ta ki-" Aniden durdu, teninde bir titreme oldu.

"Neye kadar?" Dinleyecek kadar sakın kalmaya çalışarak sordum. "Beni soyunma odasında köşeye sıkıştırana kadar değil." Tekrar yutkunuyor. "O beni duştan sonra yakaladı ve bana dokundu. Her ."

Lanet olası bok parçası. Adamı öldürmeyi kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. "Sonra ne oldu?" Kendimi sormaya zorluyorum. Bu işin sonu değil.

Hikaye, bu kadarını söyleyebilirim.

"Onu ihbar ettim." Yulia'nın ince bedeninden bir ürperti geçiyor. "Program başkanına gittim ve ona Kirill'den bahsettim."

"Ve?"

"Ve onu kovdular. Ona gitmesini ve bir daha benimle hiçbir şey yapmamasını söylediler."

"Ama yapmadı."

"Hayır," diye . "O ."

Bir nefes alıyorum ve kendimi destekliyorum. "Sana ne yaptı?"

"Yaşadığım yurda geldi ve bana tecavüz etti." Sesi düz ve bakışları tekrar benden uzaklaşıyor. "Yaptığım şey için beni cezalandırdığını söyledi."

Kelimeler kesiyor. Paralellikler kaçmıyor. Ben de seksi bir ceza olarak kullanmayı, şehvetimi onun bedeninde tatmin etmeyi ve aynı zamanda benim için ne kadar az şey ifade ettiğini ona göstermeyi planlamıştım.

Aslında, bu gece erken saatlerde, onun çırpınışlarını görmezden gelerek onu kabaca götürdüğümde yaptığım şey buydu.

"Yulia..." Yıllardır ilk kez, kendimden nefret etmenin acı kırbacını hissediyorum.

Onu koridorda yere yatırdığımda paniklemesine şaşmamalı. "Yulia, ben-"

"Doktorlar diğer stajyerler beni bulduğu için şanslı olduğumu söylediler," diye devam ediyor, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Yoksa kan kaybından ölebilirmişim."

"Kan mı?" Bir öfke kabarması boğazımı sıkıyor. "Herif seni o kadar kötü mü yaraladı?"

"Kanamam vardı," diye açıklıyor, bakışlarımla tekrar buluştuğunda yüzü garip bir şekilde sakinleşiyor. "Bu benim ilk seferimdi ve o çok sertti. Çok sertti."

O piç kurusunun ölümü yavaş olacak. Çok yavaş. Kendimi Peter Sokolov'un tekniklerinden bazılarını antrenör üzerinde kullanırken hayal ediyorum ve bu hayal beni "ne?" diye sorabileceğim kadar .

Yulia göz kırıyor ve doğal olmayan sakinliğinin bir kısmının dağıldığını görüyorum. "Adı önemli değil."

"Benim için önemli." Omuzlarını kavırıyorum, kemiklerinin inceliğini hissediyorum. "Hadi tatlım. Bana sadece onun adını söyle."

Başını iki yana sallar. "Önemli değil," diye tekrarlıyor. Bakışları sertleşiyor ve ekliyor: "Önemi yok. O öldü. Altı yıldır ölü."

Hay sikeyim. Bu fantezi buraya kadarmış. "Onu sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Hayır." Gözleri kırık cam parçaları gibi parlıyor. "Keşke yapsaydım. İstedim ama programımızın başı onun yerine bir suikastçı gönderdi."

"Böylece seni intikamdan mahrum bıraktılar." Çoğu insanın genç bir kızın cinayet işleme şansı bulamamasına sevineceğini biliyorum ama ben hiçbir zaman diğer yanağımı çevirmeye inanmadım. İntikamda belli bir tatmin, bir kapanış duygusu vardır. Geçmiş geri getirmez ama insanın kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olabilir.

Biliyorum, çünkü *bana* yardımcı oldu.

Yulia cevap vermiyor ve ben de hassas bir noktaya temas ettiğimi fark ediyorum. Bunun için onlara, hakkında konuşmayı reddettiği bu ajansa, onu en başta eğitmenden koruması gereken bu "program başkanına" kızıyor.

Şimdi sorsam bunlardan vazgeçer mi? Acı dolu geçmişini yeniden yaşadıktan sonra ham ve savunmasız. Bundan faydalanmak için gerçek bir piç olurum. Ama bunu , ihtiyacım olan bilgiye sahip olabilirim ve onu incitmek zorunda kalmam.

Onu güvende tutacaktım ve bir daha kimse ona zarar vermeyecekti.

Dün olsa bu düşünceyi bir zayıflık olarak görüp bir kenara iterdim ama artık öyle değil. Haftalardır kendime yalan söylüyordum ve bunu itiraf etmenin zamanı geldi. Ona işkence edemeyeceğim. Bıçağımı, o izinsiz girene yaptığım gibi onun üzerinde kullandığımı hayal etmeye çalıştığımda midem bulanıyor. Kabus görmeden önce bile Yulia'ya gerçek bir mahkuma gibi davranmayı kendime yediremiyordum ve şimdi ne kadar acı çektiğini bildiğim için ona daha fazla acı çektirme fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Bir karara vararak sessizce "Bana programdan bahset" diyorum. Gerekli bilgiyi almak için en iyi şansım bu ve Yulia'nın zayıflığından faydalanmak anlamına gelse bile bunu kullanmalıyım. Hâlâ bakışlarını tutarak ellerimden birini ensesine götürüyorum ve hafifçe ovuyorum. "Seni işe alan kişiler kimler?"

Kucağımda donup kalıyor ve yüz hatlarının güzel bir maskeye dönüşmeden önce bir anlık acıyla buruştuğunu görüyorum. "Program mı?" Onun sesi

soğuk ve uzak geliyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Beni iterek yataktan fırladı ve koşarak odadan çıktı.

Yulia

KORIDORDA KOŞUYORUM, ÇIPLAK AYAKLARIM HALININ ÜZERİNDE SESSİZ. İHANET BİR acı, yağlı sümük dilimi kaplıyor.

Aptal. Aptal. Dura. Debilka. Aptallığımı örtecek yeterli kelime bulamadığım için kendimi iki dilde kınıyorum. Lucas'a bir saniye bile nasıl güvenebildim? Benden ne istediğini biliyordum ama yine de o aptalca özleme, onun hayatta olduğunu anladığım anda sönmesi gereken fantezilere teslim oldum.

Hapishanede hayalini kurduğum adam hiçbir zaman hayal gücümün bir ürünü olmadı.

Benim üzerimde kullandığı sorgulama tekniği basitin ötesindeydi. Birinci adım: Düşmanınıza yaklaşın ve onu neyin harekete geçirdiğini anlayın. İkinci adım: Sempatik bir kulak ver ve umursuyormuş gibi davran. Bu kitaptaki en eski numaradır ve ben buna kandım.

İnsan sıcaklığına o kadar aç kalmıştım ki, bir düşmanın ruhumu görmesine izin verdim.

"Yulia!" Lucas'ın peşimden koştuğunu duyabiliyorum ama ben çoktan banyonun . İçeri dalıp kapıyı kapatıyor ve kilitliyorum, sonra da en azından birkaç dakikalığına kapıyı kırmasını engellemek umuduyla kapıya yaslanıyorum.

"Yulia!" Yumruğunu kapıya vuruyor ve kapının titrediğini hissediyorum, bedenimin titremesini . Tekrar üşüdüğümü hissediyorum, kâbustan kalan soğukluk.

Geri dönüyorum. Neden Lucas'a Kirill'den bahsettim? Tüm hikâyeyi ajans terapisti dışında kimseye anlatmadım. Obenko elbette biliyordu -Kirill'e suikast emrini veren oydu- ama bu konuyu onunla hiç konuşmadım.

Zorunlu terapi seansları dışında Lucas'a kadar bu konuyu kimseye konuşmadım.

"Yulia, aç şu kapıyı." Vurmayı kesiyor, sesi sakinleşiyor ve yalvarıyor. "Dışarı çık ve konuşalım."

Konuşmak mı? Gülmek istiyorum ama hıçkırık olarak çıkmasından korkuyorum. İşe ilk alındığımda, ajans terapisti bu iş için yeterince bağımsız olamayacağımı, ailemi genç yaşta kaybetmemin beni duygusal manipülasyona açık hale getirdiğini söyledi. Bu, üstesinden gelmek için çok çalıştığım bir zayıflıktı ama görünüşe göre yeterince değil.

Şefkatli bir dokunuş, benim adıma bir öfke gösterisi ve Lucas Kent'in ellerinde bir macuna dönüştüm.

"Yulia, o odada senin için hiçbir şey yok. Dışarı çık, tatlım. Sana bir şey yapmayacağım, söz veriyorum."

Tatlım? İçimde bir öfke kıvılcımı ve buz gibi soğukun bir kısmını kovalıyor. Beni ne kadar aptal sanıyor?

Geri adım atıp dönüyorum ve kapının kilidini açıyorum. Lucas haklı: Bu banyoda benim için kendini suçlamaktan ve acı çekmekten başka bir şey yok. Yapamam.

Olanları değiştiremem. İntikamdan başka bir şey istemeyen bir adama güvendiğim gerçeğini geri alamam

Ancak yapabileceğim şey, durumu tersine çevirmek.

Kapı açıldığında Lucas'a bakıyorum ve gözlerimi yakan yaşların sonunda düşmesine izin veriyorum.

Lucas

KAPININ GİRİŞİNDE DURUYOR, O KADAR GÜZEL VE SAVUNMASIZ GÖRÜNÜYOR KI Kalbim göğsümde sıkışıyor. Gözleri yaşlarla parlıyor ve ona doğru uzandığımda, kollarını çıplak gövdesinin etrafına savunma hareketiyle sarıyor.

"Hayır, buraya gel tatlım." Kollarını açıp onu kendime doğru çekiyorum ve bir silah saklamadığından emin olmak için ellerini hızlıca tarıyorum. Yulia ne kadar kırılgan görünürse görünsün, onun beni öldürmeye çalışmış eğitilmiş bir ajan olduğunu unutamam.

Silahsız olduğunu görünce rahatladım ve kollarımı dolayarak göğsüme bastırdım. "Özür dilerim." Saçlarını okşayarak fısıldıyorum. "Çok özür dilerim."

Çıplak tenini hissetmek bedenimi yeniden kıpırdatıyor ve göğüs uçlarının göğsüme yaptığı baskıyı görmezden gelmek için odaklanmam gerekiyor. Az önce öğrendiklerimden sonra şehvetle dikkatimin dağılmasını istemiyorum.

Mantıksız davrandığımı biliyorum. Taciz edilmiş önemli olmamalı. Tanıdığım en sapkın kişilerden bazılarının zorlu bir geçmişi vardı ve Hiçbir zaman onları rahat bırakmaya meyilli olmadım. Eğer çuvallarlarsa, bedelini öderler. Kimse benim yanımda rahat edemez, ama ona vermeyi planladığım şey de tam olarak bu.

O kadar ani bir dönüş yaptım ki kendime gülmek istiyorum. O bir süredir Yirmi dört saatten az bir süredir buradayım ve onunla ilgili planlarım çoktan suya düştü. Sanırım bunu beklemeliydim.

Son iki aydır Yulia'yı aklımdan çıkarabiliyordum, ancak ihtiyacımın yoğunluğu ve beraberinde gelen uygunsuz duygular beni hala kör ediyordu.

Düzinelerce adamımızı öldürdü ve neredeyse beni de öldürüyordu.

Beni her zaman öfkeliendiren bu düşünce şimdi sadece eski öfkemden yankılar uyandırıyor. O işini yapıyordu, kendisine verilen görevi yerine getiriyordu. Bunun kişisel bir şey olmadığını her zaman biliyordum, ama daha önce bunun benim için bir önemi yoktu. Göze göz. Esguerra ve ben hep böyle çalıştık. Bize karşı gelirsen, bedelini ödersin.

Ama artık Yulia'ya bunu ödetmek istemiyorum. Önce Rus hapishanesinde, sonra da benim elimde yeterince şey yaşadı. Onun yerine, ben

İntikamımı gerçek sorumlulara Ona bu görevi veren ajansa.

"Hadi yatağa geri dönelim," diyorum ve Yulia'ya bakmak için geri çekiliyorum. Titremesi durmuştu ama yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Saat daha erken."

Başını sertçe sallıyor. "Hayır, uyuyamam. Üzgünüm ama ."

". " Güneş çoktan doğmaya başlamıştı, yüzden önemli bir şey olmadığını düşündüm. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Elimden kurtuldu ve bir adım geri çekildi. "Bir sandviç daha mı?" Sesi hâlâ titreşiyor ama içinde küçük bir eğlence notası da var.

"Çorbam var," diyorum, gözlerimi onun ince, çıplak bedeninden uzak tutmaya çalışarak. Gözlerini kırıştırıyor. "Ne tür bir çorba?"

"Emin değilim. Buzdolabına koymadan önce tencerenin içine bakmayı unuttum. Esguerra'nın evinden bir şey. Dün gece bana hizmetçisi verdi."

Yulia'nın dudaklarında küçük, şaşırtıcı bir gülümseme belirir. "Gerçekten mi? Seni de sofralarındaki artıklarla mı besliyorlar?"

"Hayır." Onun pek de ince olmayan iğnelemesine kıkırdıyorum. "Keşke yapsalar ama. Esguerra'nın hizmetçisi mutfakta harikalar yaratıyor ve ben bir bok pişiremiyorum."

Yulia narin kaşlarını kaldırıyor. "Ciddi misin? Yapabilirim."

"Oh?" Kendimi bu beklenmedik şakanın tadını çıkarırken buluyorum. "Bunu sana casus okulunda mı öğrettiler?"

"Hayır, Moskova'ya ilk geldiğimde kendime bazı temel tarifler öğrettim. Öğrenci bursuyla geçiniyordum, bu yüzden yemek için çok param yoktu.

dışarı çıktım. Daha sonra yemek yapmayı sevdiğimi keşfettim ve daha gelişmiş tarifler başladım."

İşinin ne kadar boktan olduğunu hatırlatmak kaçırıyor. "Maaş almıyor muydun?"

"Ne?" Şaşırmış görünüyor. "Hayır, tabii ki öyleydim. Ukrayna'daki banka hesabıma yatırılıyordu. O paraları kullanamazdım.

-Bir öğrenci gibi yaşamak zorundaydım, yoksa Kremlin'in geçmiş kontrollerini geçemezdim."

Tabii ki. Gizli yaşamın en iyisi.

", " diyorum ses tonumu yumuşatmaya zorlayarak. "Şimdilik çorbayı deneyelim. Belki daha sonra bana aşçılık becerilerini gösterebilirsin."

ROSA'NIN BANA VERDİĞİ ÇORBA ÇOK LEZZETLİYDİ. MANTAR, PİRİNÇ VE FASULYEYLE DOLUYDU,

ve kuzu parçaları. Yemek yerken Yulia'yı gözlemliyorum ve şimdi onunla ne halt edeceğimi merak ediyorum. Onu evimde çıplak ve bağlı mı tutacağım? Sonsuza dek mi?

Bu fikrin karanlık bir çekiciliğe sahip olması beni şaşırttı. İlk kez, Esguerra'nın karısı Nora'yı ilişkilerinin ilk on beş ayı boyunca neden özel adasında tuttuğunu anlıyorum. Olabildiğince güvenli ve izole bir yer; orada olmak istemeyen bir kadın için mükemmel bir yer.

Eğer bir adam olsaydı, Yulia'yı orada tutardım, uzun sarı saçlarından başka onu örtecek hiçbir şey olmadan.

Kaşığı seramik kâsesine çarpıyor -çorba için kâğıt tabağım yok- ve ben geriliyor, bakışlarım eline kayıyor. Yine de sadece yemek yiyor, dikkati görünüşe göre yemeğine odaklanmış.

Sakin tavrına rağmen rahatlamıyorum. Bir şeyler deneyecek, bundan eminim. Ona bedel ödetmemeye karar vermiş olabilirim ama bu Yulia'ya güvendiğim ya da onun bana güvenmesini beklediğim anlamına gelmez. Artık onu cezalandırmayı planlamadığımı söylesem bile bana inanmayacaktır. Bir şans verilse anında kaçır ve bu kadar uysal davranması beni endişelendiriyor. İyi ki evimdeki tüm silahları arabamın bagajına koyarak önlem almışım; bu şekilde bağırsız yemesine izin verirken etrafta silah bulundurmamak çok riskli olurdu.

Çıplak ve bağları çözülmüş.

Saçlarının görünen meme uçlarının görüntüsüyle dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum ama bu imkansız. Masanın altında sikim taştan yapılmış gibi hissediyordum. Bir çift kısa pantolon ve bir tişört giymek için zaman ayırdım. Yulia'yı mutfığa götürmeden önce ona kıyafet vermedim ve onu bu şekilde çıplak tutmanın iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladım.

Yulia düşüncelerimi hissetmiş gibi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve saçlarının kayarak göğüslerini büyük ölçüde örtmesine neden oluyor. Rahat bir nefes alıyorum ve uyarılmam yavaş yavaş azalırken yemeye devam ediyorum.

"Biliyor musun, o gün seninle ne olduğunu bana hiç anlatmadın. Uçak," diyor çorbasının ortasında ve mavi gözlerinin yüzüme dikilmiş beni incelediğini görüyorum. Bir kez daha karşımda yetenekli bir profesyonel olduğunu hatırlıyorum. Gördüğü kâbustan sonra kırılğan görünmüş olabilir ama bu derin bir güç rezervine sahip olmadığı anlamına gelmiyor.

olmalı, yoksa o vahşi saldırıdan sonra işini yapamazdı.

"Yani bize füze attıktan sonra mı?" Boş kâsemi bir kenara itiyorum. Kaza hakkında bu kadar sakın konuşabilmesi öfkemin bir kısmını geri getiriyor ve sesimi eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Yulia'nın eli kaşığını sıkıca kavriyor ama geri atmıyor. "Evet. Nasıl hayatta kaldın?"

Derin bir nefes alıyorum. Bu konu hakkında konuşmaktan ne kadar nefret etsem de, onun neler olduğunu bilmesini istiyorum. "Uçağımızda füzesavar kalkanı vardı, bu yüzden doğrudan bir isabet olmadı," diyorum. "Füze uçağımızın dışında patladı, ancak patlama yarıçapı o kadar geniş ki motorlarımıza zarar verdi ve uçağımızın arka kısmının alev almasına neden oldu." Ya da en azından mühendislerimizin teorisi bu.

uçanın kalıntılarından yola çıkarak bir sonuca varmışlar. "Düştük ama bizi ince ağaçlar ve çalılardan oluşan bir kümeye yönlendirebildim. İnişimizi biraz yumuşattılar." Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak duraklıyorum. "Arkadaki adamların çoğu kurtulamadı, kurtulan üç kişi de üçüncü derece yanıklarla hâlâ hastanede." derken sesim hâlâ sert.

Ben konuşurken yüzü beyazlaşıyor. "Patronun da seninle birlikte cephe miydi?" diye soruyor kaşığını bırakarak. "İkiniz böyle mi hayatta kaldınız?"

"Evet." Anılarla savaşmak için bir nefes daha alıyorum. "Esguerra olaydan hemen önce benimle konuşmak için pilot kabinine geldi."

Yulia'nın alnı gerginlikle kırışıyor. "Lucas, ben-" diye başlıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Yapma." Sesim jilet gibi keskin. Şu anda yalan söylemeye başlarsa kendimi kontrol edemeyebilirim.

Donup kalıyor ve masaya bakıyor, anında sessizleşiyor. Korkusunu hissedebiliyorum ve kendimi bir nefes daha almaya zorluyorum ve masanın üzerinde bilinçsizce yumruk haline gelmiş olan ellerimi açıyorum.

Kendimi kaybetmeyeceğimden emin olduğumda devam ediyorum. "Yani evet, ikimiz de cephedeydik ve hayatta kaldık," diyorum daha sakin bir tonda. "Gerçi Esguerra daha sonra neredeyse öldürülüyordu. Al-Quadar onun Taşkent'te, kalelerinden çok da uzak olmayan bir hastanede olduğunu öğrendi ve onun için geldiler."

Yulia başını kaldırdı, gözleri irileşmişti. "Patronun teröristlerin elinde mi?" "Sadece birkaç günlüğüne. Onlar çok fazla şey yapmadan önce onu geri aldık.

hasar." Kurtarma operasyonunun ve Esguerra'nın eşinin onu kurtarmak için hayatını nasıl tehlikeye attığının ayrıntılarına girmiyorum. "Asıl kayıp gözü oldu."

"Bir gözünü mü kaybetti?" Şaşırmış görünüyor ve tepkisi içimdeki eski kıskançlık tohumlarını uyandırıyor.

"Evet." Kelimeler keskin çıkıyor. "Ama endişelenmeyin, implant takıldı, yani hâlâ eskisi kadar güzel."

Tekrar sessizleşiyor, kâsesine bakıyor. Hâlâ yarısı dolu, ben de kaba bir şekilde "Ye. Çorbanız soğuyor."

Yulia itaat ediyor, kaşığını alıyor. Ancak birkaç kaşık aldıktan sonra tekrar bana bakıyor.

"Benden çok nefret ediyor olmalı," diyor usulca. "Patronun yani."

Omuz silkiyorum. "Al-Quadar'dan nefret ettiği kadar değil. Ya da Al-Quadar'dan *nefret ettiği* kadar demeliyim."

Göz kırpmıyor. "Gittiler mi?"

"Onları ettik," diyorum tepkisini izlerken. "Yani evet, gittiler."

O kadar ince bir şekilde irkildi ki, ona bakmıyor olsaydım bunu fark etmeyecektim. "Bütün organizasyon mu? Tüm hücreleri mi?" Sesi kuşkulu geliyor. "Bu nasıl mümkün olabilir? Dünya çapında hükümetler yıllardır onların peşinde değil miydi?"

"Öyleydi, ama hükümetler her zaman... kısıtlıdır." Acımasızca gülümsüyorum. "Avladığınız şeyden daha iyi olmaya çalıştığınızda, ne gerekiyorsa yapmak zordur. Elleri kolları yasalar ve bütçelerle bağlı.

kamuoyu ve demokrasi. Seçmenleri haberlerde insansız hava aracı saldırılarında öldürülen çocuklar ya da sorgulamalar sırasında istismara uğrayan terörist aileleriyle ilgili hikayeler görmek istemiyor. Birazcık waterboarding yapsalar herkes . Bu savaş için çok yumuşaklar."

"Ama sen ve Esguerra değilsiniz." Yulia kaşığını bırakıyor, eli titriyor. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazırsınız."

"Evet, öyleyiz." Gözlerindeki yargıyı görebiliyorum ve bu beni eğlendiriyor. Casusum bazı açılardan hâlâ masum. "Tacikistan'daki Al-Quadar kalesi kalan son büyük hücrelerden biriydi ve oradan sonra iş, dünyanın dört bir yanına dağılmış olan birkaç tanesini bulmaya kaldı. Tüm kaynaklarımızı seferber ettiğimizde hiç de zor olmadı."

Bana bakıyor. "Anlıyorum."

Yine bir şey yemediğini görünce ona "Çorbanı iç," diye hatırlatıyorum.

Yulia kaşığını kaldırıyor ve ben de kendime bir kase daha almak için kalkıyorum. Masaya döndüğümde, onun kendi porsiyonunu neredeyse bitirmiş olduğunu görüyorum.

"Daha fazlasını istiyor musun?" Soruyorum ve başını sallıyor, bir kez daha meme uçlarını görmeme izin veriyor.

"Doydum, teşekkür ederim."

"Tamam." Yulia'nın göğüslerine bakmak yerine kendimi yemeğe başlamaya zorluyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda dizlerini yukarı çekmiş ve kollarını sıkıca göğüslerine sarmış olduğunu görüyorum. Yüzümdeki şehveti görüp kabusunu mu hatırladı diye merak ediyorum.

Bunu düşünmek -on beş yaşında ona ne olduğunu düşünmek- beni yeniden çileden çıkarıyor. Kirill'in cesedini kazıp parçalara ayırmak istiyorum. Çoğu insanın bin kat daha kötü göreceği şeyler yapmışken bir tecavüze öfkelenmemin çok ironik olduğunu biliyorum ama bu konuda mantıklı olamıyorum.

Onun hakkında mantıklı olamam.

"Ee Lucas, burada çalışmaya karar vermene ne sebep oldu?" Yulia beni düşüncelerimden uzaklaştırarak soruyor ve beni anlamaya çalıştığını fark ediyorum, beni manipüle edebilmek için beni daha iyi anlamaya çalışıyor. Sorusunu geçiştirebilirim ama daha önce bana karşı açıktı, bu yüzden ona bazı cevaplar borçlu olduğumu düşünüyorum.

Biraz dürüstlükten zarar gelmez.

"Esguerra iyi para veriyor ve halkına karşı adil," diyorum sandalyemde arkama . "İnsan başka ne isteyebilir ki?"

"Adil mi?" Yulia kaşlarını çatır. "Patronunuzun ünü böyle değil. Sanırım çoğu insan onu 'acımasız' olarak tanımlıyor."

Açıklanamaz bir eğlenerek kıkırdıyorum. "Evet, acımasız bir piç olduğu doğru. Ancak, genellikle sözünü tutar, bu da onu benim kitabımda adil yapar."

"Bu yüzden mi ona sadıksın? Sözünü tuttuğu için mi?" "Diğer nedenlerin yanı sıra." Esguerra'nın olan sadakatini de takdir ediyorum. Ailesinin ölümünden sonra bu arazideki insanlarla ilgilendi ve bunu takdir ediyorum. Ama tek söyleyebileceğim, "Yedi haneli bir maaş kesinlikle yardımcı olur."

Yulia beni inceliyor ve ne gördüğünü merak ediyorum. Ahlaksız bir paralı asker mi? Bir canavar mı? Kirill gibi bir adam mı? Nedense bu son kısım beni rahatsız ediyor. Çok daha iyi olmayabilirim ama onun beni öyle görmesini istemiyorum.

Onun kabuslarında yer almak istemiyorum.

"Peki Esguerra ile ne zaman tanıştın?" diye soruyor, hâlâ bilgi toplama modunda. "Nasıl oldu da onun için çalışmaya başladın?"

"Bunu sana söylemediler mi?" Asıl görevi patronum olduğu için ona patronum hakkında kapsamlı bir brifing verilmiş olmalı diye düşünüyorum. Ve ona eşlik ettiğim için muhtemelen benim hakkımda da.

"Hayır," diye Yulia. "Bu ikinizin de dosyasında yoktu."

Yani bizi araştırmış. "Dosyamda ne vardı?" Merakla sordum.

"Sadece temel bilgiler. Yaşınız, hangi okula gittiğiniz, bu tür şeyler." Duraklıyor. "Donanmadan terhisiniz."

Tabii ki. Bunu bilmesine şaşırmamalıyım. "Başka bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz." Yulia tekrar duraklıyor ve sonra sessizce, "Evli ya da başka bir bağınız olup olmadığından bahsetmedi bile." diyor.

Göğsümde tuhaf bir sıcaklık yayılıyor. Boş kâsemi kenara iterek öne doğru eğilip kollarımı masaya dayıyorum. "Değilim," diyorum, cevap veriyorum

soruyu sormadı. "Aslında Moskova'dan beri senden başka kimseyle birlikte olmadım."

Yulia bana okunamayan bir bakış attı. "mı?"

"Hayır." Başka bir kadını düşünemeyecek kadar ona nasıl takıntılı olduğumu anlatmaya zahmet etmiyorum.

Ayağa kalkıp kaseleri lavaboya götürüyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum. "Gidelim güzelim. Kahvaltı bitti."

Yulia

LUCAS BENİ OTURMA ODASINA GÖTÜRÜRKEN AZ ÖNCE ÖĞRENDİKLERİMİ DÜŞÜNÜYORUM. Lucas'ın bana Al-Quadar hakkında anlattıkları Esguerra'nın dosyasındaki bilgilerle birebir örtüşüyor. Lucas'ın patronu düşmanlarına karşı acımasızdır ve ben de onlardan biriyim.

Aslında çoktan korkunç bir şekilde öldürülmüş olmam gerekirdi ama yine de hayattayım, besleniyorum ve zarar görmedim. Şimdi daha net düşündüğümde, Lucas'ın bana fiziksel işkence yapmak yerine duygusal olarak manipüle etme kararının inanılmaz bir şans olduğunu anlıyorum. Duygularım yaralanmış olabilir ama vücudum bütün, ufak tefek ağrılar bir yana. Benimle oynadığından hiç şüphem yok ama oyununun en azından bir kısmının gerçek olması da mümkün.

Bana duyduğu arzunun geçici olarak nefretinden daha güçlü olması mümkün.

Banyodan çıktığımda bu teoriyi test ettim, önce kırılganlık gösterdim, sonra kurnazca arkadaşça davrandım. Beni esir alan kişi buna iyi yanıt vermiş gibi görüldüğünde, onu daha önce de kıskırtmış olan uçak kazası konusunu açtım. Bana saldırmaması -benimle gerçekten sohbet etmesi, hikayesinin bir kısmını anlatması- cesaret vericinin de ötesindeydi.

Bu, daha önce gösterdiği sempatinin bir kısmının gerçek olabileceği anlamına gelir.

Umutlu hissederek yürüyen Lucas'a bakıyorum. Elinde yeni bir ip bobini var ve onun oturduğu sandalyenin önünde durduğumuzda

beni daha önce bağıladığında, savunmasız bir ifade takınmak için elimden geleni yapıyorum. "Bana gerçekten çıplak ihtiyacın var mı?" Gözlerimin parıldamasına izin vererek soruyorum Gözyaşları. Onları gündeme getirmek kolay; duygularım hala incinmişlikten öfkeye ve rahatlık özlemine doğru sekiyor. "Klima açıldığında soğuk oluyor." Tereddüt ediyor ve ben de ona çaresiz, yalvaran bir bakış atıyorum. Sadece yarı rol yapıyorum. Kıyafet küçük bir şey ama giyinmek beni daha insan gibi hissettirecek. Daha da önemlisi, Lucas'ın bu isteğini kabul etmesi, onun duygularıyla oynama stratejimin işe yaradığı anlamına gelecek. ", " dedi, umduğum gibi teslim oldu. "Benimle gel." İpi sandalyenin üzerine bırakarak koluma giriyor ve beni yatak odasına götürüyor. "Al," dedi ve bana bir tişört uzattı. "Şimdilik bunu giyebilirsin." Kendimden geçtiğimi saklamaya çalışarak giysiyi alıp başıma geçiriyorum ve Lucas'ın beni izlerken gözlerindeki sıcaklığı fark ediyorum. Bu bir erkek gömleği -onun gömleği- ve beni uyluğumun ortasına kadar örtecek kadar uzun. Giyindiğimde ", gidelim" diyor ve beni sandalyeye geri götürüyor. Beni bağlarken, güneşin kararttığı büyük ellerine bakıyorum. ayak ip ve onun da benimle aynı elektriklenmeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Onu hâlâ istiyor olmam berbat bir şey ama kaçmama da yardımcı olabilir. Aramızdaki bu yeni, daha dostane dinamiğin yayılmasına yardımcı olabilir. Beni bağlamayı bitirdiğinde Lucas ayağa ve "Yapmam gereken bazı işler var. Birkaç saat içinde dönerim." "Tamam, elbette," diyorum poker suratımı koruyarak. Lucas bana uzun uzun bakıp ayrılıyor ve ben de yüzümde rahatlamış bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum.

BİR SÜRE SONRA, COŞKULU DUYGULARIM KAYBOLUYOR, YERİNİ Sıkıntı ve rahatsızlık. Sandalye popomun altında sertleşiyor ve pozisyonumu her değiştirmeye çalıştığımda ipler derimi ısıyor. Dakikalar uzamaya başlıyor, yavaş ve monoton bir şekilde geçiyor. Pencereye bakmaya devam ediyorum, gizemli kızın dönmesini bekliyorum ama dönmüyor. Sadece arada bir pencere camının üzerinden koşan bir kertenkele var.

İç çekerek yere baktım ve bana umut veren diğer bilgiyi düşündüm. Eğer Lucas yalan söylemediyse, siyah saçlı ziyaretçim onun kız arkadaşı değildi.

Hiç kız arkadaşı yok.

Bu bilgi dağılmış duygularıma merhem gibi geldi. Lucas'ın bekâr, evli ya da bir düzine kadınla takılıyor olmasının benim için neden önemli olduğunu bilmiyorum ama o kızı benimle aldatmıyor olması dün gece hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor. Başka bir kadına haksızlık etmedim. Lucas'la aramızda her ne oluyorsa bu sadece ikimizin arasında. Başka kimse incinmeyecek.

Tabii ki yalan söylediği ve bunun sorgulama tekniğinin bir parçası olduğu ihtimalini de önünde bulundurmalıyım ama bu konuda ona inanma eğilimindeyim. Evinde bir kadının varlığına dair hiçbir işaret yok: süslemeler ya da resim çerçeveleri, banyoda saç kurutma makinesi ya da kadınsı ürünler yok.

Burası neredeyse çıplak buzdolabına kadar bir bekâr evi ve dün bu kadar korkmuş ve bitkin olmasaydım, bu bariz gerçeği fark ederdim.

Esniyorum, tekrar pencereye bakıyorum. Bir kertenkele daha geçiyor. Onu izliyorum ve dışarıda, bu duvarların ötesindeki ormanda olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Her parçam dışarıda olmak için can atıyor, sıcak güneşi tenimde hissetmek ve kuşların şarkıları. Dün gördüğüm küçük bakış yeterli olmamıştı.

Dışarıda olmak
istiyorum. Özgür
olmak istiyorum.

Yakında, kendime söz veriyorum, sert sandalyede kayıyorum. Lucas'ın oynadığı oyunu şimdi anlıyorum ve ona ayak uydurabilirim. Beni arzuladığı sürece onun seks bebeği olacağım ve zayıf ve açık görüneceğim. Aradığı bilgiler dışında ona her şeyi söyleyeceğim ve beni merak ettiğini düşünmesine izin vereceğim.

Yumuşak sorgulamasının işe yaradığını benden sır olarak saklayacak. Bu şekilde bir süre daha sert yöntemlere başvurmayacak ve ben de bu zamanı gerçek bir kaçış planı oluşturmak için kullanacağım, kırık bir diş fırçasıyla umutsuz bir saldırıdan daha umut verici bir şey.

Ayrıca Lucas'la bir bağ kurmaya çalışacağım.

Lima Sendromu. Esir alan kişinin esirine sempati duyarak onu serbest bırakmasına neden olan psikolojik olguya bu ad . Bir gün yakalanma ihtimalim yüksek olduğu için eğitim sırasında bu konu üzerinde çalıştım. Lima Sendromu, tersi kadar yaygın değildir, Stockholm Sendromu, tutsağın kendisini tutsak edene aşık olması, ancak gerçekleşebilir. Lucas'ın beni serbest bırakmasını sağlayabileceğimi kadar aptal değilim ama gardını düşürmesini ve kaçışımı kolaylaştıracak küçük şeyler yapmasını sağlayabilirim.

Kıyafet giymeme izin vermek gibi.

Tekrar esneyerek başka bir kertenkelenin pencerenin önünde koşuşturmasını izliyorum ve küçük ve yeşil olduğumu hayal ediyorum. Bağlarımdan kurtulup havalandırma deliklerinden geçebilecek kadar küçük. Bunu yapabilseydim, dünyanın en iyi casusu olurdum.

Aptalca bir düşünce ama beni rahatlatıyor, planım başarısız olursa beni nelerin beklediğini aklımdan çıkarıyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve buna karşı koymuyorum. Uykuya daldığımda, küçük yeşil kertenkeleleri onları bir orman parkında gülerek kovalayan küçük kardeşimi hayal .

Yıllardır gördüğüm en keyifli rüya.

"YULIA."

Anında uyanıyorum, kalbim yerinden fırlıyor ve kaldırıp bakıyorum.

Lucas geri döndü ve yalnız değil. Beni yakalayanın yanı sıra, önümde duran kısa boylu, kel bir adam var; kahverengi gözleri mesafeli bir merakla beni inceliyor. Kıyafetleri gündelik ama elindeki çanta tıbbi bir kit gibi görünüyor.

Midem bulanıyor. Lucas'ın daha sert yöntemler kullanmak için beklediği konusunda yanılmışım.

Ben panik yapamadan kısa boylu adam bana gülümsüyor. "Merhaba," diyor. "Ben Dr. Goldberg. Sakıncası yoksa sizi muayene etmek istiyorum."

Beni muayene etmek mi?

"Yaralanmadığınızdan emin olmak için," diye açıklıyor doktor, şüphesiz şaşkın ifadelerimi okuyarak. "Eğer sakıncası yoksa."

Peki, tamam. Derin bir nefes alıyorum, korkum hafifliyor. "Elbette. Doğru git

İlerleyin." Üzerimde Lucas'ın tişörtünden başka bir şey yokken bir sandalyeye bağlıyım ve adam bana doktor muayenesinin sakıncası olup olmadığını soruyor. Sakıncası olduğunu söylersem ne yapacak? Rahatsız ettiğim için özür dileyip gidecek mi?

Görünüşe göre sesimdeki iğnelemeden habersiz olan doktor Lucas'a dönerek, "Mümkünse hastanın bağlarının çözülmesini istiyorum," dedi.

Lucas kaşlarını çatıyor ama önümde diz çöküp ayak bileklerimin etrafındaki ipi çözmeye başlıyor. Doktora bakarak sertçe, "Ben burada kalacağım. Ev eşyaları konusunda çok yaratıcı."

"Ama-"

Lucas'ın sert bakışları karşısında doktor susuyor. Lucas ayak bileklerimi çözmeyi bitiriyor ve ellerimi çözmek için etrafımda dolaşıyor. Ayaklarımı gizlice oynatarak kan dolaşımını yeniden sağlıyor ve özlemle banyoyu düşünüyorum.

Ne zamandır bağlı olduğumu bilmiyorum ama mesanem sonsuza kadar bağlı kalacağıma ikna oldu.

"geldi," diyorum Lucas'a, dürüst kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek. "Yemekten önce tuvalete gitsem sorun olur mu? muayene?"

Lucas'ın kaşları derinleşiyor ama başıyla onaylıyor. "Gidelim," diyor halatla işi bittiğinde. Kolumdan tutarak beni yukarı çekiyor, tutuşu ilk geldiğimde olduğu kadar sert. Beni aşağı sürüklerken neredeyse tökezliyordum.

koridorda, bu sabahki nezaket görünürde yoktu.

Endişem geri döndü. Onun hakkında yanılmış mıydım, yoksa bir şey mi oldu?

Bu sınavın bununla bir ilgisi var mı?

Beni esir alan kişinin endişe verici davranışını analiz edemeden beni banyoya itiyor ve sert bir şekilde "Bir dakikan var, bir saniye bile fazla değil" diyor.

Ve bu notla birlikte kapıyı çarparak kapatır.

Lucas

YULIA'YI OTURMA ODASINA GERI GETIRDİĞİMDE, GOLDBERG ONU AYAĞA KALDIRDI. Bir yandan da nabzını ölçüyor ve stetoskopla nefes alışını dinliyor. "İyi, iyi," diye mırıldanarak not defterine bir şeyler not ediyor.

Dizindeki büyük bir çürüğe bakmak için eğiliyor ve Yulia bana endişeli bir bakış atıyor. Cevap istediğini görebiliyorum ama ona herhangi bir güvence vermiyorum.

Doktorun esirime karşı ne kadar yumuşadığını bilmesini istemiyorum.

Bir dakika sonra Goldberg durur ve Yulia'ya gülümser. "Sadece birkaç sıyrıklar ve çürükler," diyor neşeyle. "Zayıfsın ve biraz yetersiz beslenmişsin, ama birkaç iyi yemek bunu düzeltecektir. Şimdi, sakıncası yoksa biraz kan almak istiyorum. Lütfen oturun."

Kanepeyi işaret ediyor ve Yulia tekrar bana bakıyor.

"Otur," diye bağıriyorum, itaat ederken yüzüne sıkıntılı ifadeyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Goldberg bir çift lateks eldiven giyer ve içinde bir şişe bulunan bir şırınga çıkarır. "Bu çok kötü olmayacak," diye söz veriyor. Acaba benim sert tavrımı telafi etmeye mi çalışıyor? Gardiyanlara karşı genellikle bu kadar nazik davranmıyor - gerçi hiçbiri Yulia'nın kırılğan güzelliğine sahip değil.

İğne derisine batarken ya da ses çıkarmıyor, yüz ifadesi metanetli bir tahammül ifadesi. Öte yandan ben, Goldberg'i ondan koparmak için mantıksız bir dürtüyle savaşmak zorundayım.

Buraya kendi getirdiğim doktor bile olsa, birinin ona zarar verdiğini görmekten nefret ediyorum.

"Hepsi tamam," diyor Goldberg, iğneyi küçük bir düğmeye basarak steril pedi yaranın üzerine koydu. "Bunu analiz için laboratuvarıma götüreceğim. Şimdi, son bir şey..." Bana yalvaran bir bakış atıyor, ben de başımı iki sallayarak karşılık veriyorum.

Onu Yulia ile yalnız bırakmayacağım; sınavı benim yanımda yapmak zorunda kalacak.

Goldberg iç çeker ve dikkatini tekrar ona yöneltir. "Jinekolojik muayene yapmam gerekiyor," diyor özür dileyerek. "İyi olduğunuzdan emin olmak için."

"Ne?" Yulia'nın gözleri genişler. "Neden?"

"Sadece yap." Sesimi olabildiğince sertleştiriyorum. Dün geceki onu incittiğim için endişelendiğimi açıklayacak değilim. Islaktı ama bu onu yırtmadığım ya da içten morartmadığım anlamına gelmiyor.

Goldberg'in talimatlarına uyarak kanepeye uzandığında yüzü pespembe. Doktor gömleğini yukarı çekip spekulumunu çıkarırken, ona dokunduğu için adama saldırmak yerine kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum. Goldberg eşcinsel, ama ellerini onun üzerinde görmek içimde vahşi bir şeyler uyandırıyor - benim olana dokunan her erkeği öldürmek istememe neden olan bir şey.

Muayene bir dakikadan az sürüyor. Doktora saldırmadığından emin olmak için Yulia'yı dikkatle izliyorum, ama o hareketsiz yatıyor, dizleri bükülmüş ve gözlerini tavana dikmiş. Sadece elleri tedirginliğini ele veriyor; elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde.

Goldberg işini bitirdiğinde Yulia'nın gömleğini dikkatlice indiriyor ve uzaklaşıyor. "Her şey tamam," diyor ikimize de hitap ederek. "Her şey yolunda görünüyor. RİA yerinde, yani endişelenecek bir şey yok."

RİA MI? Doktora kaşlarımı çatıyorum ama o çoktan açıklamaya başlamıştı: "Rahim içi doğum kontrol cihazı. Doğum kontrolü."

"Anlıyorum." Yulia'ya spekülatif bir bakış attım. Eğer korunuyorsa ve doktor temiz olduğuna karar verirse, onu lastiksiz becerebilirim.

Sikim anlık bir uyarılmayla seğiriyor.

Kanepede oturuyor, gözlerini dikmiş önüne bakıyor ve ben onun yanakları hala alev alev yanıyor. Ona sarılmak ve her şeyin yolunda olduğunu, bunu onu küçük düşürmek için yapmadığımı söylemek istiyorum ama şimdi zamanı değil.

Doktorun bildiği kadarıyla, o benim hor gördüğüm bir mahkum ve ona öyle davranmak zorundayım.

GOLDBERG'E TEŞEKKÜR ETTİKTEN SONRA ONU DIŞARI ÇIKARIP OTURMA ODASINA DÖNÜYORUM,

Yulia hala kanepede oturuyor. Yüzü normal porselen rengine dönmüş ama gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Üzgün, bunu hissedebiliyorum, her ne kadar ifadesi dışarıdan sakın görünse de.

"Yulia." Ben yaklaşırken gözlerini kaçırıyor, saçları sırtından aşağı altın bir bulut gibi dalgalanıyor. "Yulia, buraya gel."

Ona uzanıp ayağa kaldırdığımda ve yüzünü bana dönmeye zorladığımda bile cevap vermiyor. Bana da bakmıyor, gözleri sağ kulağımın hemen ötesindeki bir şeye odaklanmış durumda.

Öfkeyle çenesini kavrayıp yüzünü çeviriyorum, böylece bakışlarımla buluşmaktan başka çaresi kalmıyor. "İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu," diyorum sertçe. Onun hakkında böyle hissetmem, onu iyileştirmek istemem beni hâlâ bir şekilde rahatsız ediyor. ve onu incitmek yerine güvende tutmak. Bu benim zayıflığım, bu takıntım ve ses tonuma sızan öfkeye engel olamıyorum, "Sen iç yaralanmalar olabilirdi."

Gözleri kısıldı. "Saçmalık. Sadece prezervatif takmak zorunda kalmayacağından emin olmak istedin."

Onun suçlaması benim daha önceki düşünceme o kadar yakın ki, bir an için bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ettim.

Yüzümden bir şeyler okunmuş olmalı ki Yulia kısa ve acı bir kahkaha attı. "Evet, aynen öyle."

"Bu yüzden değil-" diye kestirip attım. Ona herhangi bir açıklama borçlu değilim. Eğer onu muayene ettirip lastiksiz sikmek istiyorsam, bu benim ayrıcalığım. Artık ona işkence etmeyi planlamıyor olabilirim ama bu onun yaptıklarını unuttuğum anlamına gelmez. Kendi eylemleriyle kendini bu duruma soktu ve artık benim.

İyi ya da kötü, onun sahibiyim.

"Ben temizim," diyorum onun yerine. Daha iyi bir adam bana söylediklerinden sonra şüphesiz onu yalnız bırakırdı ama ben o adam değilim. Onu kendimi inkâr edemeyecek kadar çok istiyorum. "Kazadan sonra tüm kan tahlillerimi yaptırdım ve tamamen güvendedim."

Çenesi sıkıştı. "Tebrikler."

Sesinden damlayan alaycılık dişlerimi kenetliyor ve aynı zamanda beni tahrik ediyor. Kızla ilgili her şey beni çıldırtmak için tasarlanmış bir çelişki. Uyumlu ama meydan okuyan, kırılğan ama güçlü. Bir an onu kırmak, bana ihtiyacı olduğunu kabul etmesini sağlamak istiyorum, bir an sonra ise onu bir kozaya sarıp bir daha hiçbir kötülüğün ona dokunamayacağından emin olmak istiyorum.

Yapmak tek şey onun gitmesine izin vermek.

"Lucas." Onu kendime doğru çekerken sesi endişeli geliyor. "Bekle, ben-"

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirerek sözünü kesiyorum. Bir elimle başının arkasını kavrarken, diğer kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Sertleşmiş sikim düz karnına bastırdıkça taşaklarım geriliyor, ona karşı her zaman var olan şehvetim kontrolsüzce alevleniyor. Süpürüyorum

Dilimi dudaklarında gezdiriyor, yumuşaklığını hissediyor ve sonra ağzının içine iterek lezzetli ve sıcak derinliklerine giriyorum. Yanıt olarak inliyor, elleri yanlarımı kavlıyor ve ben bu küçük sesi içime çekiyorum, ince bedeninin yumuşadığını ve benimkine karşı eridiğini hissediyorum.

Lanet , onu istiyorum. santimini, tepeden tırnağa. Yanlış, berbat, uygunsuz ama kendimi durduramıyorum. Açlık yakıyor

İçimde, hala sahip olduğum vicdan azabını bastırıyor. Yaşadıklarından sonra onu zorladığım için bir piç olduğumu biliyorum ama uzak duramıyorum. Belki beni istemeseydi durum farklı olurdu ama o istiyor. İki kat giysinin içinden bile sert meme uçlarının göğsüme baskı yaptığını hissedebiliyorum, dili hevesle benimkinin etrafında dolanırken verdiği tepkinin tatlılığını tadabiliyorum. Beni itmiyor, bilakis daha da yaklaştırmaya çalışıyor ve içimdeki vahşinin kontrolü ele geçirmesiyle aklımı başımdan alan bir arzu duyuyorum.

Kendimizi kanepede nasıl bulduğumuzu bilmiyorum ama kendimi onun üstünde bir dirseğimin üzerinde buluyorum, boştaki elimi vücudundan aşağı kaydırıp seksini avuçlarken tişörtü beline dolanıyor. Çoktan ıslanmıştı, iki parmağımı içine sokup onu sikim için gerdiğimde kıvrımları kaygan ve sıcaktı. At

Aynı zamanda, avucumun topuğunu kıvrımlarına bastırarak klitorisine baskı uyguluyorum. İnlerken iç duvarları parmaklarımın etrafında kasılıyor.

boynunu büküyor ve tırnakları sırtımda geziniyor ve ben daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyorum.

Parmaklarımı çekerek, ağrıyan ereksiyonumu serbest bırakmak için pantolonumun fermuarını açıyorum ve onun ıslak sıcaklığına doğru itiyorum.

Cennete girmek gibi. Aklımın bir köşesinde prezervatifi hatırlatan bir uyarı zili çalıyor ama geri çekilemeyecek kadar ileri gitmiş durumdayım. Vücudunu sımsıkı kavrayışım kusursuz, o kadar ipeksi ve sıkı ki kendimi sonuna kadar, gidebildiğim kadar derine dalmaktan alıkoyamıyorum. Çıglık atıyor, altımda eğiliyor ve onu öpmek için başımı eğiyorum, tadını ve kokusunu alırken sesi yakalıyorum, ona sahip olmanın, onu kendime almanın duyusal zevkinin tadını çıkarıyorum.

Benim, o benim. Bu düşüncenin bana verdiği tatmin derin ve ilkel, mantık ve akılla hiçbir ilgisi yok. kadını sahiplenmek istemeden becerdim, ama onunla yapmak istediğim şey tam olarak bu. Yulia'yı sikmek seksten çok daha fazlası.

Onu bana bağlamakla ilgili, onu asla ayırlamayacağı kadar sıkı bağlamakla.

Başımı kaldırıp bakıyorum, sikim vücudunun derinliklerinde zonkluyor. Gözleri kapalı, ayırık dudakları öpücüklerimden şişmiş ve teni sıcak bir renkle parlıyor.

Hayatımda gördüğüm en seksi şey ve o benim. "Yulia."

Gözlerini açıyor ve adını yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Bakışları odaklanmamış, göz bebekleri büyümüş bir halde bana bakıyor. Sersemlemiş görünüyor,

İçimi yakıp kavuran aynı ihtiyacın üstesinden geliyor ve bu manzara vahşi şehvetimi yatıştırıyor, içimi tuhaf bir şefkatle dolduruyor.

Başımı eğerek tekrar ağzına giriyorum, muhtaç iniltisini yutuyorum, içeri ve dışarı itmeye başlıyorum, yavaşça hareket ediyorum, böylece sıkı sıcaklığının santimini hissedebiliyorum. Daha önce hiç korunmasız seks yapmamıştım ve hissettiklerim inanılmazdı. Amı yumuşak ve ipeksi, sadece benim için yapılmış gibi görünen kaygan, narin bir kılıf. İç duvarları beni kavlıyor, ben girip çıktıkça kremi bir nemle beni kucaklıyor ve tepkisini ölçmek için nefes alışının yumuşak ipuçlarına odaklanıyorum.

Beni daha önce kavrayan ilkel, sahiplenici açlık hala orada, ama şimdi onu memnun etme, bana verdiği coşkunun en azından bir kısmını hissetmesini sağlama ihtiyacı tarafından dizginleniyor. Yavaş, sabit bir ritimle itmeye devam ederken, ağzımı dudaklarından boynuna doğru hareket ettiriyorum ve

oradaki hassas cildi. Aynı anda elimi gömleğinin altına göğsünü nazikçe sıkıyorum.

"Lucas. Oh Tanrım, Lucas..." Dişlerimi boynuna geçirip meme ucunu parmaklarımın arasına alıp hafifçe bükerken dudaklarında nefes nefese bir yakarışa dönüşüyor . Şimdi ihtiyaçtan kıvranıyor, ince bacakları beni daha derine çekmek için kalçalarımın etrafını sarıyor, elleri yanlarımı kavıyor. Titrediğini, vücudunun bir yay gibi sıkıca sarıldığını hissedebiliyorum ve yakın olduğunu hissederek itme hızımı artırıyorum.

Orgazm olduğunda, vücudumda yankılanan bir deprem gibi. Kasılıyor, bir çılgınlıkla altımda kavis çiziyor ve iç kasları sikimin etrafında dalgalanıyor, sıkma basıncı o kadar güçlü ki beni savuruyor uçurumun kenarından. Taşaklarım kasılıyor ve sonra orgazm içimden geçiyor, zevk karanlık ve yoğun, ham gücüyle paramparça ediyor.

İnleyerek içine daha derinden giriyorum ve döllerim onun sıcak, spazmlı derinliklerine onu sıkıca tutuyorum.

Yulia

NEFES NEFESE LUCAS'IN ALTINA UZANDIM.

beni esir alan kişiyle seks yapmanın yıkımını.

Benden nefret eden bu zor, tehlikeli adamla neden hep böyle oluyor? Deneyimsiz olmaktan çok uzağım. Seksin en çirkin halini yaşadığım doğru, ama daha hoş varyasyonlarını da biliyorum. İkinci görevim - kırk yaşlarında, düzgün bir FSB irtibat görevlisi olan Vladimir Vashkov - iyi bir aşık olmakla gurur duyuyordu ve beni gerçek orgazmlarla tanıştırdı, bana uyarılma ve hazzı öğretti. Bir erkeğin yatakta bana verebileceği her şeyin üstesinden gelebileceğimi sanıyordum ama belli ki yanılmışım.

Lucas Kent'le başa çıkamıyorum.

Belki de beni tekrar sertçe alsaydı daha iyi olurdu. Bana uzandığında beklediğim şey şehvetti, vurucu, cezalandırıcı şehvet. Ve ilk başta bana bunu verdi, beni zorla öptü, savunmamı geçersiz kılmak için bedenimin tepkisini kullandı. Son seferden sonra buna hazırdım ama onun yumuşaklığına hazır değildim.

Bana önemliymişim gibi davranmasını beklemiyordum.

"Yulia." Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda yanaklarım . Şehvetin sisi dağılırken, hâlâ içimde olduğunu ve onu orada tuttuğumu fark , bacaklarım kalçalarına öyle sıkı sarılmış ki hareket edemiyor.

Kızarıklığım artınca ayak bileklerimin kilidini açtım ve bacaklarımı indirdim. Ben de ona tutunmak yerine onu itmek için yanlarından tutuşumu değiştiriyorum. Şu anda Lucas'ın oyununu oynayamam. Çok gerçekçi geliyor.

Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve sonra dikkatlice benden ayrılıyor. O çekilirken, kalçalarımın arasında ılık, yapışkan bir ıslaklık hissediyorum.

Onun tohumu.

Sonuçta beni prezervatifsiz sikti.

Mantıksız bir acı beni ele geçiriyor ve cinsel birleşme sonrası parıltımın kalıntılarını kovalıyor.

"Kan testini beklemeliydin," diyorum, Lucas benden uzaklaşıp ayağa kalkarak kanepeden inerken gömleğimi aşağı çekerek.

Bacaklarımı sıkarak ona sert bir bakış attım. "Bende AIDS ve frengi var, biliyorsun."

"Şimdi anladın mı?" Aletini bir kenara bırakıp kot pantolonunun fermuarını çekerken sesi endişeden çok eğleniyor gibi geliyor. Bana bakarken gözleri parlıyor. "Başka bir şey var mı? Belki bel soğukluğu?"

"Hayır, sadece uçuk ve klamidyä." Ona tatlı tatlı gülümseyerek bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Ama bunların hepsini yakında öğreneceksin, test

Sonuçlar . Şimdi, lütfen bir havlu ya da mendil alabilir miyim? Güzel halınızı kirletmek istemem."

Hayal kırıklığıma rağmen yemime gelmedi. Bunun yerine gülüyor ve mutfığa doğru kayboluyor, ancak bir saniye sonra elinde bir kağıt havluyla geri dönüyor. "Al bakalım," diyerek bana uzattı. Sonra oturup kalçalarımıdaki ıslaklığı silmemi ve bunu yaparken tişörtümü aşağıda tutmak için elimden geleni yapmamı gizlemediği bir ilgiyle izliyor.

Bitirdiğimde ", dedi. "Şimdi, aç mısın? Sanırım ikinci bir kahvaltı zamanı geldi."

Kaşlarımı , bu kadar sakın davranması beni biraz sinirlendiriyor. Ben Neden bir kaplanın kuyruğunu çekmek istediğimi bilmiyorum ama . Bana yaptıklarından nefret ediyorum; o kişiliksiz doktor muayenesi aşağılayıcı ve insanlıktan çıkarıcıydı. Sonra da sanki ben onun içini göremiyormuşum gibi olası iç yaralanmalarla ilgili saçma sapan bir bahane uydurdu.

Sanki benimle oynamak sürece onun seks bebeği olduğumu bilmiyormuşum gibi.

"Aç değilim," diyorum ama yalan söylediğimi hemen anlıyorum. Vücudum Uzun süre aç kaldıktan sonra kaloriye ihtiyaç duyuyordu. "Bekle, hayır, aslında-"

Cümlemi bitiremeden hafif bir vızıltı duyuyorum ve Lucas'ın elini cebine attığını görüyorum. Telefonunu çıkarıp bakıyor ve sessiz bir küfür savuruyor.

"Ne oldu?" Diye soruyorum ama o çoktan kolumdan tutup beni kanepeden çekiyor.

"Esguerra'nın bana ihtiyacı var," diyor ve beni koridorun sonuna götürüyor. "İhtiyacın varsa tuvaleti kullan, sonra seni tekrar bağlamam gerekecek. Döndüğümde yemek yeriz."

Ve , o bir kez daha benim duygusuz tutsağım oldu.

Lucas

İÇERİ GİRDİĞİMDE JULIAN ESGUERRA ÇOKTAN OFISİNDEYDİ, DÜZ EKRAN Duvardaki monitörlerde dünyanın dört bir yanından haberler gösteriliyor. Saygın bir ekonomistin yeni bir piyasa çöküşü öngördüğü Bloomberg haberini not .

Yatırım müdürümle arayı kapatmanın zamanı gelmiş olabilir.

Büyük oval bir konferans masasının yanından geçip Esguerra'nın birkaç bilgisayar ekranıyla dolu geniş masasına yaklaşıyorum. Telefonla konuşuyor, bu yüzden bana yüksek kaliteli deri sandalyelerden birine oturmamı işaret ediyor. Öyle yapıyorum ve konuşmasını tamamlamasını bekliyorum. İsrail sınır güvenliğinden bahsettiğine göre, İsrail istihbarat teşkilatı Mossad'daki bağlantısıyla konuştuğunu tahmin ediyorum.

Bir dakika sonra Esguerra telefonu kapatıyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Sorgulama nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Şu ana kadar bir gelişme var mı?"

"Biraz," diyorum omuz silkerek. "Henüz bahsetmeye degecek bir şey yok." Genelde patronumdan sır saklamam ama konuya en iyi nasıl yaklaşacağımı bulana kadar Yulia'yı onunla tartışmak istemiyorum. Malikânedeki herkes arasında onu benden alabilecek güce sahip tek kişi o. Bu da dikkatli davranmam gerektiği anlamına geliyor.

Esguerra'nın sert şöhreti fazlasıyla hak edilmiş.

"Güzel." Cevabımdan tatmin olmuş görünüyor. "Şimdi, seni burada istememin nedenine gelelim..."

"Acil bir güvenlik meselesi demiştiniz."

"Evet." Ellerini başının arkasında kenetleyerek arkasına yaslanıyor. "Nora ve ben ailesini ziyaret etmek için Amerika'ya gideceğiz. Bu süre boyunca bizim -ve onların- tamamen korunduğumuzdan emin olmanı istiyorum."

"Eşinizin ailesini ziyarete mi gidiyorsunuz? Oak Lawn'da mı?" Onu yanlış duyduğuma ikna oldum ama başını salladı.

"İki hafta boyunca orada olacağız," diyor. "Ve güvenliğin birinci sınıf olmasını istiyorum."

",," diyorum. Esguerra'nın aklını kaçırdığından oldukça eminim ama bunu söylemek bana düşmez. Teknik olarak FBI tarafından arandığı bir ülkeye girip kaçırdığı, evlendiği ve hamile bıraktığı bir kızın ailesiyle iki hafta geçirmek istiyorsa, bu onun bileceği iş.

Benim işim bunu güvenli bir şekilde yapabilmesini sağlamak.

Yüksek sesle düşünerek, "Yeni acemiler zaten eğitimlerinde çok ilerlediler, bu yüzden daha deneyimli adamlardan bazılarını alabiliriz," diyorum. "İki düzine yeterli olur herhalde."

"Bu kulağa doğru geliyor. Ayrıca hepimiz için zırhlı araçlar ve iyi miktarda cephaneye ihtiyacımız var."

Başımı sallıyorum, zaten bunun lojistiğini düşünüyorum. Bazıları Esguerra'nın paranoyaklaştığını söyleyebilir - kurşun geçirmez arabalar Chicago banliyölerinde pek de gerekli değil - ama tedbirli olduğu için onu suçlamıyorum. Al-Quadar şimdilik etkisiz hale getirilmiş olabilir ama onu ve genç ve güzel karısını ele geçirmek pek çok kişi var.

"Ben ayarlamaları yaparım," diyorum, bu yolculuğun ne anlama geleceğini fark ettiğimde göğsüm sıkışsa bile.

İki hafta boyunca tutsağımdan ayrı kalacağım.

"Her şeyi ne kadar sürer?" Esguerra soruyor. "Nora'nın sınavları yaklaşık bir buçuk hafta içinde bitmiş olur."

"Sanırım iki hafta kadar." İki hafta boyunca Yulia hâlâ olacak. "Arabaları ve tüm silahları temin etmek biraz zaman alacak, özellikle de FBI ya da CIA'de herhangi bir alarma yol açmak istemiyorsak."

"İyi düşünmüşsün. Bunu kesinlikle istemeyiz." Ellerini başının arkasından çözen Esguerra öne doğru eğilir. ". İki hafta iyi olur. Teşekkürler."

Başımı eğip ayağa kalkıyorum, böylece çıkıp telefon etmeye başlayabileceğim ama daha arkamı dönmeden Esguerra, "Lucas, bir şey daha var," diyor.

Duruyorum, sesindeki alışılmadık bir nota dikkatimi çekiyor. "Nedir bu Bu mu?"

"Bunun farkında mısınız bilmiyorum ama eşim ve arkadaşı Yulia Tzakova dün sabah evinizdeydi. Nora bugün bana bundan bahsetti."

"Ne?" Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Neden Nora ve arkadaşı-Bekle, ne arkadaşı?"

"Rosa, hizmetçimiz," diyor Esguerra. "Son aylarda yakınlaştılar. Orada ne yaptıklarını bilmiyorum ama evinizin güvende olduğundan emin olmalısınız." Duraklıyor ve bana acımasız bir bakış atıyor. "Nora'nın bu durumda rahatsız edici bir şeye maruz kalmasını istemiyorum. Beni anlıyor ?"

"Mükemmel." Sesimi eşit tutuyorum. "Ziyaretçilere göz kulak olacağım, söz veriyorum."

Esguerra'nın hizmetçisini bir daha gördüğümde onunla biraz konuşacağım.

Yulia

"HEY."

Pencereden gelen sessiz bir tıkırtı dikkatimi çekiyor. İrkilerek başımı kaldırıyorum ve az önce Lucas'ın kız arkadaşı olduğunu düşündüğüm siyah saçlı genç kadını görüyorum.

"Hey," diye tekrarlıyor burnunu cama dayayarak. "Adın ne senin?"

"Ben Yulia," diyorum, kızla konuşarak kaybedecek bir şeyim olmadığına karar vererek.

En azından bu sefer çıplak değilim. "Kimsin sen?"

"Yulia," diye tekrarlıyor, sanki adımı hafızasına kazımış gibi.

"Uçak kazasına sebep olan casus sensin." Bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak söylüyor.

Düşüncelerimi etmeden sessizce ona bakıyorum. Kim olduğu ya da benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ve başımı belaya sokacak bir şey söylemeyeceğim.

Yanıt vermememden memnun olmuş gibi başını sallıyor. "Lucas seni neden buraya getirdi?"

Cevap vermek yerine, "Sen kimsin? Ne istiyorsun?"

Ben de cevap vermemesini bekliyordum ama o "Adım Rosa. Ana evde çalışıyorum."

İsmi tanıdık geliyor. Kaşlarımı çatıyorum ve hemen geliyor. Lucas bu sabah Rosa diye birinden bahsetmişti. Lucas'a o çorba tenceresini veren kişi o olmalı.

"Ne istiyorsun?" Kızı inceleyerek soruyorum.

"Bilmiyorum," diyerek beni şaşırttı. "Sadece seni görmek istedim, sanırım." Göz kırpıyorum. "Neden?"

"Çünkü tüm o muhafızları öldürdün ve neredeyse Lucas'ı ve Julian." Yüz ifadesi değişmiyor ama sesindeki gerginliği duyuyorum. "Ve her nedense Lucas senin gibi hainleri götürdükleri barakada asılı tutmak yerine seni evinde tutuyor."

Yani temkinli olmakta haklıyım. Kız olanlar yüzünden benden nefret ediyor ve muhtemelen Lucas'a karşı bir şeyler hissediyor. "Ondan hoşlanıyor musun?" Açık sözlü olmaya karar vererek soruyorum. "Bu yüzden mi buradasın?"

. "Bu seni ."

"Bana bakmak için buradasın, bu da beni ilgilendirir," diyorum eğlenerek. Kız benden biraz daha genç görünüyor ama o kadar saf görünüyor ki sanki aramızda yıllar değil de on yıllar varmış gibi.

Rosa bana bakıyor, kahverengi gözleri kısılmış. "Evet, haklısın," dedi. bir sonra. "Burada olmamalıydım." Hızla dönerek gözden kayboluyor.

"Rosa, bekle," seslendim ama çoktan gitmişti.

LUCAS DÖNENE KADAR EN AZ İKİ SAAT GEÇTİ VE MİDEM

O zamana kadar acı verici bir şekilde boştu. Duvardaki saate göre, ön kapı açıldığında saat öğleden sonra birdi - bu da Rosa'nın çorbasıyla yaptığım erken kahvaltının neredeyse yedi saat önce olduğu anlamına geliyor.

Açlığım rağmen, bir farkındalık titremesi tenimin üzerinde dans ediyor. Lucas yaklaşıyor, bir savaşçının atletik, gevşek bacaklı yürüyüşüyle yürüyor. Dün olduğu gibi üzerinde bir kot pantolon ve kolsuz bir tişört var ve vücudu inanılmaz derecede güçlü görünüyor, iyi tanımlanmış kasları her hareketinde esniyor. Yine eski bir Slav kahramanını hatırladım - gerçi Viking akıncıları benzetmesi muhtemelen daha uygun olurdu.

"Dur tahmin edeyim," diyor diz çökerek. Mavi-gri gözleri bana parlıyor. "Açlıktan ölüyorsun."

"Yemek yiyebilirim," diyorum ayak bileklerimi çözerken. Kertenkeleleri izlemeyi içermeyen bir eğlence biçimi ve daha rahat bir sandalye de ama böyle küçük şeylerden şikayet edecek değilim. Rus hapishanesinde geçirdiğim zamandan sonra, şu anki konaklama yerim kesinlikle lüks.

Lucas kıkırdayarak ayağa kalkıyor ve kollarımı serbest bırakmak için etrafımda dolaşıyor. "Evet, eminim yapabilirsin." Kollarımı çözerken iri elleri tenimi ısıtıyor.

düğümle. "Karnının gurultusunu buradan duyabiliyorum."

"Yemek yemediğimde böyle oluyor," diyorum, dudaklarımda açıklanamaz bir gülümseme. Kendimi tutmaya çalışıyorum, ama ağzımın köşeleri amansızca yukarı doğru eğiliyor.

Bu çok tuhaf. Onu gördüğüme gerçekten sevinmiş olamam, değil mi?

Çünkü beni üzere, diyorum kendi kendime, Lucas ipi çözüp beni ayağa kaldırırsa kadar yüzümdeki gülümsemeyi geri çekmeyi başarıyorum. Çünkü bilinçaltımda onun gelişini iyi şeylerle ilişkilendiriyorum: yemek, tuvalet, bağlı olmamak. Orgazm bile, ne kadar rahatsız edici olsa da Bunlar olabilir.

Burada daha ikinci günüm ama bedenim, Pavlov'un köpeklerinin zil sesine salya akıtmayı öğrenmesi gibi, beni esir alan kişiyi bir zevk kaynağı olarak görmeye şartlanmaya başladı bile. Biliyorum ki yakında bir gün Lucas beni incitebilir ama şu ana kadar incitmemiş olması ona karşı duyduğum korkuyu yatıştırmaya yetti de arttı.

Eğer işkence ve ölüm yakın değilse dehşete kapılmanın bir anlamı yok.

"Gel," diyor Lucas, parmakları kırılmaz bir kelepçe gibi Beni mutfığa götürürken bileğimi sıktı. "Hâlâ biraz çorbamız var ve bize bir sandviç yapabilirim."

,"" diyorum. Duvar kağıdını yiyecek kadar açım, bu yüzden yemeklerin aynılığı bir sorun değil. Yine de masanın önünde durduğumuzda, "Akşam yemeği için bir şeyler hazırlamamı ister misin? Gerçekten yemek yapabilirim."

Bileğimi bırakıyor ve bana bakıyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Ah, evet. Sen ve bıçaklar. Bunun yaradığını görebiliyorum." Benim için bir sandalye çekti. "Otur, bebeğim. Şu sandviçleri yapacağım."

Bebeğim mi? Tatlım? Sandviç malzemelerini çıkarıp çorbayı kaselere koyarken tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. Bu küçük bir şey, bu evcil hayvan isimleri, ama daha önce aramızda geçenleri hatırlatıyor.

Beni en zayıf anımda yakalayıp çözmeye çalışmasını.

Lucas arkasını dönüp çorbayı mikrodalgada pişirmeye odaklanıyor ve ben sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bunun için telaşlanmaya değmez. İstilacı doktor muayenesi evet ama bu değil. Ona güvenmeye başlıyordum gibi davranmam gerekiyor. Böylece, yavaş yavaş ona açıldığımda, bu inandırıcı olacak.

Aramızdaki duygusal bağ gerçek gibi olacak.

"Peki," diyor Lucas, önüme bir çorba kâsesi koyarak, "nasıl da İngilizceyi bu kadar iyi konuşabiliyorsun? Senin aksanın yok." Oturuyor. Karşımda durmuş, solgun gözleri beni kayıtsız bir merakla izliyordu.

Ve böylece nazik sorgulama başlıyor.

Soğuması için çorbama üflüyorum, zamanı düşüncelerimi toplamak için kullanıyorum. "Ailem İngilizce öğrenmemi istiyordu," diyorum bir kaşık yuttuktan sonra, "bu yüzden okulda bize öğretilenlerin ötesinde ekstra dersler aldım. Bir dili çocukken öğrenirseniz aksanınızın olmaması çok kolay."

"Ailen mi?" Lucas kaşlarını kaldırır. "Seni bir casus olmaya mı?"

"Casus mu? Hayır, tabii ki değil." Eski anıların sızısını gelerek bir kaşık daha yiyorum. "Sadece başarılı olmamı istediler, uluslararası bir şirkette ya da ona benzer bir yerde işe girmemi."

"Ama senin işe alınmanı sorun etmediler mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Ölmüşlerdi." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıktı, bu yüzden daha sakın bir tonda açıklıyorum, "Ben on yaşındayken bir araba kazasında öldüler."

Nefesini içine çeker. "Siktir, Yulia. Özür dilerim. Zor olmuş olmalı."

Üzgün mü? Gülmek ve ona hiçbir fikri olmadığını söylemek istiyorum, ama sadece

Sanki bu konu bana çok acı veriyormuş gibi yutkunuyor ve yere bakıyorum. Bu sefer rol yapmayacağım. Ailemin kaybı hakkında konuşmak, zor iyileşen bir kabuğu gibi. Yalan söyleyebilirdim, bir hikaye uydurabilirdim ama bu olmazdı.

bu kadar etkili olamazdı. Lucas'ın beni bu şekilde, gerçek ve acı çekerken görmesini istiyorum. Vahşete ya da işkenceye çözebileceği biri olduğuma inanması gerek.

Beni zayıf olarak görmesi gerekiyor.

"Sen-" Masanın üzerinden uzanıp elime dokunuyor, parmakları tenimde sıcacık. "Yulia, sen tek çocuk musun?"

Hâlâ masaya bakarak başımı sallıyorum ve saçlarımın yüz ifademi gizlemesine izin veriyorum.

Kardeşim, geçmişimden Lucas'ın sahip olamayacağı tek parça. Misha'nın Obenko ve ajansla çok yakın ilişkisi var.

Lucas elini geri çekiyor ve bana inandığını biliyorum. Neden inanmasın ki? Şu ana kadar ona karşı tamamen dürüst oldum.

"Akrabalarınızdan biri sizi yanına aldı mı?" diye soruyor. "Büyükannem ve büyükbabam?

Teyzeler? Amcalar?"

"Hayır." Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Annemle babamın hiç kardeşi yoktu ve beni otuzlu yaşlarımın ortalarında doğurdular - Ukrayna'da kendi kuşakları için oldukça geç bir yaş. Kaza olduğunda kanserden ölmek üzere olan bir büyükbabam vardı, o kadar." Bir kez daha gerçek.

Lucas beni inceliyor ve sormak üzere olduğu şeyin cevabını zaten bildiğini görüyorum. "Kendini bir yetimhanede buldun, değil mi?" diyor sessizce.

"Evet. Bir yetimhaneye düştüm." Yere bakarak, kendimi Yemeye devam et. Midem düğüm düğüm ama gücümü yeniden kazanmak için yemeğe ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Çorbayı bitirirken bana başka bir şey sormuyor ve bunun için minnettarım. Bu kısmın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Bunca yıldan sonra bunu aştığımı sanıyordum ama yetimhaneden kısaca bahsetmek bile anıların akın etmesi için yeterli oluyor, eski keder ve umutsuzluk duygularını da beraberinde getiriyor.

Çorbayı bitirdiğimizde Lucas kalkıp kâselerimizi yıkıyor. Sonra bize iki bardak su koyuyor, sandviçleri hazırlıyor ve benim payımı önüme koyuyor.

"Seni orada mı işe aldılar? O yetimhanede mi?" diye soruyor, yerine oturuyor ve ben de bilerek ona bakmadan başımı sallıyorum. Onunla tartışamayacağım bir konuya çok yaklaşıyoruz ve ikimiz de bunun farkındayız.

İç çektiğini duydum. "Yulia." Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Sana geçmişin geçmişte kalmasını istediğimi söylesem?" diye soruyor, derin sesi alışılmadık derecede yumuşak. "Artık emirlere uymanın bedelini ödetmeyi planlamadığımı ve sadece gerçekten sorumlu olanları, yani sana o emirleri verenleri bulmak istediğimi söylesem?"

Sözlerini anlamaya çalışıyormuş gibi boş gözlerle ona bakıyorum. Bunu bekliyordum elbette. Bir sonraki mantıklı hamle bu. Önce sempati ve ilgi -belki bir kısmı gerçektir- sonra da işverenlerimden vazgeçersem dokunulmazlık teklifi. Beni evine getirmesi, yıkaması, beslemesi, hepsi buna yol açıyordu. Sadece seks denklemin bir parçası değildi; aramızdaki yakınlık sahnelenemeyecek kadar çığ ve güçlüydü.

Beni istediği için becerdi ama diğer her şey oyunun bir parçasıydı.

"Gitmeme izin mi vereceksin?" Uygun bir şekilde inanmaz görünerek söylüyorum.

Sadece tam bir aptal onun bu sözsüz vaadine kanar ve umarım Lucas beni o kadar aptal bulmaz. Ona güvenebileceğime beni ikna etmek için çalışması gerekecek ve bu süre zarfında ben de onun gardını düşürmesi için çalışacağım.

Beni şaşırtan bir şekilde Lucas başını sallıyor. "Bunu yapamam," diyor. "Ama sana zarar vermeyeceğime söz verebilirim."

Dilimi aniden kuruyan dudaklarımda gezdiriyorum. Beklediğim bu değildi; özgürlük her zaman mahkûmların önünde sallanan bir havuçtur. "Tam olarak ne diyorsun?"

Bakışlarımı tutuyor ve gözlerindeki karanlık sıcaklık kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Seni istediğimi ve bana ortaklarından bahsedersen seni onlardan ve sana zarar vermek isteyen herkesten koruyacağımı söylüyorum."

İçim korku ve özlemin huzursuz edici karışımıyla burkuluyor. "Anlamıyorum. Eğer gitmeme izin vermeyeceksen..."

Bana sessizce bakıyor ve kendi sonucumu çıkarmamı bekliyor.

Su bardağımı elime aldığında nabzım kulaklarımda hızla atıyor, göz ucuyla elimin tam olarak sabit olmadığını fark ediyorum. Aşırı susuzluktan ziyade kendime zaman kazandırmak için suyu yudum yudum içiyorum. Sonra kendimi bardağı bırakıp ona bakmaya zorluyorum.

"Bana seks karşılığında korunma teklif ediyorsun," diyorum, sesim hafifçe titreyerek.

Lucas başını eğdi. "Böyle de düşünebilirsin."

"Peki ya patronun?" Konuşmanın bu şekilde değiştiğine inanamıyorum.

"Beni parçalara ayırmanı ya da insanları konuşturmak için her ne yapıyorsan onu yapmanı beklemiyor mu? Beni bu yüzden buraya getirtmedi mi?"

"Seni buraya *ben* getirdim, Esguerra değil."

Bir kez daha hazırlıksız yakalanarak ona bakakaldım. "Ne?"

"Seni istedim." Lucas öne doğru eğilip kollarını masaya dayadı. "Bir gece geçirdik ve bu yeterli değildi. Olanlar için seni cezalandırmak istediğim doğru ama bundan da öte, *seni* istedim." Sesi sertleşiyor. "Seni yatağında, yerde, duvara yaslanmış bir şekilde, seni elde edebileceğim her şekilde istedim."

"Beni buraya seks için mi getirdin?" Bu hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. "Beni hapisneden *beni becermek* için mi çıkardın?"

Bakışları kararıyor. "Evet. Kendime bunu intikam için yaptığımı söyledim ama aslında seni elde etmek içindi."

"I-" Yerimde ayağa kalkıyorum, artık hiç aç değilim. "Bir dakikaya ihtiyacım var" derken sesim boğuk çıkıyor.

Titreyen bacaklarımla mutfak penceresinin yanına doğru yürüyorum. Dışarıdaki güneş egzotik tropikal bitki örtüsünün üzerinde parlıyor ama önümdeki doğal güzelliğe odaklanamıyorum. Lucas'ın açıklamaları beni çok şaşırtıyor.

Bana doğruyu mu söylüyor, yoksa bu da beni ve cevaplar almak için başka bir girişim mi? Şaşırtıcı derecede farklı bir sorgulama tekniği karşılıklı çekiciliğimizi temel olarak mı kullanıyor? Erkeklerin beni istemesine alışkınım ama bu tamamen başka bir şey.

Lucas'ın söyledikleri, gerçek olsaydı korkutucu bir saplantı derecesine işaret ediyor.

Orada öylece durup açıklamalarıyla başa çıkmaya çalışırken ayak seslerini duyuyorum. Bir sonraki an, iri elleri omuzlarımı kavlıyor. Zaten tahrik olmuş durumda; beni sert vücuduna doğru çekerken ereksiyonunun kıcıma baskı yaptığını hissediyorum.

"Bu senin için kötü olmak zorunda değil, güzelim." Başını eğip dudaklarını şakağıma değdirirken nefesi yanağıma ısıtıyor. "Burada, benimle güvende olabilirsin."

İçimde haince bir uyarılma titremesi dalgalanıyor, meme uçlarım gömleğimin altında sıkışıyor. "Nasıl?" Gözlerimi kapatarak fısıldıyorum. Göğsü sert, sırtımın altında yontulmuş kaslar, gücü korkunç derecede baştan çıkarıcı.

Sanki en derin arzularıma, onun kucağında güvende olma özlemime dokunmuş gibi. "Patronun beni bir anda öldürtebilecekken nasıl böyle bir söz verebilirsin?"

"Sana dokunmayacak." Lucas'ın güçlü kolları beni sarıyor, aynı anda hem dizginliyor hem de rahatlatıyor. "Ona izin vermeyeceğim. Esguerra'nın bana borcu var ve bu borcu senden tahsil edeceğim."

"Lucas, bu-" Kulağıma sokulurken başım omzuna düşüyor, kotundaki şişkinlik daha ısrarlı bir şekilde içime bastırıyor. "Bu delice."

"Biliyorum." Sesi kulağımda sert bir hırıltıya dönüştü. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Beni serbest bırakıyor, etrafımda dönüyor ve kalçalarımı kavrayarak beni tekrar kendisine çekiyor. İrkilerek gözlerimi açtığımda vahşi bir ihtiyaç görüyorum.

yüz hatlarını sıkılaştırıyor. Beni sağa doğru sürüklüyor ve pencerenin yanındaki duvara doğru bastırıyor, alt bedeni beni yerimde sabitliyor. "Bunu kendime milyonlarca kez söylemediğimi mi sanıyorsun?" Bakışları içimi yakarken aleti karnıma bastırıyor. Gözbebekleri büyümüş ve alnında bir damar zonkluyor.

Rol yapmıyor.

Hiç de değil.

Nefesim kesiliyor, uyarılma hissi ilkel bir kadın korkusuyla karışıyor. Karşımdaki adam mantığımı dinleyecek gibi ve bedenim de dinlemesini istemeyebilir.

"Lucas." Yakınlığının uyuşturucu etkisiyle savaşıarak ellerimi aramıza sokuyor ve avuçlarımı göğsüne bastırıyorum. "Lucas, sanırım konuşmamız gerek-"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kalçalarını kaba, müstehcen bir hareketle sallıyor, aleti iki kat giysinin arasından karnımın alt kısmına çarpıyor. Eli çenemi yakalıyor, eğilirken yüzümü hareketsiz tutuyor, dudakları benimkinden santimetrelerce uzakta geziniyor. Beklenti içinde donup kalıyorum, kalbim küt küt atıyor ve o anda bir hareket dikkatimi çekiyor.

İrkilerek pencereye doğru bakıyorum ve koyu renk saçlarıyla gözden kaybolan bir parıltı görüyorum.

"Ne oldu?" Lucas'ın sesi dikkatimin dağıldığını fark ettiği için keskin. Bakışlarımı takip ederek pencereye bakıyor ve beni bırakıp pencereye doğru adım atmadan önce alçak sesle küfrediyor.

Bardağa yaklaştığında, masayı alarak etrafından dolanıyorum. Vücudum sıcaktan zangır zangır titriyor ama bu ertelemeden memnunum. Lucas'ın bana söylediklerini sindirmem gerekiyor ve o beynimi sikerken bunu yapamam.

Masanın üzerindeki dokunulmamış sandviç dikkatimi çekiyor. Artık aç değilim ama sandviçi alıp ısıırıyorum, tam o sırada Lucas bana , dudakları ince, sert bir çizgi halinde.

"Kimdi o?" Bir ağız dolusu yemek yüzünden kelimelerim boğuklaşırken soruyorum. Zamana ihtiyacım var ve ertelememi uzatmak için aklıma gelen tek yol bu. Kararlı bir şekilde çiğneyerek sandviçimi pencereye doğru sallıyorum. "Biri seni görmeye mi geldi?"

Çene kası esniyor. "Hayır. Tam olarak değil." Lucas masanın etrafında dolanıp diğer tarafa oturuyor ve solgun gözleri beni delip geçiyor. "Gördün mü?"

Orada biri var. Kimdi o?"

Yutkunuyorum, sandviç ağızımda kuru ve tatsız kalıyor. "Bilmiyorum. Kişinin saçını sadece arkadan gördüm," diyorum dürüstçe. Ancak söylemediğim şey, o saçın sahibinin kim olabileceğinden şüphelenmek için çok iyi bir nedenim olduğu.

"Erkek mi? Kadın mı?" Lucas bastırıyor. "Saçı uzun mu? Kısa mı?"

Sandviçten kasten bir ısırık daha alıyorum ve sorusunu düşünürken çiğniyorum. "Bir kadın," diyorum tekrar konuşabildiğimde. O bunu yapmazdı. Bu kadar bariz bir şeyi fark etmemiş gibi davrandıysam inanın bana.

"Saçlarını topuz yapmıştı ve sanırım koyu renk bir elbise giyyordu."

Lucas sanki şüphesini doğrulamışım gibi başını sallıyor. ", " dedi yüz ifadesi yumuşayarak.

Sonra kendi sandviçini aldı ve yemeye başladı, tüm bu süre boyunca beni izledi.

Lucas

YEMEĞİ SESSİZLİK İÇİNDE BITİRDİK, MASANIN ÜZERİNDEKİ HAVA CİNSELLİKLE DOLUYDU. Gerilim. Yulia'nın yemeğinin son kırıntılarını tüketmesini izlerken, sikim kotumun dar sınırları içinde acı verici bir şekilde zonkluyor.

Eğer Rosa sapıklık yapmak için o talihsiz anı seçmemiş olsaydı, çoktan Yulia'nın içine girmiş, onu duvara çivilemiş olurdum.

Tutsağımı şok ettim. Bunu yanaklarının artan renginden ve bakışlarının benimkilerden uzaklaşmasından anlayabiliyorum. Bana inandı mı? Samimi olduğumun farkında mıydı? Onunla ne yapacağım ikileminin çözümü eve doğru yürürken aklıma geldi ve bunun tek yol olduğunu hemen anladım.

İçgüdülerimin gerektirdiği gibi yapacağım ve Yulia'yı tutacağım.

Bir zamanlar böyle bir eylem hayal bile edilemezdi. Lisedeyken biri bana bir kadını zorla alıkoymayı düşünebileceğimi söyleseydi güler geçerdim. Donanmadayken bile, işin gerektirdiği her şeyi en ufak bir pişmanlık duymadan yapabileceğimi öğrendikten çok sonra bile, içimdeki karanlığın çekimine direnmeye çalışarak çocukluğumun ahlak kurallarına bağlı kaldım. Ancak aranan bir adam olduğumda doğamı ve içimdeki karanlığın boyutunu tam olarak anladım.

Bir zamanlar kutsal olarak gördüğüm çizgileri aşmaya istekli olmak.

Yulia'yı kendime saklamak büyük planın içinde hiçbir şey değil ve kesinlikle onun için başlangıçta planladığım kaderden daha iyi.

"Peki bu tam olarak nasıl olacak?" diye soruyor ve sonunda sessizliği bozuyor. Gözleri yüzüme kilitleniyor. "Beni bütün gün sandalyede bağlı tutacak ve bütün gece sana kelepçeleyecek misin?"

Ona gülümsüyorum, beklenti damarlarımda cızırdıyor. "Eğer bu seni tahrik ediyorsa, güzelim. Eğer değilse, sanırım daha iyi bir anlaşma yapabiliriz." Esguerra'nın karısı üzerinde kullandığı izleyici implantları aklıma geldi bile. Yulia'ya da benzer bir şey yapabilirim, izleyicilerden en az birinin çıkarılması neredeyse imkânsız olacak bir yere yerleştirildiğinden emin olabilirim.

Ama önce çalıştığı ajansın ortadan kaldırıldığından emin olmalıyım; aksi takdirde Yulia, izleyiciler olsun ya da olmasın, onların kaynaklarını ortadan kaybolmak için kullanabilir.

"Beni çözecek misin?" Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Ve dışarı çıkmama izin verecek misin?"

"Yapacağım." Ajansı yok edildiğinde ve izleyicileri ona yerleştirdiğimde . "Ama önce bana işverenlerinden bahsetmelisin. Programın başı kim?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine ayağa kalkıyor ve boş kağıt tabaklarımızı köşedeki çöp kutusuna taşıyor. Bir şey yapmaya kalkışmadığından emin olmak için onu izliyorum ama o sadece tabakları atıp masaya dönüyor.

Sandalyesinin yanında durup bana baktı. "Sana güvenebileceğimi nereden bileyim? Sana bilmek istediklerini söylediğimde beni öldürebilirsin."

"Yapabilirim, ama yapmayacağım." Ayağa kalktım ve masanın onun yaklaştım.

Önünde durup parmak uçlarımı yanağının yumuşak teninde gezdiriyorum. "Seni bunun için çok fazla istiyorum."

Yulia'nın yüzündeki renk derinleşir. "Ne yani? Beni becermek istediğin için mi canımı bağışlayacaksın?" Sesinde alaycılıkla karışık bir inançsızlık var. "Kimin yaşayıp kimin öleceğine hep sikiinin mi karar vermesine izin verirsin?"

Kıkırdıyorum, en ufak bir göstermiyorum. "Hayır, güzelim. Sadece bu kadar ısrarcı olduğunda."

Aslında, bir kadın tarafından hareket tarzımdan saptırıldığımı hiç hatırlamıyorum. Seks ve kadın arkadaşlığından her zaman zevk aldım, ancak buna olan ihtiyaç hayatımda hiçbir zaman yönetici bir güç olmadı. Son uzun süreli ilişkim

Venezuela'daki üç aylık Esguerra ile çalışmaya başlamadan önceydi ve o kızı yıllardır . Benim

Daha yakın zamandaki karşılaşmalar daha çok tek gecelik bir ilişki ya da en iyi ihtimalle birkaç günlük sıradan bir eğlence çizgisindeydi.

Yulia bana şüpheli bir bakış atıyor, kaşlarını kaldırıyor ve ben daha fazla bekleyemiyorum. O benim ve son bir saattir vücudumun istediği şeyi yapacağım.

"Gidelim," diyorum, parmaklarım onun ince koluna dolanıyor. "Sanırım anlaşmamıza başlamamızın zamanı geldi."

ONU YATAK ODAKINA GÖTÜRÜRKEN SESSİZDİ, UZUN, ZARIF BACAKLARI ÇIZIYORDU. Yürürken dikkatimi çekiyor. Sanırım yakında ona kendi kıyafetlerini almam gerekecek, ama şimdilik onu benim gömleğimle görmek hoşuma gidiyor, her ne kadar ince bedenine bol gelse de.

Çocukluğumun ahlaki standartlarına göre ona yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. O benim tutsağım ve ona bu konuda herhangi bir seçenek sunmuyorum. Fiziksel tepkisine ve dokunuşumu kabul etmeye istekli görünmesine rağmen onu istemeyebileceği bir ilişkiye zorluyorum. Kendime onun işinin böyle bir muamele için onu adil bir oyun haline getirdiğini söyleyerek eylemlerimi haklı çıkarmak cazip gelebilir, ama daha iyisini biliyorum.

Kendi kontrolü dışındaki koşullar onu bu hayata zorladı ve ben de ondan faydalandığım için zalim bir piçim.

Yulia'nın gömleğini çıkarıp başının üzerinden geçirirken ama tek bildiğim ona duyduğum güçlü arzu. Son sekiz yılda yaptığım şeyler - hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğum şeyler- beni ailemin aşılamayacağı başardığı ahlaki değerlerden uzaklaştırdı, her zaman bir deri bir kemik olan medeniyet katmanını söküp attı. Şimdi Yulia'nın önünde duran adam, on altı yıl önce üst-orta sınıf evini terk eden çocuğa hiç benzemiyor ve gömleği yere bırakıp bakışlarımı tutsağımın çıplak vücudunda gezdirirken vicdanım uykuda kalıyor.

"," diyorum ona, sesim şehvetle sertleşiyor. "Sırt üstü yatmanı istiyorum."

Tereddüt ediyor ve ben de benimle dövüşüp dövüşmeyeceğini merak ediyorum. Bu anlamsız olurdu -tam gücüyle bile benimle boy ölçüşemezdi- ama yine de bir şeyler denemesini beklerdim.

Beni rahatlatmak için, yapmıyor. Onun yerine yatağa tırmanıp uzandı ve beni izlemeye başladı.

Ona yaklaşıyorum, sikim daha da kabarıyor. Yulia hala aşırı zayıf olmasına rağmen, vücudu muhteşem bir şekilde orantılı, ince bir bele sahip, kadınsı kalçalar ve yüksek, yuvarlak göğüsler. Parlak altın rengi saçları yastığın üzerinde bir hale gibi duruyor ve moda dergilerinden fırlamış gibi görünen bir yüzü çerçeveleyiyor. İnce çizilmiş yüz hatları, kalın kirpikli gözleri ve mükemmel cildiyle neredeyse sevişmek için fazla güzel.

"Neredeyse" anahtar kelime.

Yine de vahşi şehvetimi dizginliyorum. Onu incitmek istemiyorum. Benim ve başkalarının ellerinde çok fazla şey yaşadı. Bunu düşünmek bile -başka erkeklerin ona dokunmasını- beni öfkeden öldürüyor.

Bir daha Yulia'ya el kaldıran olursa, bunu hayatıyla ödeyecek.

Yatağa tırmanıp dizimi kalçalarının üzerine atıyorum ve onu kollarımın arasına sıkıştırıyorum. Bu sefer kendimi kontrol etmeye kararlıyım, bu yüzden ona dokunmadan kendimi dört ayak üzerinde tutuyorum. Bana bakarken göğsü sık nefeslerle inip kalkıyor ve gergin olduğunu biliyorum.

Dikleşmiş meme uçlarına ve kızarmış tenine bakılırsa gergin ve tahrik olmuş.

", " diye mırıldanıyorum, o hassas meme uçlarından birinin üzerine eğilerek. Hareket etmiyor ama ağzımı pembe aureolaya bastırıldığında vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Meme ucu dokunuşumla daha da kasılıyor ve dudaklarımı gergin tepenin etrafına kapatarak nazıkçe emiyorum. Nefes nefese kaldı.

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor ve gözleri kapanıyor, başı yastığın üzerinde geriye doğru eğiliyor.

"Evet, muhteşem," diye fısıldıyorum, dikkatimi diğer meme ucuna veriyorum. Tadı ona benziyor, sıcak kadın teni ve şeftali gibi. Onu emdikten sonra, şişmiş tomurcuğun üzerine soğuk hava üflüyorum ve küçük bir inilti ile ödüllendiriliyorum.

Sonra göğüslerinin geri kalanına geçiyorum, dolgun, narin etini kemirip emiyorum, ona ağzımdan başka hiçbir şeyle dokunmuyorum. Vücudu duysal bir şölen, her kıvrımı, çukuru ipeksi yumuşaklıkta, kokusu sarhoş edici. İçimdeki şehvetle bile, göğüslerinin alt tarafına, göğüs kafesine, göbeğine bakmaktan kendimi alamıyorum... Daha aşağıya iniyorum, yarığının üstündeki yumuşak etin tadına bakıyorum ve sonra dilimi amının kıvrımları arasına itiyorum.

Haykırıyor, geriliyor ve ellerini başımda hissediyorum, klitorisini bulup dilimi ona doğru bastırırken tırnakları kafa derime batıyor. Islak - uyarılmasının tadını alabiliyorum- ve eşsiz kadın tadı doğrudan sikime bir kan dalgası gönderiyor. Taşaklarım geriliyor, vücuduma yaklaşıyor ve kollarım onu tutup içine sokma, mutfaktaki kesintiden beri yapmak için can attığım gibi onu alma dürtüsüyle titriyor.

"Lucas." kıvrılırken, tırnakları saçlarımı tırmıklarken kalçaları sessiz bir yakarışla yükselirken, kelime nefes nefese bir soluktan ibaret. "Ah, Tanrım, Lucas..."

Kendi ihtiyacımı acımasızca bastırarak ona odaklanıyorum, ağzımı kullanarak onu uçurumun kenarında tutuyorum. Amının her santimini dilimle yalıyorum, sonra dudaklarını ağzıma alıp yumuşak kıvrımlarını emiyorum, çekme hareketinin klitorisini sıkacağına biliyorum. Çıgıllıkları Tırnakları kafatasımda daha da keskinleşiyor ve ben ona uzanmamak için ellerimi çarşafın içinde yumrukluyorum. Ona önce bu zevki tattırmak, beni tüketen açlığın bir kısmını onun yanında hissetmesini sağlamak istiyorum.

"Lucas!" Şimdi çırpınıyor, topukları her iki yanımdaki şilteyi kazıyor ve daha fazla dayanamayacağını biliyorum. Elimi kalçalarının arasına kaydırarak iki parmağımı içine sokuyor ve aynı anda klitorisini .

atarken sırtı eğiliyor ve parmaklarımı sıkıttığını, etinin serbest bırakılırken etrafımda dalgalandığını hissediyorum. Onu hissetmek için yeterince uzun süre bekledim

Kasılmalar hafiflemeye başlıyor ve sonra vücudunda yukarı doğru hareket ediyorum. Kendimi dirseklerimin üzerinde tutarak, bacaklarını dizlerimle ayırıyorum ve sikimi açıklığına doğru hizalıyorum.

"Yulia." Gözlerini açmasını bekliyorum, bakışları hâlâ sersemlemiş ve görmüyor, sonra kendi çaresiz ihtiyacıma teslim oluyorum ve tek bir derin hamleyle içine giriyorum. Nefes nefese kalıyor, elleri yanlarımı kavramak için yukarı kalkıyor ve sonunda kendimi kaybediyorum. Akılsız şehvet üzerime çöküyor ve ona vurmaya başlıyorum, onu sert ve hızlı bir şekilde alıyorum.

Belli belirsiz, bacaklarının kalçalarımın etrafında kıvrıldığını ve benimle itişmeye başladığını fark ediyorum, ama kadar ileri gittim. Islak, yumuşak ve etrafımda sıkı, iç kasları sikimi sıkıyor ve içimde oluşan gerilim kontrol edilemez, volkanik. Büyüyor ve yoğunlaşıyor, kalp atışlarım kulaklarımda kükrüyor ve sonra hisler nihayet zirveye ulaşıyor, orgazm beni acımasız bir yoğunlukla vuruyor. Onu sıkıca kavrarırken, tohumumu bir dizi uzun, akıcı fişkirtmelerle vücuduna fişkirtirken inliyorum.

Şok oldum, tekrar haykırdı ve etrafımda sıkılaştığını hissettim.
Bir kez daha, vücudu ikinci orgazmında spazm geçiriyor. Aletim cevap veren
bir artçı şokla sarsılıyor ve sonra yan tarafa çöküyorum, onu üstüme yatması
için çekiyorum.

Aklımda tek bir düşünce dışında hiçbir şey yok.
Onu asla bırakmayacağım.

Yulia

"BENİ YİNE PREZERVATİFSİZ SIKTIN," DIYORUM KENDİME GELEBİLDİĞİMDE. konuşmak için nefes. Lucas'ın yanına uzanmış, dört nala atan kalp atışlarımın yavaşlamasını beklerken başımı omzuna yaslamıştım.

Beni esir alan kişi kıkırdıyor, sesi göğsünde erkeksi bir gümbürtüye dönüşüyor. "Ah, evet. Milyonlarca hastalığını unutmuşum. Goldberg'den test sonuçlarını aldığımı ve sende sadece yengeç olduğunu duyduğuna sevineceksin."

"Ne?" Dehşete kapılarak oturur pozisyona geçiyorum ama o çoktan gülmeye başlamış, otururken boğazından derin kahkahalar kaçıyor.

"Seni pislik!" Öfkeyle bir yastık kaptım ve keşke içinde bir tuğla olsaydı diyerek ona vurdum. "Bu hiç komik değil!"

Lucas daha da sert bir şekilde gülerken beni yakalıyor ve yatağa geri itiyor, beni yerimde tutmak için üstüme yuvarlanıyor. Çıldırtıcı bir şekilde Kolayca yakalayıp başımın üstünde sabitliyor ve güçlü kalçalarıyla tekmeleyen bacaklarımı bastırıyor. "Aslında," diyor sırtarak, "bunun çok komik olduğunu düşündüm."

"Gerçekten mi?" Lucas'ı savuşturamayınca elimde kalan tek silahı kullanıyorum. Başımı kaldırarak dişlerimi omzuyla boynu arasındaki kaslı birleşme noktasına geçiriyorum.

"Ah! Seni küçük hayvan." Bileklerimi sol eline geçiriyor, sağ eliyle saçlarımı yumrukluyor ve başımı yatağa doğru çekiyor. Benim için

Kızgınlıkla, hâlâ sırtıyor, dişlerimin cildinde bıraktığı kırmızı izden en ufak bir rahatsızlık duymuyor. "Bunu yapmamalıydın."

"Bu doğru mu?" Çaresiz durumuma rağmen, eski anılar uykuda ve beni öfkeme odaklanmakta özgür bırakıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü"-başını eğdi, ağzını kulağıma yaklaştırdı
-"Seni istememi sağladın." buluşmak için başını kaldırdı ve sertleşen sikini kalçama doğru iterek ne demek istediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

İnanamayarak ona bakıyorum, kış gözlerinde artık tanıdık sıcaklık parıltısını görüyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Yine mi?"

"Evet, güzelim." Ağzı karanlık ve şehvetli bir gülümsemeye kıvrılırken dizini kalçalarımın arasına sıkıştırıp onları açmaya zorluyor. "Tekrar ve tekrar."

BANYOYA SİĞİNABILMEM İÇİN BİR SAATTEN FAZLA ZAMAN GEÇMESİ GEREKİYOR.
ve dağınık düşüncelerimi toparlıyorum. Vücudum ağrıyor, sızlıyor, bitmek bilmeyen orgazmlar yüzünden yıpranmış ve seksin kalıntıları kalçalarımda kabuk bağlamış. En acil ihtiyaçlarımı karşıladıktan sonra hızlıca durulanmak için duşu açıyorum.

Ben içeri girmeden kapı açılıyor ve Lucas içeri giriyor, hâlâ tamamen çıplak. "İyi fikir," diyor akan suya bakarak. "Hadi içeri girelim."

Dehşet içinde, doyumsuz gardiyanıma bakakaldım. "Mümkün değil."

Sırtıyor, beyaz dişleri parlıyor. "Yapabilirdim ama yapmayacağım. Bir molaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Buraya gel, bebeğim." Kolumdan tutup beni kabine çekti. "Sadece bir duş, söz veriyorum."

Sözüne sadık, iri elleri göğüslerimde ve seksimde birkaç dakikadan fazla durmadan beni sabunluyor. Yine de, beni iyice yıkarken, parmakları kıvrımlarımın arasından kığımın yarığına doğru kayarken, kalçalarımın arasındaki yavaş ve sıcak nabzın farkındayım. Parmağının ucu o deliğe girdiğinde şokla kalçalarımı sıkıyorum ve yumuşak bir kahkaha atarak onu ittiğimde beni serbest bırakıyor.

", bekleyebilirim," diyor memnuniyetle ve ben de arkamı dönüyorum, bu konudaki düşüncelerim ne olursa olsun, beni de o yöne götürmesinin an meselesi olduğunu bilmek midemi bulandırıyor.

Neyse ki Lucas elini yüzünü yıkamayı çabucak bitirip kabinden çıkıyor. Havlulanırken, "Hazır olduğunda dışarı gel," dedi ve sonra

beni duşta yalnız bırakarak gitti.

Bitkin bir halde duvara yaslanıp suyun göğsüme vurmasına izin veriyorum. Meme uçlarım, şişmiş ve ağrıyan seksim gibi acı verici derecede hassas.

Lucas'la tanışmadan önce, zevkin bu kadar yorucu olabileceğini, hem fiziksel hem de zihinsel olarak her şeyimi alıp götürebileceğini bilmiyordum. Ona karşı koyamıyorum ve bunun beni esir almasıyla hiçbir ilgisi yok.

Özgür olsam bile, onu asla inkar edemezdim.

Seks karşılığında korunma. Kelimeler zihnimde dönüp duruyor, beni öfke ve özlemin kafa karıştırıcı bir karışımıyla dolduruyor. Bunu kastetmiş olması mümkün mü? Beni gerçekten seks oynacağı olmam için dünyanın öbür ucuna mı getirdi?

Saçma görünüyor ama bana olan arzusunun gücünü hissettim. Şu anda bile vücudum onun amansız tutkusundan dolayı ağrıyor. Lucas gerçekten Bu mu? Bırak geçmiş geçmişte kalsın ve eğer ona Ajan mı? Daha önce onunla bir bağ kurmayı düşündüğümde, kendime acı çekmeden biraz zaman kazandırmayı ve öldürülmeden önce kaçma şansı elde etmeyi umuyordum. Ancak söyledikleri doğruysa, o kadar da korkunç olmayan tutsaklığım sonsuza dek sürebilir - ya da en azından Esguerra kellemi bir tepside isteyene kadar.

Lucas borçlu olunan iyilikler hakkında ne derse desin, patronunun beni sonsuza dek bağışlayacağına inanmıyorum. Er ya da geç, Esguerra kendi payını almak isteyecek ve o zaman ben ölmüş olacağım. Ve bir mucize eseri Lucas beni gerçekten koruyabilse bile, bunu uzun süre yapamayacak.

Aradığı cevapları ona vermeyeceğimi anladığında beni kurtların önüne atacaktır.

Duvarı uzaklaşarak suyu kapattım ve kabinden . Havlulanırken, olayların bu şekilde gelişmesinin bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini anlamaya çalışıyorum ve değiştirmeyeceğine karar veriyorum.

Bunun tek anlamı inanılmaz derecede şanslı olduğum. Kaçışımı planlamak için zamanım olacak.

Lucas

YULIA BANYODAN ÇIKTIĞINDA, ONA TEMİZ BİR TIŞÖRT VERİYORUM. giyip onu oturma odasına geri götürürken, vücudum sadece onunla seksin getirebileceği derin tatminle .

"Televizyon izlemeyi sever misin?" Ayak bileklerini sandalyeye bağlarken sordum. Kendimi en son ne zaman bu kadar rahat ve mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Yakında ve ona daha fazla özgürlük verebileceğim.

Şimdilik, en azından onun olası can sıkıntısını hafifletebilirim.

"TELEVIZYON MU?" Yulia bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Elbette.

Kim sevmez ki?" "Herhangi bir tercihin var mı? Diziler? Filmler?

Haber kanalları?"

"Herhangi bir şey, gerçekten."

"Tamam." İple işim bitince sandalyesini çevirip karşı duvardaki büyük televizyona bakmasını sağlıyorum. "*Modern Family*'ye ne dersin? Hafif ve komik. Hiç izledin mi?"

"Hayır." Sanki yeşil bıyıklarım çıkmış gibi bana bakıyor.

"Tamam o zaman." Gülümsememi bastırarak televizyonu açıyorum ve orada sakladığım dosyalardan dizinin ilk sezonunu seçiyorum. "Akşam yemeğinden önce yapmam gereken bazı işler var ama bu seni eğlendirir."

"Elbette," diyor, o kadar sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyor kendimi tutamıyorum.

Eğilip, ayrık dudaklarına bir öpücük kondurdum ve onun şaşkınlığını yuttum.

Nefes nefese. Ağzının lezzetli sıcaklığı sikimin seğirmesine neden oluyor ve kendimi kaptırmadan önce doğrulmaya ve geri adım atmaya zorluyorum.

Ne kadar inanılmaz da, Yulia'yı tekrar istiyorum.

Derin bir nefes alarak arkamı dönüyorum, kontrolü yeniden ele almaya kararlıyım. Omzumun üzerinden ona "Yakında görüşürüz," diyorum ve evden dışarı çıkıyorum.

Bütün günümü esirimle sevişerek geçirmek istesem de, yapılacak işler var.

İLK BİRKAÇ SAATİMİ ESGUERRA'NIN OFISİNDE GEÇİRDİM.

Chicago korumasının lojistik detaylarını onunla ve yanımda getirmeyi planladığım korumalarla konuşacağım. Nora'nın ailesinin ziyaretimiz sırasında ve sonrasında ekstra korumaya ihtiyacı olacağından, Esguerra'nın bazı iş ortaklarının kayınvalidesini koz olarak kullanmanın iyi bir fikir olduğuna karar vermesi ihtimaline karşı koordine edilmesi gereken çok şey var. Bu şüpheli - herkes Al-Quadar'ın karısıyla bunu denediğinde başına neler geldiğini biliyor - ama tedbirli olmak her zaman iyidir.

Bazı insanların aptallığı intihara kadar varıyor.

Tam bitirmek üzereyken Esguerra'nın karısı içeri girdi. Hepimizi orada otururken görünce kara gözleri büyüdü. "Oh, özür dilerim. Bölmek istemezdim-"

"Ne oldu bebeğim?" Esguerra ayağa kalkıp ona doğru geliyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Her şey mi? Kendini nasıl hissediyorsun?"

Nora dikkatini kocasına çevirmeden önce bana ve gardiyanlara mahcup bir bakış attı. "Ben iyiyim. Her şey ," diyor telaşla. "Sana bir şey sormak istiyordum ama bekleyebilir."

"Emin misiniz?" Esguerra'nın sesi, minyon karısıyla konuşurken sık sık gibi yumuşuyor. "Dışarı çıkabilirim-"

"Hayır, lütfen yapma. Gerçekten, önemli değil." Parmak uçlarında yükselip çenesine hızlı bir öpücük konduruyor. "Ben havuzun yanında olacağım. İşin bitince gel beni bul."

". " Nora dışarı adım atıyor ve Esguerra kaşlarını çatarak onun ardından bakıyor. Onu takip etmek istediğini görebiliyorum ama ona zaten bildiğimizden daha fazla takıntılı görünmek istemiyor. Başka biri olsaydı, muhafızlar haftalarca bu konuda onu azarlardı. Bunun yerine, patronumuz masaya dönerken hepimiz yüzümüzü ifadesiz tutuyoruz.

Güvenlik lojistiğini halletmemiz uzun sürmedi. İşimiz biter bitmez korumalar görevlerinin başına dönüyor ve Esguerra karısını bulmak için dışarı çıkıyor, beni de ofisinde birkaç e-postayla ilgilenmek üzere yalnız bırakıyor. Bu fırsatı Hong Kong'daki tedarikçimizi görüntülü aramak ve Yulia için takip implantlarını temin etmek için kullanmaya karar verdim. Hayal kırıklığına uğradım,

Yaşlı adam bana onları ancak iki hafta sonra, tam da Chicago'da olacağımız zaman getirebileceğini söyledi.

"Bunu daha erken yapmanın bir yolu var mı?" Yulia'yı bu kadar uzun süre güvencesiz bırakma fikrinden hoşlanmadığım için soruyorum ama adam sadece başını sallıyor.

"Hayır, korkarım ki hayır. Bay Esguerra'nın o zaman aldığı prototipti ve sizin için sıfırdan üretmemiz gerekecek. Kaplama son derece özel, bu yüzden özel olarak sipariş edilmesi gerekecek-"

"Boş ver. Anlıyorum." Ben yokken esirime göz kulak olması için güvenilir adamlar görevlendirmem gerekecek. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Chen."

Görüntülü aramayı keserek kalkıyorum ve Esguerra'nın ofisinden çıkıyorum. Bugün halletmem gereken bir şey daha var.

ANA, ESGUERRA'NIN ORTA YAŞLI HİZMETÇİSİ, BANA KAPIYI AÇIYOR.

"Merhaba, Senyor Kent," diyor aksanlı İngilizcesiyle. "Senyor Esguerra'yı mı arıyorsunuz? Az önce duş almak için yukarı çıktı."

"Hayır, onu aramıyorum." Yaşlı kadına gülümsedim. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Geri adım atarak beni geniş, lüks bir fuayeye aldı. "Nora havuzun yanında. Onunla konuşmak ister misin?"

"Hayır, aslında." Duraksıyorum, hizmetçiye bakmadan önce etrafıma . "Rosa burada mı? Ona bir şey sormak istiyorum."

"Oh." Ana irkilmiş gibi görünüyor, ama hemen , "Evet, o mutfakta, yemekte bana yardım ediyor. Gel, bu taraftan." Beni bir çift kapıdan geçiriyor ve geniş, kıvrımlı bir merdivenden geçiriyor.

Mutfağa girdiğimizde beni ağız sulandıran kavrulmuş sarımsak kokusu . Rosa pırıl pırıl bir lavabonun yanında durmuş, sırtı bize dönük bir şekilde sebzeleri doğruyor.

"Rosa," diye seslenir Ana kıza. "Bir ziyaretçin var."

Hizmetçi bize doğru dönüyor ve yüzüne bir kızarıklık yayılırken kahverengi gözlerinin açıldığını görüyorum. "Lucas."

"Merhaba Rosa," diyorum ses tonumu nötr tutarak. "Bir dakikan var mı?"

Başını sallıyor ve ellerini hızla bir havluya siliyor. "Evet, elbette." Dudaklarında parlak bir gülümseme beliriyor. "Sizin için ne yapabilirim?" Hizmetçiye bakmak için dönüyorum, ama Ana mahremiyet istediğimi doğru bir şekilde anlayarak aceleyle uzaklaşıyor.

"Çorba için teşekkür ederim," diyorum, yavaştan karar vererek. "Mükemmeldi."

"Oh, güzel." Gülümsemesi genişliyor. "Beğenmenize çok sevindim. Bu annemin tarifi."

"Bekle." Kaşlarımı çattım. "Ana değil de sen mi yaptın?"

Rosa pancar gibi kızarır. "Sana daha önce yalan söylediğim için özür dilerim. Sadece-"

"Rosa," diye araya giriyorum, elimi kaldırarak. Kızı gereksiz bir gariplikten kurtarmak istiyorum. "Teşekkür ederim. Harika bir çorbaydı ama benim için tekrar yapmamayı tercih ederim. Ya da bu konuda başka bir şey, tamam mı?"

Suratına bir tokat atmışım gibi bakıyor. "Tabii ki," kekeliyor. "Özür dilerim, ben-"

"Ve evimden uzak durmanı istiyorum," diye devam ediyorum, kızın gözlerinde biriken yaşları görmezden . Bunu yapmaktansa bir düzine teröristle yüzleşmeyi yeğlerim, ama bir noktaya değinmek zorundayım. "Burası senin için güvenli değil. Tutsağım tehlikeli."

"Ben sadece-"

"Bak," dedim, bir çocuğa karşı acımasızmışım gibi hissederek, "güzel bir kızsın ve çok tatlısın, ama benim için çok gençsin. Kaç yaşındasın, on sekiz mi, on dokuz mu?"

Rosa'nın çenesi kalkıyor. "Yirmi bir."

"Doğru." Yulia'dan sadece bir yaş küçük olması çekti ama Ukraynalı casusun benim için çok genç olduğunu hiç düşünmemiştim. Yine de, ben bir ritmi kaçırmadan devam eder. "Ben otuz dört yaşındayım. Kendi yaşına daha yakın birini bulmalısın. Seni takdir edecek iyi bir adam."

"Elbette." Şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla kendini hizmetçi kız beni şaşırttı. Gözyaşları ve yanakları hâlâ kızarmış olsa da bana sabit bir gülümseme verdi. "Endişelenmene gerek yok Lucas. Artık seni rahatsız etmeyeceğim."

Onu ciddiye alıp alamayacağımdan emin olamadığım için kaşlarımı çatıyorum ama o çoktan arkasını dönmüş, dikkatini yeniden sebzelere vermiş.

II

KIRILMA

Yulia

SONRAKI HAFTA LUCAS VE BEN HUZURSUZ BİR RUTINE GİRDİK. LUCAS'IN Her fırsatta benimle seks yapıyor -ki bu geceleri en az birkaç kez, gündüzleri de bir kez oluyor- ve bütün yemeklerimizi mutfakta birlikte yiyoruz. Geri kalan zamanımı sandalyeye bağlıyken televizyon izleyerek ya da Lucas'ın yanında kelepçeli uyuyarak geçiriyorum.

"Sence bir şeyler okumam mümkün olabilir mi?" İki gün boyunca dizi izledikten sonra sordum. "Kitapları seviyorum ve onları okumayı özledim."

"Ne tür kitaplar?" Lucas alışılmadık derecede ilgili görünüyor.

"Her türden" diye dürüstçe cevap veriyorum. "Romantik, gerilim, bilim kurgu, kurgusal olmayan. Seçici değilim, sadece bir kitabın ellerimdeki hissini seviyorum."

", " diye kabul ediyor ve ertesi gün beni yatak odasının yanındaki küçük odaya götürüyor. Evinin geri kalanı gibi burası da seyrek döşenmiş. Ancak, bir çalışma masası, dolu üç uzun kitap rafı ve ormana bakan cumbalı bir pencerenin yanında pelüş bir koltuğa sahip olan çok daha rahat.

"Burası sizin kütüphaneniz mi?" Şaşırarak sordum. Beni esir alan kişiyi hep bir asker, kitaplardan çok silahlarla ilgilenen biri olarak düşünmüşümdür. Bu daha kolay

Bu odada huzur içinde kitap okumaktansa Lucas'ın elinde bir pala olduğunu hayal etmek daha mantıklı. "Tabii ki benim." Kapı çerçevesine yaslanarak bana bir eğlenerek baktı. "Başka kimin ki?"

"Ve sen bunların hepsini okudun mu?" Raflara yaklaşıp başlıkları inceliyorum. Orada yüzlerce kitap olmalı, çoğu gizem ve gerilim. Ayrıca bir dizi biyografi ve popüler bilimden finansa kadar uzanan kurgusal olmayan eserler de görüyorum.

", " diye yanıtlıyor Lucas. "Toplu sipariş verme eğilimindeyim, böylece boş vaktim olduğunda her zaman okuyacak yeni bir şeyim oluyor."

"Anlıyorum." Onun bu yönünü keşfettiğimde neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Lucas'ın son derece zeki olduğundan her zaman şüphelenmişim ama nedense kendimi sert bir paralı asker klişesine inandırmışım. silahlar ve dövüş etrafında dönüyor. Liseden doğruca Donanma'ya olması da bu izlenimi pekiştirdi.

Rakibimi hafife aldım ve bunu bir daha yapmamak için dikkatli olmalıyım.

Cumbanın önünde durup dönerek ona bakıyorum. "Tüm bu kitapları ne zaman edinmeyi başardın?" diye soruyorum. "Donanmadan ayrıldıktan sonra birkaç yılını kaçak olarak geçirdiğini sanıyordum."

Lucas'ın bakışları bir an için sertleşiyor ama sonra başını sallıyor. "Evet, söyledim. Benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğini unutup duruyorum." Odayı geçip önümde durdu. "Bu kitapların çoğunu geçen yıl, Esguerra bu yerleşkeyi kalıcı evimiz yapmaya karar verdikten sonra edindim. Ondan önce dünyanın dört bir yanına seyahat ediyorduk, bu yüzden en sevdiklerimden birkaç düzinesini depoda tutuyordum. Ondan önce de çok fazla eşyam yoktu, bu da hareket etmemi kolaylaştırıyordu."

"Ama artık istediğin bu değil," diye tahmin ediyorum, onu inceleyerek. "Bir şeylere sahip olmak istiyorsun, bir evin olsun istiyorsun."

Bana bakıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Sanırım. Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama evet, sanırım aynı yatakta iki kez uyumamaktan biraz sıkıldım. Peki ya bir şeylere sahip olmak?" Bakışları üzerimde gezinirken sesi derinleşiyor. "Evet, bunda bir şey var. Kendime ait diyebileceğim *şeylere* sahip olmayı seviyorum."

Gözlerimi kaçırıp dışındaki manzarayla ilgileniyormuş gibi yaparken yanaklarım ısınıyor. Lucas'ın aşırı sahipleniciliği dikkatimden kaçmadı. Beni esir alan kişinin bana sahip olduğuna inandığını biliyorum ve tüm niyet ve amaçlar için de öyle. Hayatımın her yönünü kontrol ediyor: ne yediğimi, ne zaman uyuduğumu, ne giydiğimi, hatta ne zaman tuvalete gittiğimi bile. Bağlı olmadığım zamanlarda onunla birlikteyim ve bu zamanın çoğunda yataktayız, bana istediği her şeyi yapıyor.

Eğer onu, onun beni istediği kadar yoğun bir şekilde istemeseydim, bu cehennem olurdu.

"Yulia..." Lucas arkama geçerken sesinde tanıdık, ateşli bir tını var. İri eliyle saçlarımı toplayarak bir tarafa doğru itiyor ve boynumu ortaya çıkarıyor. Eğilerek kulağımın altını öpüyor ve boştaki elini elbise olarak giydiğim erkek gömleğinin altına kaydırıyor. Bacaklarımın arasına girerek seksimi buluyor ve iki parmağıyla içime girip beni sahip olmak için gererken bir iniltiyi bastıramıyorum.

Ve sonraki bir saat boyunca, Lucas beni sandalyenin koluna domaltmış sikerken, kitaplar aklımızdan geçen en uzak şey oluyor.

KÜTÜPHANEDE GEÇİRDİĞİM O ZAMANDAN SONRA, KÜTÜPHANEDEKİ İŞİMİN KALİTESİ VE ÇEŞİTLİLİĞİ

eğlence geliyor. Bütün gün televizyon izlemek yerine, yalnız geçirdiğim zamanın bir kısmını cumbalı pencere kenarında kitap okuyarak geçiriyorum. Ayrıca daha rahat bir koltuk ve ellerimin önde kelepçelenmesi gibi bir imtiyaz elde ediyorum; bu sayede gerçekten kitap tutup okuyabiliyorum. Her sabah kahvaltıdan sonra,

Lucas beni iplerle koltuğa bağlıyor, kelepçeli ellerime sayfaları çevirecek kadar alan bırakıyor ve öğle yemeğine kadar orada okuyorum, o sırada gelip beni besliyor ve bacaklarımı uzatmama izin veriyor.

Bir gün "Biliyorsun, ben tuvaleti programa göre kullanan bir köpek değilim," diye yakınmaya cüret ettim. "Ya gerçekten gitmem gerekiyorsa ve sen evde değilsen?"

Beni rahatlatmak için, ne kadar şımarık olduğumu söylemedi. Bunun yerine, o günün ilerleyen saatlerinde bana eski moda bir çağrı cihazına benzeyen küçük bir cihaz verdi.

"Bu düğmeye basarsanız, bana bir mesaj gelecek," diye açıklıyor. "Ve eğer , sana geleceğim. Ya da sana yardım etmesi için başka birini gönderirim."

"Teşekkür ederim," diyorum, kendimi gerçekten minnettar ve giderek daha umutlu hissederek.

Belki bir gün gerçekten gitmeme izin verir ya da en azından kaçmamı sağlayacak kadar özgürlük verir.

Elbette buna güvenemeyeceğimi biliyorum. Lucas her gün yemek saatlerinin bir kısmını beni sorgulamakla geçiriyor ve şimdiye kadar onu başarıyla oyalamış olsam da sonunda sabrını bilgi almak için daha kesin yöntemlere başvuracağından korkuyorum.

O kadar uzun zaman olmadı ama şimdiden hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyorum. "Onlara hiçbir şey borçlu değilsin," diyor öfkeyle.

ajans hakkında beşinci kez konuşuyor. "Seni çocukken aldılar

Lanet olası çocuk. Ne tür piçler on altı yaşındaki bir çocuğu Moskova gibi yozlaşmış bir şehre gönderir ve ona devlet sırlarına giden yolda uyumasını söyler? Hay sikeyim,

Yulia"-avucunu masaya vuruyor-"bu orospu çocuklarına nasıl sadık kalabilirsin?"

Nasıl, gerçekten. Ona bağırarak, hiçbir şey anlamadığını söylemek istiyorum, ama tabağıma bakarak sessiz kalıyorum. Misha'yı tehlikeye atmayacak ve hayatını mahvetmeyecek hiçbir şey söyleyemem. Benim sadakatim Obenko'ya, teşkilata ya da Ukrayna'ya değil.

Kalan tek ailem olan kardeşime.

Lucas beni için cevap vermeyişimi görmezden geliyor ve sonunda konuyu o gün okuduğum kıyamet sonrası gerilim filminin konusuna çeviriyor.

Kitaplar ve filmler konusunda sık sık yaptığımız gibi bu konuyu da en ince ayrıntısına kadar tartıştık ve ikimiz de

Yazarın, bilim insanlarının Gri Goo'nun dünyayı ele geçirmesine neden engel olamadıklarını açıklamakta iyi bir iş çıkardığı konusunda hemfikirim. Yemek dostane bir şekilde sona eriyor, ancak kaçma kararlılığım pekişiyor.

Eninde sonunda Lucas sessizliğimden bıkacak ve o bıktığında yanında olmak istemiyorum.

Yulia

KAÇIŞIMI PLANLARKEN, ÜÇ BÜYÜK ENGELLE KARŞI KARŞIYA OLDUĞUMU FARK ETTİM: Lucas etrafta yokken bağlı olduğum gerçeği, yerleşkenin askeri düzeydeki güvenliği ve Lucas'ın kendisi. Bu üçünden herhangi biri beni zapt etmeye yeterdi ama üçü bir araya geldiğinde kaçmak neredeyse imkânsız.

Görünüşte zor olmasa gerek. Lucas evdeyken genellikle beni bağlı tutmaz, masada yemek yememe ve hatta birkaç şey yapmama izin verir. formumu korumak için esneme hareketleri ve vücut ağırlığı egzersizleri yapıyorum. Ancak, bu zamanlarda gözü hep üzerimde oluyor ve onunla fiziksel bir savaşa girdiğimde kazanamayacağımı biliyorum. Bir bıçak kapmayı başarsam bile, muhtemelen ben ciddi bir yara açmadan bıçağı elimden alır. Silah farklı bir konu olurdu ama evin içinde mutfak bıçağından daha ölümcül bir şey görmedim. Lucas'ın genellikle silah taşıdığını biliyorum -ilk gün onu bir saldırı tüfeğiyle görmüştüm- ama onları arabada bırakıyor olmalı ya da dışarıda başka bir yerde.

Görünenin aksine, o etrafta yokken kaçma ihtimalim daha yüksek.

Bu yüzden Lucas beni her bağladığında ipte biraz gevşeklik bırakıp bırakmadığını kontrol ediyorum ve her seferinde bırakmadığını fark ediyorum. Bağlar her zaman kan dolaşımımı beni zapt etmeye yetecek kadar sıkıdır. I

Tenimde ihanet izleri bırakmak istemiyorum, bu yüzden ipi çok sert çekmiyorum. Kurtulmayı başarsam bile, yine de nöbetçiyi geçmem gerekecekti.

Esguerra'nın adamları ve yüksek teknolojili insansız hava araçları tarafından devriye gezilen bir ormandan geçerek kulelere ulaştım - tabii Lucas'ın beni o kadar uzağa gitmeden yakalamadığını varsayarsak.

Bir şansım olması için beni esir alanın uzakta olması ve devriye programını bilmem gerekiyor.

Uzun bir seks seansından sonra rahatlamış ve tatmin olmuş bir şekilde yatakta uzanırken Lucas'tan almaya çalışarak başlıyorum.

"Bunu nasıl yaptın?" Parmaklarımı göğüs kafesindeki bir üzerinde gezdirirken soruyorum. "Yerleşke saldırıya uğramadı, değil mi?"

Endişem sadece kısmen sahte; Lucas'ın herhangi bir şekilde yaralanması fikri beni rahatsız ediyor. Vücudunun her santimi sert kaslarla dolu olduğu için zarar görmez gibi görünüyor ama bunun onu bir bombadan ya da silahtan kurtarmayacağını biliyorum. Onun iş kolunda ortalama yaşam süresi çok daha kısa; bu gerçek üzerinde fazla durduğumda beni endişeden hasta ediyor.

"Hayır, kimse yerleşkeye saldırmaz," diyor Lucas, dudaklarını büken bir gülümsemeyle. "Eğitimde bu çürük oluştu, hepsi bu."

"Anlıyorum." Mantıksız bir dürtüyle hareket ederek, bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmadan önce yaralı bölgeye küçük bir öpücük konduruyorum. "Neden birisi yerleşkeye saldırmasın ki? Patronunun çok fazla düşmanı yok mu?"

"Oh, öyle." Lucas elini saçlarımin arasına sokup beni daha aşağıya, karnına doğru yönlendirirken gözleri kararıyor. "Ama bunu yapmak intihar olur.

buraya gel. Güvenlik çok sıkı. Ve şimdi"-başımı yükselen ereksiyonuna doğru itiyor-"Sıkı olan başka bir şey istiyorum."

Hayal kırıklığımı gizleyerek dudaklarımı sikiinin etrafına kapatıyorum ve sevdiği güçlü emişi uyguluyorum.

Lucas bana ihtiyacım olan güvenlik bilgilerini vermeyecek kadar zeki, bu da başka bir şey bulmam gerektiği anlamına geliyor.

GÜNLER GEÇTİKÇE, BEN UYGUN BİR KAÇIŞA YAKLAŞAMADIKÇA

Plana göre, zamanı Rus hapisanesindeki çilemi atlatmak ve gücümü yeniden inşa etmek için kullandığımı bilerek kendimi teselli ediyorum.

Günün çoğunu oturarak geçirmek ve Lucas'ın önüme koyduğu her lokmayı - ne kadar sıkıcı olursa olsun- tüketmek arasında giderek kilo alıyorum, vücudum haftalar boyunca kaybettiği kıvrımları geri kazanıyor.

Açlık. Lucas'ın evinde dokuz gün geçirdiğimde artık bir iskelet değildim ve sandviç ve sütlü soğuk mısır gevreğinden başka bir şey için çaresizdim.

Öğle yemeğinde bir sandviç daha yedikten sonra, "Gerçekten yemek yapmayı denememe izin vermelisin," diyorum. "Omlet, çorba, tavuk, kuzu eti, patates püresi, salata, pilav, tatlı, ne istersen yapabilirim. Bıçak konusunda bana güvenmiyorsan, şeyler keserek bana yardım edebilirsin. Sadece baharat ve bunun gibi şeyler ekleyeceğim. Tamamen güvende olursun.

mutfağınızda fare zehiri saklayın."

Gülüyor, teklifimi görmezden geleceğini düşünmeme neden oluyor, ancak o öğleden sonra, her türlü meyve ve sebze, iki tür taze balık, birkaç bütün tavuk, bir düzine kuzu pirzolası ve tüm bir baharat koleksiyonu dahil olmak üzere birkaç kutu yiyecek getiriyor.

"Bütün bunlar nereden geldi?" Cömertliğe şaşkınlıkla bakarak soruyorum. Bu kutularda beş kişiyi doyuracak kadar yiyecek var - tabii hepsini nasıl hazırlayacağını bildiğini varsayarsak.

Lucas, "Esguerra haftalık teslimatlar alıyor, ben de bizim için biraz aldım," diyor. "Yemek pişirme becerilerini test etmenin zamanı geldi diye düşündüm."

Şaşkın sevincimi gizleyemiyorum. "Yemek yapmam için bana güveniyor musun?"

"Beni yönlendireceğin konusunda sana güveniyorum." Sırıttıyor. "Şuraya oturacaksın"-

"ve bana tam olarak ne yapacağımı söyle. Emirlerine uyacağım ve kim bilir? Belki bir şeyler öğrenirim."

"Tamam," diye kabul ediyorum, Lucas'a emir verme ihtimali beni biraz heyecanlandırıyor. "Bunu yapabilirim. Her şeyi kaldırarak başlayalım ve bu akşam sarımsaklı dereotlu patates ve yeşil salatayla kuzu pirzolası yapalım."

Lucas

BEN YULIA'NIN REHBERLİĞİNDE PATATES SOYUP SARIMSAK DOĞRARKEN O DA Mutfak sandalyesinde, mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Patatesin yarısını kabuğuyla birlikte çıkarmanız gerekmediğini biliyorsunuz, değil mi?" Sırıtarak tezgahın üzerindeki ezilmiş patates yığınınına bakıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır," diyorum, elimdeki kök sebzeyi çok derinden kesmemek için elimden geleni yapıyorum. Göründüğünden daha zor. "Ve şimdi nedenini biliyorum."

"Donanmada sana patates soydurmadılar mı?"

"Hayır, bu geçmişte kaldı. Yemekhanelerle ilgilenen özel müteahhitlerimiz vardı."

"Anlıyorum. Patates soyucuya ihtiyacınız var," diyor uzun bacak bacak üstüne atarak. "Diğer her şeyde olduğu gibi, özel bir alet yardımcı olur."

"Bir soyucu. Anladım." Bir tane sipariş etmeyi aklıma yazıyorum. Ayrıca gözlerimi o çıplak, dikkat dağıtıcı bacaklardan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Dört gün önce nihayet Yulia'ya kendi kıyafetlerini almıştım ama yazlık kıyafetlerdi ve şimdi hatamın farkına varıyorum.

Göbeğini açıkta bırakan beyaz bir bluz ve minik bir jean şort giyen Yulia'nın artık açlıktan ölmek üzere olan vücudunu görmezden gelmek mümkün değil.

"Tamam, bu kadar patates yeter sanırım," diyor ayağa kalkarken. Ona aldığım tek ayakkabı olan parmak arası terlikleri karo zeminde şangır şungur sesler çıkarırken

bana doğru geliyor. "Şimdi sarımsağı alıp dereotu, tuz ve karabiberle karıştırmamız ve hepsini bir tavaya koymamız gerekiyor. Yağınız var, değil mi?"

"Yağ. Kontrol et." Sol tarafımdaki dolaptan bir şişe zeytinyağı alıyorum. "Patateslerin üzerine dökeyim mi?"

Kalçasını tezgahın kenarına dayıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çatıyorum, alay edilmesinden hoşlanmıyorum.

Bir kahkaha patlattı. "Lucas, ciddi. Hayatında hiç kızartma yapmadın mı?"

"Sonrasında yenilebilir bir şey olmadı," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Bir ya da iki kez deneyip vazgeçmiş olabilirim."

"Tamam." Yulia gülmeyi bırakıp açıklamayı : "*Tavaya* yağ döküyorsun. Hayır, o kadar da değil-" Ben içindekilerin dörtte birinden fazlasını dökmeden şişeyi elimden alıyor. Histerik bir şekilde gülerek bir kağıt havlu kapıyor ve yağa batırarak fazlasını siliyor. "Zavallı patatesleri derin yağda kızartmıyoruz," açıklıyor tekrar konuşabildiğinde.

", " diyorum, patatesleri ve sarımsakları alıp yağlanmış tavaya yerleştirmesini izliyorum. Hareketleri hızlı ve emin, ince elleri zarif bir ekonomiyle hareket ediyor.

Ne yaptığını bildiğini söylerken yalan söylemiyordu.

"Keşke taze dereotumuz olsaydı," diyor baharat rafından bir şişe alarak. "Ama sanırım kurutulmuş olan da işe yarayacaktır. Bir dahaki sefere, eğer Bu yemek için bize biraz taze ot getirebilir misin?"

"Elbette." *Taze otlar*. Zihnime bir not daha alıyorum. "Bize her şeyi bulabilirim."

"Harika. Şimdi sakıncası yoksa, bunu kendim baharatlayacağım. Bütün tuzluğu içine atarsan patatesler iyi olmaz." Tekrar gülmeye başlayacakmış gibi görünüyor.

", " diyorum, patatesleri soymak için kullandığım bıçağı arkamda taşıyarak. "Bu dağınıklık tamamen senin."

Ve sonraki yarım saat boyunca, Yulia'nın mutfakta dönüp durmasını, nefesinin altında mırıldanmasını izliyorum. Patatesleri baharatlayıp kızartıyor, kuzu pirzolarlarını bir çeşit turşuyla yıkıyor ve salata için yeşillikleri yıkıyor. Neredeyse heyecanlı bir enerjiyle titreşiyor ve ilk kez fark ediyorum ki Onun bu yönünü ne kadar az gördüm, benim yanımda genellikle ne kadar durgun oluyor.

Bu şaşırtıcı değil elbette. Ona zarar vermemiş olsam da, o benim tutsağım ve bana hala güvenmediğini biliyorum. Cevaplar için ne kadar zorlarsam zorlayayım, ya konuyu değiştiriyor ya da cevap vermeyi reddediyor. Bu beni sinirlendiriyor ama kendimi sabırlı olmaya zorluyorum.

Yulia ona gerçekten zarar vermek niyetinde olmadığını anladığında, umarım ışığı görecektir ve hayatını mahveden insanlardan vazgeçecektir. Şimdilik tek yapabileceğim, sipariş ettiğim takip cihazları gelene kadar onu makul ölçüde rahat ve zapt edilmiş halde tutmak.

Fırının alarmı çaldığında "Hepsi bitti," diyor. Parlak bir şekilde gülümseyerek kuzu pirzolarlarını çıkarmak için eğiliyor ve o küçük şortun içindeki kıcını sikim sertleşiyor.

Kuzu bu kadar lezzetli kokmasaydı, Yulia'yı hemen o anda yatağa sürüklerdim.

O yemeği masaya taşırken, kendimi kontrol etmek için birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum. Bu çok saçma. Her zaman güçlü bir seks dürtüm olmuştur, ama Yulia'nın yanında, ilk pornosunu izleyen azgın bir genç gibiyim. Onu sürekli becermek istiyorum ve onu ne kadar sık alırsam alayım, arzum azalmıyor.

Aksine, daha da güçleniyor.

Ereksiyonumun masayı hazırlamasına yardım edecek kadar yatışması için birkaç nefes daha almam gerekiyor. O zamana kadar Yulia salatayı bir kâseye güzelce yerleştirmiş, patateslerin tavayı da masanın ortasına düzgünce katlanmış bir havlunun üzerine koymuştu. Sanırım bu sonuncusu, sıcak tavanın masa yüzeyini yakmasını engellemek içindi - ailemin hizmetçisi de akıllıca bir çözüm kullanıyordu.

Sonunda ikimiz de yemeğe oturduk.

Tabağımın yarısını bir dakika içinde mideye indirdikten sonra, "Yulia, bu harika," diyorum. "Uzun, çok uzun zamandır yediklerimin en iyisi."

Bana mutlu bir gülümseme veriyor ve kuzu pirzolasını alıyor. "Beğendiğine sevindim."

"Beğendin mi? Bayıldım." En son ne zaman bu kadar doyurucu bir yemek yediğimi hatırlamıyorum. Tuzlu patatesler, zengin kuzu eti ve salatanın gevrek, limonlu yeşillikleriyle mükemmel uyum sağlıyor. "Bunu günde üç kez yiyebilseydim, yerdim."

Yulia'nın gülümsemesi genişler. "Güzel. de tatlı yapmayı düşündüm ama bundan sonra çok tok olacağımızı fark ettim. Onun yerine biraz üzüm yeriz."

"Sen nasıl ," diye mırıldanıyorum bir lokma patatesin arasından. "Her şey yolunda."

Gülüyor ve kendi yemeğine dalıyor. Rahat, arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yiyoruz ve yemeğin çoğu bittiğinde kalanları kaldırıp bulaşıkları yıkıyorum. Bunları otomatik olarak, düşünmeden yapıyorum ve ancak üzümle yemek için oturduğumda ne kadar memnun hissettiğimi anlıyorum.

Hayır, memnun olmaktan daha fazlası. Çok mutluyum.

Yemek, Yulia'nın parlak gülümsemesi ve onu yatağa götürme beklentisi arasında bu akşamın tadını çıkarıyorum. Ve sadece bugün değil, bir avuç üzüm alırken fark ediyorum.

Geçtiğimiz hafta, Yulia'yı tutmaya karar beri, son zamanlardaki en mutlu haftamdı.

"Ee Lucas," dedi Yulia ben daha bu ifşaatı sindiremeden, "söyle bana bir şey..." Yumuşak dudakları zorlukla bastırılmış bir gülümsemeyle seğiriyor. "Hayatında hiç patates soymadan nasıl bu kadar ilerleyebildin?"

Sorusunu düşünürken ağızma bir üzüm atıyorum. Üzümü yuttuktan sonra "Sanırım şımartılmış bir yetiştirilme tarzım vardı," diyorum. "Bir hizmetçimiz vardı, yani annem de babam da ev işi yapmazdı ve beni de yapmaya zorlamazlardı. Daha sonra, donanmadayken, bize ne servis edilirse onu yedik ve ondan sonra..." Omuz silkiyorum, küçük gruplarla ormanda kamp kurduğumuz o zor günleri hatırlıyorum.

Kendim gibi çaresiz. "Sanırım yemeği sadece besin olarak görüyordum. Aç kalmadığım sürece bunu pek düşünmedim."

"Anlıyorum." Bana düşünceli düşünceli bakıyor. "Neden ayrılmaya karar verdin?"

Ev mi? Hizmetçisi olan bir aileden donanmaya kaydolmak büyük bir sıçrama."

"Sanırım öyleydi." Ailem kesinlikle delirdiğimi düşünüyordu.

"Hayatımın o noktasında yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu."

"Neden?" Yulia gerçekten şaşırmış görünüyor. "Amerika Birleşik Devletleri'nde alınmıyorsunuz. Ülkenizi savunmak için çağrıldığınızı hissettiniz mi?"

Kıkırdıyorum. " gibi bir şey." Ona Brooklyn metro istasyonunda öldürdüğüm hayduttan ya da o gece gördüğüm

Onun kanı ellerime bulaştı. Benden zaten korkuyor; on yedi yaşında bir katil olduğumu bilmesine gerek yok.

"Çok takdire bir davranış," diyor Yulia ve sesindeki şüpheciliği duyabiliyorum. "Çok fedakârca."

"Evet, birinin bunu yapması gerekiyordu." Bir üzüm daha ısıriyorum ve soğuk, tatlı suyunun boğazımdan aşağı süzülmesine izin . Bu konuyu kapatmasını istiyorum, bu yüzden

"Tıpkı birinin casus olması gerektiği gibi, değil mi?"

Tahmin edilebileceği gibi, bu konuya çok yaklaştığımda her zaman takındığı suskun ifadeyi takınarak susuyor. "İster misin? Biraz çay?" diye soruyor, ayağa kalkarak. "Şu kutulardan birinde Earl Grey olduğunu gördüm."

Sandalyemde arkama yaslanıp onu izliyorum. "Elbette." Kaç kez çay içtiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim ama Yulia'nın ilk tanıştığımız Moskova restoranında çay içtiğini hatırladığım için aldım. "Bir fincan alabilirim."

Suyu kaynatıyor ve bizim için iki fincan hazırlıyor, hareketleri her zamanki gibi zarif. Onunla ilgili her şey zarif, bana bir dansçıyı hatırlatıyor.

"Hiç bale yaptın mı?" bir fikir gelince soruyorum. "Yoksa bu Doğu Avrupalı kızlarla ilgili bir klişe mi?"

Yulia iki elinde birer fincanla bana dönüyor. "Bu bir klişe," diyor, gergin ifadesi azalıyor. "Ama benim durumumda bu doğru. Dört yaşımdan itibaren ailem bana bale dersleri aldırды. Bunun utangaçlığımı yenmeme yardımcı olacağını düşündüler."

"Çocukken utangaç mıydın?"

"Çok." Masaya geri dönüyor. "Sevimli bir çocuk değildim, hiç de öyle değildim."

Diğer çocuklar sık sık benimle alay ederdi."

"Gerçekten mi? Seni güzel olmaktan başka bir şey olarak hayal edemiyorum." Yulia'nın bana uzattığı fincanı kabul ediyorum. "İnsan nasıl sevimli olmayan bir çocuktan gördüğüm en seksi kadına dönüşür?"

Sıcak renk, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor. "Ben tam olarak Truvalı Helen değilim." Fincanını kucaklayarak. "Annem güzeldi, sanırım onun genlerinin bir kısmını almışım. Ergenlik çağına girdikten sonra devreye girdiler. Diş telleri de yardımcı oldu." Bana düz beyaz dişlerini gösteren geniş bir gülümseme veriyor.

"Evet, eminim," diyorum alaycı bir şekilde. "Tamamen çirkinlikten tamamen muhteşemliğe, işte böyle."

Omuz silkiyor, yine kızarıyor ve ben onun o utangaç çocuk halini aniden zihnimde canlandırıyorum.

"Eminim ," diyorum onu incelerken. "Tüm o sarı saçlar ve büyük mavi gözler. Sadece bunun farkında değildin. Seni bu yüzden yetimhaneden aldılar, değil mi? Potansiyelini gördükleri için?"

Yulia sertleşiyor ve ben yine yasak konuya çok yaklaştığımı anlıyorum. Son birkaç gündür onunla hiçbir ilerleme kaydedemediğim gerçeğini düşündükçe ruh halim kararıyor. Bana gülümseyebilir, benim için yemek yapabilir ve beni bedenine isteyerek alabilir ama yine de bana zerre kadar güvenmiyor.

"Yulia." Çayımı kenara koyuyorum. "Bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Bir gün benimle konuşmak zorunda kalacaksın."

Fincanına bakıyor, vücut dili geri çekilmem için ııık atıyor.

"Yulia." Sinirlerime hakim olamayarak ayağı kalkıyorum ve onu ayağı kaldırmak için yanına gidiyorum. Kollarını tutarak isyankâr bakışlarına bakıyorum. "Kim bunlar?"

Sessiz kalıyor, kalın kirpikleri düşüncelerini gizlemek için iniyor.

"Neden bana onlardan bahsetmiyorsun?"

Cevap vermiyor, gözleri boynumda bir yere odaklanmış.

Kollarını kavrayışım sıkılaşıyor ve o da irkiliyor, tuttuğum yerde geriliyor. İstemedenden de olsa onu incittiğimi fark edince kendimi parmaklarımı açmaya zorluyorum ve ellerimi bırakıyorum. Sinirlenmeye başlıyorum, ki bu hiç iyi değil. Ona işkence etmek istemediğim gerçeği, cevapları almak için onun güvenini kazanmam gerektiği anlamına geliyor ve bunu yapmanın yolu bu değil.

Kontrolümü yeniden kazanmak için bir nefes alıp elimi kaldırıyorum ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, bu hareketi nazik ve tehditkâr olmamasına dikkat ederek yapıyorum.

"Yulia." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. "Tatlım, onlar senin sadakatini hak etmiyorlar. Senin hayatını mahvetteler. Sana yaptıkları yanlış, bunu görmüyor musun? Seni onlardan ve sana zarar vermek isteyen herkesten koruyacağımı söyledim. Benimle konuşmaktan korkmana gerek yok. Bu bilgiyi aldıktan sonra sana sırtımı dönmeyeceğim, bu konuda söz veriyorum."

Bakışlarımla buluştuğunda kirpikleri havalanıyor. "Peki sana onlardan bahsedersem ne yapacaksın? Ajansa ne olacak?"

Memnun gülümsememi bastırıyorum. Teslim olmaya en çok bu kadar yaklaşmıştı. "Onların icabına bakacağız."

"Al-Quadar'ın icabına baktığın gibi mi?" Gözleri merak ve umutla açılmış gibi görünüyor. "Onları yok mu edeceksin?"

"Evet, onlardan güvende olacaksın. İşimiz bittiğinde, örgütle bağlantılı hiç kimse size zarar veremeyecek." Niyetim

Sözlerimi bir güvence, daha iyi şeyler dair bir vaat olarak ama konuşurken Yulia'nın yüzünden renklerin aktığını görüyorum.

Erişim alanımdan uzaklaşıyor, kirpikleri bakışlarını tekrar gizlemek için iniyor ve içimde ani bir şüphe uyanıyor.

"Yulia." Arkasını dönerken kolundan tutuyorum. Yüzüme bakması için onu çevirirken solgun yüzüne bakıyorum. "Onları koruyor musun? Orada birini mi koruyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki gerginliği, saklamak için çok uğraştığı korkuyu görebiliyorum. Bu, bir işverene basit bir sadakatin ötesine geçiyor, iş arkadaşları için endişelenmenin ötesine geçiyor.

Onlar için çok korkuyor, tıpkı bir insanın sevdiği biri için korkması gibi.

Sersemlemiş bir halde kolunu bıraktım ve geri çekildim. Bu olasılık neden hiç aklıma gelmedi bilmiyorum. Hayatını mahvettikleri fikrine o kadar takılmışım ki, Yulia'nın Ukrayna'da önemseydiği biri olup olmadığını hiç merak etmedim.

Görevi olmayan bir sevgilisi olmadığını.

GEÇENİN GERİ KALANINI OTOMATİK PILOTTA GEÇİRDİM. ESGUERRA VE BEN

Asia ile gece geç saatte bir telefon görüşmem daha var, bu yüzden Yulia'yı ofisime bağladım, ben işimi hallederken okumasına izin verdim. Etrafımda alışılmadık derecede temkinli, her an ona saldıracakmışım gibi beni izliyor ve korkusu göğsümün derinliklerinde fokurdayan öfkeye katkıda bulunuyor. Ona bir kitap uzatmak ve onu yakalayıp cevaplar istemeden odadan çıkmak için her şeyimi harcıyorum.

Ona karşı kullanamayacağım ve kullanmayacağım şiddete başvurmadan.

Malezyalı tedarikçilerimizin son parti plastik patlayıcıların kalitesi üzerine tartışmalarını dinlerken, düşüncelerimin esirime kaymasını engellemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Artık bu fikir aklıma yerleştiğine göre, onu uzaklaştıramıyorum.

Bir sevgili. Yulia'nın değer verdiği ve korumak istediği bir adam.

Bunu düşünmek bile beni öldürücü bir öfkeyle dolduruyor. Kim o? Ajansından başka bir ajan mı? Belki de eğitimi sırasında tanıştığı biri? Bu dışı değil. Onunla tanıştığında çok gençti ama o yaştaki kızlar her zaman aşık olur. Başka bir stajyer de olabilir, aynı şeyi paylaştıkları için yakın hissettiği biri de.

deneyimler. Ya da daha yaşlı olabilirdi - bir eğitmen ya da zaten eğitilmiş bir ajan. Çirkin ördek yavrusunun bir kuğuya dönüştüğünü fark eden tek kişi Kirill olamazdı.

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar olası görünüyor. Eğitimi sırasında tanışmış ve aşklarına daha sonra devam etmiş olabilirler. Yulia'nın işinin bilgi almak için erkeklerle yakınlaşmayı , bir yandan da gerçek bir ilişki yaşayamayacağı anlamına gelmez. Ve eğer bir ilişkisi olsaydı, başka bir ajan sevgili için en mantıklı seçim olurdu.

Kurumundan biri onun mesleğini anlayabilir, yapması gerekeni yaptığı için onu affedebilirdi.

Ona aşıkken onu becermeme izin verdiğini kabul etti.

Görüşme sırasında oynadığım kurşun kalem elimde kırılıyor, konuşma sırasındaki duraksamada çatırtı şaşırtıcı derecede yüksek. Esguerra kaşlarını kaldırıp bana soğuk bir bakış fırlatıyor ve ben de ellerimi kalemin kırık parçalarından kurtarmak için zorluyorum.

Bu öfkeye teslim olamam. Kontrolümü kaybetmeme izin veremem. Yeni bir strateji bulmalıyım, Yulia'nın bana güvenmesine bağlı olmayan bir strateji.

Eğer sevgilisi konusunda haklıysam, aradığım cevapları bana asla vermeyecektir. Ajansını koruyacaktır çünkü o da ajansın bir parçası.

BEN OFİSİME GİRDİĞİMDE YULIA HÂLÂ KİTAP OKUYORDU, SARIŞIN BAŞI EĞİKTİ. Michael Crichton'ın tekno-gerilim kitabının açık sayfaları üzerinde. Kitabı kucağında tutuyor; onu koltuğa sabitleyen iplerin tek pozisyonu bu. izin ver.

Giriş sesimi duyunca başını kaldırdı, bakışları endişeyle doluydu. Bilgi almak için beni zorlamamı bekliyor ve korkusu öfkemin alevlerine benzin gibi.

Tutsağımı hayal kırıklığına uğratmak benden uzak olsun.

"Neden onları koruyorsun?" Odayı geçip onun duruyorum. Sesim soğuk olsa da damarlarımda dolaşan öfke yakacak kadar sıcak. "Onlar senin için ne ifade ediyor?"

Yulia'nın bakışları karnıma düşüyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme." Önünde çömelıyorum, böylece aynı göz hizasındayız. Elimi uzatarak çenesini kavıyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "Ajansının peşinden gitmemizi istemiyorsun. Neden?"

Bakışlarımı tutarken sessiz.

"Orada koruduğun biri mi var?"

Gözleri hafifçe açılıyor ve mavi derinliklerinde bir an panik görüyorum.

"Hayır, elbette değil," diyor çabucak.

Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum ama ben de ona uyuyorum.

"O zaman neden benimle konuşmuyorsun?"

"Çünkü senin intikamını hak etmiyorlar." Kelimeleri hızlı ve çaresiz bir şekilde döküldü. "Onlar sadece işlerini yapıyorlardı, ülkemizi koruyorlardı."

"Yani senin için her şey vatanseverlikle mi ilgili? Bana bunu mu söylüyorsun?" "Elbette." Nabızı boğazında gözle görülür bir şekilde atıyor.

"Yoksa neden

Bunu ben mi yapacağım?"

"Belki de seni çocukken kaçırdıkları içindir." Elim çenesinde sıkışıyor. "Çünkü sana verdikleri tek seçenek onlar için fahişelik yapman ya da yetimhanede çürümendi."

Yulia sert sözlerim karşısında irkiliyor, gözleri yaşlarla doluyor ve ben öfke kabarmasıyla savaşıyor duruyorum. Parmaklarımın tenine battığını fark ederek elimi çözüyorum ve kucağıma indiriyorum. Avucum hemen bir yumruk haline geliyor ve sanki ona vuracağımdan korkuyormuş gibi sandalyeye doğru geri çekiliyor.

Çaba sarf ederek elimi gevşetiyorum. "Yulia." Ses tonumu yumuşatmayı başarıyorum. "Onlar lanet olası canavarlar. Bunu neden göremiyorsun anlamıyorum."

Gözlerini kapatıyor ve yanağından bir damla yaş süzüldüğünü görüyorum. "O kadar basit değil," diye fısıldıyor ve gözlerini açıp tekrar bana bakıyor.

"Anlamıyorsun, Lucas."

"Hayır mı?" Karşı koyamayarak elimi kaldırıyorum ve yüzündeki ıslaklığı siliyorum. Dokunuşum neredeyse nazik, şiddetli öfkem onun gözyaşlarını görünce azalıyor. "O zaman açıkla bana, güzelim. Anlamamı sağla."

"Yapamam." Bir gözyaşı daha kaçıyor ve yaptığım işi bozuyor.

"Üzgünüm ama yapamam."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?" Sessizliğini sürdürmesinin aklıma gelen tek bir nedeni var. Şüphelerimde haklıydım. Yulia'nın orada koruduğu biri var - bana söyleyemediği biri çünkü onun varlığını öğrenirsem neler olacağını biliyor.

Çünkü onun benim elimde öleceğini biliyor.

Soruma cevap vermedi. Onun yerine sessizce, "Lütfen tuvaleti kullanabilir ? Gerçekten gitmem gerekiyor."

Ona bakıyorum, öfkem derinleşiyor. Beş günden az bir süre sonra Chicago'ya gideceğim ve hâlâ gerçek cevapları almaya yaklaşmadım.

Onu sevdiği sürece asla yaklaşamayacağım.

Onun gözyaşlarına boğulmuş yüzüne bakarken aklıma bir fikir geliyor, bir zamanlar çok acımasız olduğu için reddettiğim bir fikir. Ancak şimdi, öfkemi körükleyen bu yeni bilgiyle başka bir yol göremiyorum. Yulia'yı sonsuza kadar evimde kilitli tutamam; bir noktada ona daha fazla özgürlük vermem gerekecek ve bunu yaptığımda kaçıp saklanabileceği hiçbir yer olmadığından emin olmalıyım.

Ona geri dönemeyeceğinden emin olmalıyım.

Cebime uzanıp sustalımı çıkarıyorum ve o beni izlerken iplerini kesiyorum, solgun ve gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüş.

Yüzümü sert, vurdumduymaz bir maske haline getirerek ince kolundan tutup onu ayağa kaldırıyorum. "Gidelim," diyorum, sesim buz gibi.

Onu koridorda yönlendirirken, kararlılığım .

Eldivenleri çıkarma vakti geldi.

Öyle ya da böyle, Yulia bu gece konuşacak.

Yulia

SESSİZCE BANYOYA DOĞRU YÜRÜRKEN NABZIM ENDİŞEYLE ÇARPIYOR. I
Lucas'ın öfkesini hissedebiliyorum. Onda daha önce gördüklerimden farklı,
daha soğuk ve daha kontrollü. Hem öfkeli hem de kararlı.
bana patlamış olmasından daha çok korkutuyor.

Her zamanki gibi banyoya yalnız girmeme izin veriyor ve kapıyı
arkamdan kapatıyorum, düşüncelerimi toplamak ve çılgın kalp atışlarımı
sakinleştirmek için kapıya yaslanıyorum. Akşam yemeğinde yediğim yemek
mideme bir tuğla gibi oturdu. Bir haftadan uzun süredir dehşetin ısırığını
hissetmemiştim ve ne kadar güçlü olabileceğini unutmuşum.

*Yalan söyledi. Bana zarar vermeyeceğine söz verdiğiğinde yalan
söylemişti. Yüzündeki karanlık niyeti görebiliyor, dokunuşundaki zorlukla
dizginlenmiş şiddeti hissedebiliyordum.*

Bu gece bana bir şey yapacak, korkunç bir şey.

Kendimi hasta hissediyorum, tuvaleti kullanıyorum ve ellerimi yıkıyorum.
Paniğime rağmen hareket ediyorum. Lucas'ın ihanetinin bilgisi göğsüme
saplanan bir mızrak gibiydi. Başlangıçta benimle oyun oynadığından
şüphelenmiştim ama günler geçtikçe ona olan doğal güvensizliğimi yavaş
yavaş kaybetmeye başladım.

Anlaşmamızın tuhaf evcimenliğinin bir süre daha devam edebileceğine
inanıyorum.

Bana gerçekten zarar vermeyeceğini ummak için.

Dura. Dura, dura, dura. Rusça'da aptal anlamına gelen bu kelime kafatasıma bir balyoz gibi iniyor. Nasıl böyle bir aptal olabildim? Lucas'ın ne olduğunu biliyorum. Onu yönlendiren şeytanları görüyorum. Beni esir alan adam iyi ve güvenli bir evden ayrılıp tehlike ve şiddet dolu bir hayata adım atmış ve bunu ülkesini sevdiği için yapmamış.

Bunu yaptı çünkü bu onun doğasında vardı - çünkü içindeki karanlık için bir çıkış yolu bulması gerekiyordu.

Onun gibi başkalarını da tanıyorum. Öğitmenlerim. Obenko'nun kendisi. Hepsi

Bu özelliği, barışçıl bir toplumun parçası olma ve yasalarına uyma konusundaki bu yetersizliği paylaşırlar. Onları işlerinde bu kadar iyi ve bu kadar tehlikeli yapan da budur.

Vicdan olmadığında, yapılması gerekeni yapmak kolaydır. "Yulia."

Kapının çalınmasıyla irkildim ve az önce

Orada durmuş, düşüncelere dalmış. "İşin bitti mi?" Lucas'ın derin sesi felcimi kırıyor ve korkum bir adrenalin dalgası altında boğulurken harekete geçiyorum.

"Neredeyse," diye sesleniyorum, akan sudan duyulmak için sesimi yükseltiyorum. "Sadece yüzümü yıkamam gerekiyor."

Hareketlerimin sesini gizlemek için musluğu açık bırakarak diz çöküyorum ve lavabonun altındaki dolabı açıyorum. Orada, fazladan tuvalet kağıdı ruloları ve

diş macunu , böyle bir olasılık için sakladığım nesnedir.

İki gün önce mutfaktan aşırđığım küçük metal bir çatal, Lucas bulaşıkları yıkarken şortumun cebine atmıştım. Muhtemelen orada olduğunu fark etmeden, peçetelerin ve diğerk küçük eşyaların bulunduğu mutfak çekmecesinin içine bırakmıştı. Masaya yeni peçeteler onu almış ve hiç kullanmam gerekemeyeceğini umarak buraya saklamıştım.

Şimdi ihtiyacım var. Küçük çatal pek bir silah sayılmaz ama plastik bir diş fırçasından daha sağlam.

Lucas'ı yaralama fikrine isyan eden yanıımı görmezden gelerek çatalı alıyorum, şortumun arka cebine sokuyorum ve dolabı kapatıyorum.

Beni kırmasına izin veremem.

Kardeşimin hayatı buna bağılı.

LUCAS BENİ YATAK ODA SINA GÖTÜRDÜ, BİR KEZ DAHA BENİ ORAYA Konuşuyorum. Dışarı çıkar çıkmaz üzerine atlamak gibi hata yapmıyorum - onu ikinci kez gafil avlamayacağım. Bunun yerine, olabildiğince sakın yürüyorum.

cebimde delik açan küçük çatala odaklanmamaya çalışarak. I Lucas'ın her zaman ellerime baktığını bildiğim için onları gevşek ve rahat bir şekilde yanlarımda tutuyor, kendimi korumak ve *hemen* saldırmak için bağırان içgüdülerimle savaşıyorum.

"Soyun," diyor Lucas yatağın önünde durarak. Kolumu bırakıp geri çekilirken soluk gözleri kapüşonlu. İçindeki açlığı hissedebiliyorum. Yüzündeki sert çizgilerden belli olan soğuk öfkeye rağmen karanlık ve güçlü.

Bu yumuşak bir sevişme seansı olmayacak. Canımı yakacak.

Kısa atletimin kenarına uzanmak ve onu başımın üzerine çekerek göğüslerimi bakışlarına sunmak için her şeyimi harcıyorum. Boğazım o kadar daralıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum, ama atleti bırakıyorum ve irkilmeden onunla yüzleşiyorum. Yapabileceğim en kötü şey ona ne kadar korktuğumu göstermek olurdu - ve

Ne kadar çaresiz.

"Geri kalanı," diye soruyor Lucas ben duraksadığımda. İfadesi değişmiyor ama kot pantolonunda büyüyen şişkinliği görüyorum. "Hepsini çıkar yoksa ben çıkarırım." Kol kasları sabırsızlığını ele vererek esniyor.

Dudaklarımı alaycı bir gülümsemeye zorluyorum. "Ah, öyle mi?" Yavaşça, çok yavaşça, ellerimin titrememesi için dua ederek fermuarıma uzanıyorum. "Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

Benim meydan okumamla Lucas'ın burun delikleri alevlendi ve tam da beklediğim şeyi yaptı.

Bana doğru uzanıyor ve parmaklarını şortumun üstünden geçirerek beni sert vücuduna doğru çekiyor. Sertliğinden heyecanlanmış gibi şakacı bir şekilde nefes alıyorum ve o dikkatini dağıtırken sağ elimi arka cebime sokup çatalı alıyorum ve saldırıyorum.

Bir hareket bulanıklığı içinde, elim yüzüne doğru parlıyor, çatal gözünü hedef alıyor, aynı anda dizim yukarı kalkıyor ve taşaklarını hedef alıyor. Her bir yaralanma onu birkaç kritik an için şaşırtabilir ve ikisi birlikte bana kaçmak için yeterli zaman kazandırır.

İşe yaramalıydı, başka bir erkekle olsa işe yarardı ama Lucas diğer erkekler gibi değil. Ben ne kadar , o daha da hızlı. Bir saniye içinde geri çekildi. Çatal elmacık kemiğini sıyırdı ve dizim Sonra üzerime çıktı, sağ kolumu hızlı ve acımasız bir hareketle arkamdan bükte. Parmakları bileğimi sıkıyor ve elimin uyuşmasına neden oluyor. Çatal parmaklarımdan kayıyor ve bir sonraki anda yatakta yüzüstü yatıyorum, onun iri vücudu beni yere yapıştırıyor. Onun ereksiyonunu hissedebiliyorum

Kıçım da zonklıyor, ondan yayılan öfke ve şehveti hissediyorum ve eski korku alevleniyor, anılar mide bulandırıcı bir gelgitle üzerime yıkılıyor.

Hayır. Lütfen, hayır. Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum. Kaba erkek elleri kıyafetlerimi yırtıp atarken çaresiz bir şekilde kısıtlanmış durumdayım. Üzerimdeki adam beni cezalandırmak, canımı yakmak istiyor. Mücadele ediyorum ama hiçbir şey yapamıyorum ve karanlık panik beni sarıyor, kontrolden çıkmama neden oluyor.

"Hayır, lütfen, hayır!" Çığlıklarımın ve haykırıışlarımın, boğazımdan kopup gelen yalvarışların farkında bile değilim. Tek hissedebildiğim, ellerinin şortumu bacaklarımdan aşağı sürüklediği ve dizlerinin beni zapt etmek için kalçalarıma battığı. Dokunuşunda hiç şefkat yok, sadece çığ, intikamcı

Şehvet ve dehşet her şeyi tüketiyor, parmakları bedenimi istila ediyor, ben acı içinde çığlık atıp hıçkırırken şiddetle içeri giriyor.

"Dur, lütfen dur!" Artık üstümdeki Lucas değil, artık bana zevk veren adam değil. Kâbuslarımdan acımasız canavarı, beni beden ve ruhen parçalara ayıran adam. Bilincimin kenarları geri çekiliyor, geçmişe doğru spiral çiziyor. "Yapma! Lütfen dur!"

Canavar durmuyor, dinlemiyor. "Ben kimim?" hırlıyor, parmakları acımasız. "Benim adım ne?"

"Hayır, dur!" Altında çırpınıyorum, korkudan aklım başımda değil. Ne dediğini, benden ne istediğini anlamıyorum. Kaçmam lazım. Beni serbest bırakmasına ihtiyacım. "Bırak beni!"

"Bana adımı söyle, ben de durayım." Bu ifadede yanlış bir şey var, beni duraksatması gereken bir şey, ama düşünemiyorum, karanlık, girdap gibi dönen dehşetten başka bir şeye konsantre olamıyorum.

"Bırakın beni!"

Parmakları daha derine giriyor, sesi sert ve acımasız. "Bana adımı söyle."

"Kirill!" Ne kadar zayıf olursa olsun, herhangi bir umut için çaresizce çığlık atıyorum. Onu durdurmak için her şeyi yapar, her şeyi söyledim.

Durmuyor. "Tam gerçek adım." "Kirill Ivanovich Luchenko!"

"Ben kimim?"

"Eğitmenim!" Karanlık tüketiyor, yok ediyor. "Lütfen, dur!" "Eğitmenin nerede?"

"UUR'da!"

"UUR nedir?" Vücudu üzerime bastırıyor, ağırlığıyla beni boğuyor. "Ne anlama geliyor, Yulia?"

"Ukrainskoye-" Tüm bunların tuhaflığı sonunda dehşetime nüfuz ediyor ve donup kalıyorum, zihnim şimdiki zamanla geçmiş arasında acı içinde gidip geliyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Her şey farklı, her şey yanlış. Her şey farklı, her şey yanlış.

İçimdeki parmaklar sert ama beni parçalamıyorlar ve kolonya da yok.

Kolonya yok.

"Ne anlama geliyor?" diye tekrarlıyor adam ve ilk kez o tanıdık derin sesindeki gerginliği duyuyorum.

İngilizce konuşan bir ses.

Hayır. Tanrım, hayır. Farkına varmak ciğerlerimi delen bir ok gibi.

Üstümdeki Kirill değil.

Ben Lucas.

Her zaman Lucas'tı.

Kabusumu gerçeğe dönüştürdü ve ben yıkıldım.

Ona her şeyi anlattım.

Lucas

YULIA HAREKETSİZ DURUYOR, İNCE VÜCUDU ŞİDDETLİ SARSINTILARLA SARSILIYOR, Ve artık orada, o eski dehşet yerinde olmadığını biliyorum.

Burada benimle birlikte.

Bu zafer iyi hissettirmeli. Eski eğitmeninin adı ve ajansın baş harfleri sağlam bir ipucu. Hackerlarımız interneti tarayacak ve Yulia'nın patronları ile sevgilisinin yerini bulmaları an meselesi.

Tamamlamak üzere yola çıktığım görevi yerine getirdim.

Ama nedense bu bir zafer gibi gelmiyor. Parmaklarımı Yulia'nın bedeninden çekerken göğsümde şiddetli bir ağrı var ve içimde bir boşluk, eskiden öfke ve kıskançlığın yaşadığı yerde bir boşluk var.

Onu incittim. Çok değil, belki de fiziksel anlamda hiç değil. Tamamen kuru değildi ve onu yaralamamaya dikkat ettim. Ama yine de canını yaktım.

Geçmişindeki dehşeti aldım ve onu kırmak için kullandım. Cinsel şiddetten korktuğunu bildiğimden, saldıracak kadar korkmasına izin verdim ve sonra en çok korktuğu şekilde misilleme yaptım.

O dehşete düşmüş on beş yaşındaki kızı geri getirmek için kabusundaki koşulları yeniden yarattım.

"Yulia." Üzerinden kalkıp oturuyorum, orada öylece yatıp titrediğinde göğsümdeki ağrı daha da artıyor. Elimi uzatarak onu nazikçe okşadım.

Doğru kelimeleri bulamadan geri çekiliyor. Parmak uçlarımla altındaki teni soğuk ve nemli, nefes alış veriş dengesi. "Tatlım..."

Vücudu çıplak uzuvlardan oluşan küçük bir topa dönüşerek kıvrılıyor. Şortu hâlâ dizlerinde ama bunun farkında değil gibi görünüyor. Sanki kendini yok etmeye çalışıyormuş gibi gittikçe daha sıkı sarılıyor.

"Buraya gel, bebeğim." Ona uzanmaktan kendimi alamıyorum. Onu kucağıma çektiğimde kaskatı kesildi, vücudundaki her kas gerginlikten kaskatı kesilmişti. Şu anda istediği son şeyin benim dokunuşum olduğunu biliyorum ama bununla tek başına başa çıkmasına izin veremem.

Başka bir adama olan aşkını bilsem bile Yulia'yı yalnız bırakamam.

Onu kucağıma alıp , saçlarını, baldırlarının zarif kaslarını okşarken yüzü omzumda ıslanıyor. Teninin şeftali kokusu burun deliklerimi okşuyor ama ona duyduğum şehvet şimdilik bastırılmış durumda.

onun rahatına odaklanıyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş olan Yulia bir çocuktan daha büyük görünmüyor, tüm vücudu kucağıma sığıyor. Onun kırılabilirliği bana ağırlık yapıyor, kalbimin etrafındaki ağır baskıya ekleniyor. Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden ona sarılıyorum, sıcaklığımın onun üşümüş bedenini yatıştırmasına izin veriyorum. Geri çekilmiyor, bana karşı koymuyor ve bu şimdilik yeterli.

Yeterli olmalı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum titremesi hafiflemeye başladığında. Kelimeler muhtemelen bana olduğu kadar da boş geliyor ama anlamasını istediğim için ısrar ediyorum. "Seni incitmek istemedim ama bu açmazı aşmamız gerekiyordu. Bana UUR'dan bahsedecek kadar asla güvenmezdim. Ve artık bitti. Bitti. Konuşursan sana zarar vermeyeceğime söz verdim ve vermeyeceğim. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Sevgilisi öldüğünde, o sadece ve sadece benim olacak.

Yulia hiçbir şey söylemiyor ama birkaç dakika sonra nefes alış veriş normale dönüyor ve titremesi duruyor. Vücudu hala kucağımda kaskatı olsa da teni bile daha sıcak hissediyor.

"Yorgun musun, bebeğim?" Fısıldıyorum, elimi sırtında küçük, yatıştırıcı daireler çizerek gezdiriyorum. "Uyumak istiyor musun?"

Cevap vermiyor ama ben onun daha da sertleştiğini hissediyorum.

"etme, sana dokunmayacağım," diyorum, gerginliğinin kaynağını tahmin ederek. "Sadece uyuyacağız, tamam mı?"

Hâlâ yanıt yok ama bu noktada yanıt beklemiyorum. Onu göğsüme yaslayarak ayağa kalkıyorum ve yatağın kendi tarafına taşıyorum, sonra yavaşça

onu çarşafın üstüne yerleştirdim. Yulia hemen benden uzaklaşıp battaniyeye sarılıyor ve ben kıyafetlerimi çıkarıp kelepçeleri alırken onu kendi haline bırakıyorum.

Yanına uzanıp battaniyeyi çekiyorum ve sol bileğine uzanıyorum.
"Buraya gel, tatlım. Ne yapacağını biliyorsun."

Kelepçeleri onun ve benim bileğime geçirdiğimde direnmiyor.
Bu şekilde, sol bileklerimiz birbirine kilitlenmiş halde uyumak rahatsız edici olmalıydı ama buna o kadar alıştım ki tamamen doğal geliyor.

Yulia'yı emniyete alır almaz, arkadan tutarak göğsüme doğru çekiyorum. Kasıklarım kışına baskı yaptığıında, çıplak sikime karşı sert bir malzeme hissediyorum ve ben soyunurken şortunu yukarı çekmeyi başardığını fark ediyorum. Bu şekilde uyumasına izin vermeyi düşünüyorum ama daha iyi bir pozisyon bulmak için birkaç kez yer değiştirdikten sonra şortunun fermuarına uzanıyorum.

"Sadece sana sarılacağım," diye söz veriyorum, bacaklarından aşağı çekerken o kaskatı ve direnmeden yatıyor. "Sen de daha rahat edeceksin."

Şortunu tekmeleyerek onu tekrar kaşık pozisyonuna çekiyorum ve çıplak vücudunun kollarıma mükemmel uyumuna hayret ediyorum. Yulia ile tanışmadan önce bir kadınla kucaklaşmanın cazibesini anlamamıştım ama şimdi anlayamıyorum.

Uykuya dalarken ona sarılmadığımı hayal ediyorum.

Tabii ki, normalde seksten *sonra* Yulia'yı tutuyorum, sikim kışına doğru sertleşirken fark ediyorum. Onu birkaç kez becerdikten sonra uyumak çok daha kolay oluyor.

Oh, pekala. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi Afganistan dağlarında çamurda sürünürken, buz gibi kar yağışı kıyafetlerimi ıslatırken hayal ediyorum. Bu işe yaramadığında, annemle babamı ve hiç dokunmadıklarını ya da gülümsemediklerini, nezaketi şefkatin ve karşılıklı hırsı aile bağının yerine koyduklarını düşünüyorum.

İkinci anı işe yarıyor ve ereksiyonum rahatlamama yetecek kadar azalıyor. Uykunun rahatlatıcı karanlığına gömülürken şeftalili turtalar, uzun sarı saçlı melekler ve bir gülümseme hayal ediyorum.

Yulia'nın parlak, içten gülümsemesi.

Yulia

"BU SENİN HATAN, SÜRTÜK. HEPSİ SENİN."

Kısık sesle, kelimelerin garip bir şekilde uzak olduğunun farkındayım, ama dehşet hala beni sarıyor, boğucu bir battaniye gibi üzerime bastırıyor. Onu üzerimde hissedebiliyorum ve çığlık atıyorum, ihlalden, korkunç acıdan kaçınmak için mücadele ediyorum.

"Hayır, lütfen, hayır!"

"Şşş, bebeğim, sorun yok. Sadece kötü bir rüya görüyorsun."

Güçlü kollar sarıyor, beni sert, sıcak bir bedene bastırıyor ve boğucu dehşet hafifliyor, acımasız sesler uzaklaşıyor. Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak, beni tutan kişiyle yüzleşmek için dönmeye çalışıyorum ama sert bir şey sol bileğimi çekiştiriyor.

Kelepçeler.

"Lucas?"

"Evet, benim." İri bir el saçlarımı düzeltirken sıcak dudaklar şakağımı okşuyor. "Seni tuttum. Artık iyisin. İyisin."

Beni yakaladı. Bu ifade beni endişelendirmeli ama şu anda tek farkında olduğum şey onun baştan çıkarıcı rahatlığı. Lucas'ın güçlü kolları etrafımda, beni tutuyor, karanlıkta koruyor ve rüyanın dehşeti daha da uzaklaşarak geçmişin bataklığına gömülüyor.

Kirill diye biri yok. Sadece Lucas var ve kimse beni ondan .

"Bebeğim, böyle hareket etmeyi bırakmalısın." Sesi boğuk, gergin ve kucağına daha da gömülmek için ona karşı sallandığımı fark ediyorum. Bu sırada kığım kasıklarına doğru sallanıyor ve sonuç tahmin edilebileceği gibi oluyor.

Korku uzaktan titriyor, panik bir anlığına geri dönüyor ve yüzümü onun geniş göğsüne saklamak için tekrar dönmeye çalışıyorum ama kelepçeler engel oluyor.

"Şşş, sorun yok. Güvendesin." Anahtar dönüp kelepçelerin kilidini açarken bir çekiş ve sessiz bir tıkırtı duyulur. "Korkmana gerek yok. Her şey yolunda."

Sorun yok. Panik geri çekiliyor, özellikle de kollarımı Lucas'ın kaslı gövdesine dolayıp tanıdık kokusunu içime çekebildiğimde. Vücut yıkama suyu ve sıcak erkek teni gibi kokuyor; güvenlik, güç ve rahatlık gibi. Yüzümü göğsüne gömüp bacağıma kalçasının üzerine atıyorum, kendimi bir sarmaşık gibi ona sarmak istiyorum ve sert horozuyla inlediğini duyuyorum karnıma bastırıyor.

Bununla ilgili bir şey beni de endişelendirmeli, ama zihnim hala rüyayla boğuşurken, ne olduğunu anlayamıyorum. Sadece onu daha yakın istiyorum - iki insanın olabileceği kadar yakın.

"Becer beni," diye fısıldıyorum, bir elimi bedenlerimizin arasından geçirip onun sıkıca çekilmiş taşaklarını kavıyorum. "Lütfen Lucas, sik beni."

"Sen..." Sesi boğuk geliyor. "Beni mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen, Lucas." Yalvarmanın acınası olduğunu biliyorum ama ona ihtiyacım var. Dehşeti kovması için ona ihtiyacım var. "Lütfen" -sikini kavıyorum ve seksimle aynı hizaya getirmeye çalışıyorum- "lütfen sik beni. Lütfen."

"Evet. Oh, siktir, evet." yuvarlanırken, kalçaları açık kalçalarımın arasına yerleşirken sesi inanılmaz geliyor. "Ne istersen, güzelim.

"Ne istersen" -derinden itiyor- "istiyorsun."

Kabzasına kadar oturduğunda ikimiz de inliyoruz, kalınlığı beni sınıra kadar geriyor. Her zamanki kadar ıslak değilim ama önemli değil. Neredeyse acı veren sürtünme, ani girişinin ezici gücü - tam da ihtiyacım olan şey bu. Bu seks ya da zevkle ilgili değil.

Bu onun olmakla ilgili.

"Yulia..." İçimde hareket etmeye başladığında sesi acı dolu bir iniltiye dönüşüyor. "Siktir, bebeğim, çok harika hissediyorsun..."

"Evet." Bacaklarımı kaslı kalçalarına dolayarak onu daha da derine çekiyorum. "Evet, aynen böyle. Tanrım, aynen böyle."

Uyuyor, ritmi güçlü ve sabit ve başlangıçtaki rahatsızlığı unutuyorum. O itmeye devam ettikçe, içimde vahşi bir sıcaklık tutuşuyor, tamamen hayvani bir ihtiyaç. Beni o kadar sert sikmesini istiyorum ki canım yansın, o kadar çok boşalayım ki kendi adımları unutayım.

Onun vahşiliğinin şeytanlarımı yok etmesini istiyorum.

"Daha sert," diye fısıldıyorum, tırnaklarımı sırtına batırarak. "Beni daha sert al." Geriliyor, iri vücudundan bir ürperti geçiyor ve sikişinin da şiştiğini hissediyorum. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve hızını artırıyor, iç girerken kaslı kıcı baldırlarımın altında esniyor, her itiş o kadar derin ki neredeyse beni ikiye ayırıyor. Çok fazla, çok sert olmalı, ama bedenim onu kucaklıyor, içimdeki sıcaklık her morartıcı darbede daha da parlıyor. Kendi çılgınlıklarımı duyabiliyorum, patlayıcı basıncı hissedebiliyorum ve tüm korkularım buharlaşıyor, geriye kavurucu bir zevkten başka bir şey kalmıyor.

"Lucas!" Adını mı haykırıyorum yoksa sadece zihnimde mi bilmiyorum ama o anda boşuk bir çılgılık atıyor ve sinir uçlarımdan beyaz bir coşku geçerken içime fışkırdığını hissediyorum. Orgazm o kadar güçlü ki, tüm vücudum yukarı doğru kavis çiziyor ve görüşümün kenarları. Sonsuza dek sürecek gibi görünüyor, birbiri ardına nabız gibi atan spazmlar, ama sonunda zevk dalgaları geri çekiliyor ve farkındalık yavaşça geri geliyor.

Lucas üstümde yatıyor, iri vücudu terden olmuş durumda ama tam gövdesinin ağırlığını fark ettiğimde üzerimden yuvarlanıp beni kendine doğru çekiyor, böylece başım omzuna yaslanıyor. İkimiz de nefes nefese ve hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde öylece yatıyoruz ve kalp atışlarımız yavaşlamaya başladığında doygunluğun verdiği ağır uyuşukluk üzerime çöküyor.

Beni altına çekerken " uykular bebeğim," diye fısıldadığını duyuyorum ve güvende olduğumu bilerek gözlerimi kapatıyorum.

Ben Lucas'a aidim ve o kötü rüyaları uzak tutacaktır.

"GÜNAYDIN, GÜZELİM." OMZUMA KONDURULAN ŞEFKATLİ BİR ÖPÜCÜK BENİ . "NASIL çay ister misin?"

"Ne?" Göz kapaklarımı aralayıp beynimdeki uyku sisini temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum. Yan yatıyorum, bu yüzden sırtüstü dönüp gözlerimi kısarak yatağın yanında duran Lucas'a bakıyorum, çoktan giyinmiş ve elinde ne

elinde dumanı tüten bir fincan varmış gibi görünüyor.

"Çay," diyor. Sert ağzı bir gülümsemeye dönüşmüş. "Senin için biraz yaptım. Umarım berbat etmemişimdir."

"Um..." Beynim hala tam olarak çalışmıyor, bu yüzden oturup olanları anlamaya çalışıyorum. "Bana çay mı yaptın?"

"Hmm." Lucas yatağın kenarına oturup fincanı dikkatlice bana uzattı. "Al bakalım. Ne kadar demlenmesi gerektiğinden emin değildim ama kutunun üzerinde talimatlar vardı, umarım doğrudur."

"Uh-huh." Fincanı ondan alıyorum ve birkaç yudum alıyorum. Çay dilimi yakacak kadar sıcak, ama Earl Grey'in tanıdık tadı beni canlandırıyor, zihnimdeki pamuk şekerini bulanıklığını kovalıyor. Yavaş yavaş, parça parça, her şey bana geri gelmeye başlıyor.

Lucas, Kirill olarak. Ona UUR'dan bahsediyorum.

Bardak elimde eğiliyor, sıcak sıvı çıplak göğüslerime dökülüyor.

Ani acıyla irkilerek yere bakıyorum ve Lucas'ın bardağı benden alırken küfredtiğini duyuyorum. Çarşafın bir köşesiyle göğsümü silmeden önce onu komodinin üzerine koyuyor. "Lanet olsun. Yulia, iyi misin?"

Ona bakıyorum, çayın yanmasına rağmen tenim soğuyor. "İyi olup olmadığımı mı bilmek istiyorsun?" Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Beni nasıl kırdığını. Sonrasında bana nasıl sarıldığını. Kabusu. Karanlıkta ona sarılmam.

Beni sikmesi için yalvarıyordum.

Lucas'ın yüzü geriliyor. "Kötü mü yandın?"

"Hayır." İçimdeki ürperti derinleşiyor, damarlarımda dolaşan hastalıklı dehşeti uyuşturuyor. "Ben yanmadım."

En azından çayla değil.

Arkamı dönüp battaniyeyi kaldırıyorum ve uyurken tekmeleyip attığı şortunu arıyorum. Odaklanacak bir şey, yapacak bir şey. Ayrıca, o kıyafetlere ihtiyacım var. Onlar bir tampon görevi görüyor ve buna ihtiyacım var.

Aklımı başımda tutmak için bir şeylere tutunmam gerekiyor.

O korkunç rüyadan sonra Lucas'a nasıl ulaşabildim, hem de birkaç saat önce bunu benim gerçeğim haline getirmişken? Nasıl olur da bir adamı

beni bu şekilde kırdı? Sanki yaptığı şeyi unutmuşum, çaresizce rahatlama ihtiyacımla her şeyi bastırmışım gibi.

Zayıf ve bencil muhtaçlığımla, kardeşimi yok olan adamı kucakladım.

"Yulia." Lucas bana doğru uzanıyor ama ben çekiliyorum. Parmaklarım sonunda şortun etrafına dolanıyor ve diğer taraftaki yataktan atlamadan önce onu tutuyorum. Gidecek hiçbir yerim olmadığını biliyorum ama henüz bana dokunmasına izin veremem.

Tekrar paramparça olacağım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben şortun içine dört ayak üstüne düşerken ve dün gece düşürdüğüm üstümü ararken. "Yulia, ne yapıyorsun lan sen?"

Ah-hah, işte. Sorusunu duymazdan gelerek atleti alıyorum -eğer dantelli spor sütyenine öyle denebilirse. Lucas'ın bana aldığı tüm kıyafetler : gündelik, ama gülünç derecede seksi. Yine de hiç yoktan iyidir, bu yüzden atletimi çekip ayağa kalkıyorum ve ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bu onu rahatsız etmiş benziyor. Bir saniye içinde odayı geçiyor ve önümde duruyor, parmakları koluma dolanıyor.

"Ne oluyor Yulia?" Lucas boştaki eliyle çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Ne oyunu oynuyorsun sen?"

"Ben mi?" Bakışlarıyla karşılaştığımda, umutsuzluğumun küllerinde küçük bir öfke koru. "Oyunun efendisi sensin Kent. Ben sadece oyunun içindeyim."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Yani dün gece neydi? Gezintiye mi çıktın?"

"Dün gece bir delilik anıydı." En azından kendime ancak bu şekilde açıklayabiliyorum. Eklerken sesim sert ve acıydı: "Ayrıca, neden umursuyorsun ki? İhtiyacın olan şeye sahipsin."

"Evet, biliyorum." Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "UUR'u alaşağı etmeye yetecek kadar var."

Bir mide bulantısı girdabı kusmak istememe neden oluyor. Lucas bunu hissediyor mu bilmiyorum ama çenemi bırakıp geri çekiliyor.

"İyi olacaksın," diyor, sesi garip bir şekilde gergin. "Bilgiyi aldıktan sonra seni öldürmeyeceğimi ya da sana bir şey yapmayacağımı söyledim ve yapmayacağım. Artık stres yapman için bir sebep yok. Bu iş bitti."

Lucas'ın beni öldürme fikrinin ne dün gece ne de bu sabah aklımdan geçmemiş olması beni şaşırtarak ona bakıyorum. Ne olduğunu düşünmedim

bana hiç bir şey olmayacaktı. Bir süre sonra beni esir alan kişinin ölmemi istemediğine inanmaya başladım.

Bana olan cinsel takıntısının gerçek olduğuna güvenmeye başladım.

"Bak," diyor Lucas ben sessiz kaldığımda, "her şey daha iyi olacak. UUR gittiğinde sana daha fazla özgürlük vereceğim. Mülkte kendi başına dolaşabilecek, istediğin yere gidebileceksin."

"Gerçekten mi?" Umutsuzluğuma rağmen neredeyse yüksek sesle güleceğim. "Kaçmayacağımı sana düşündüren ne?"

Dudaklarının kenarları karanlık bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Çünkü denesen de fazla uzağa gidemezsin. Sana takip cihazı takacağım."

Kalbim bir an için duraksadı. "İzleyiciler mi?"

Lucas başını sallayıp kolumu bırakıyor. "Esguerra'nın adamları yeni bir prototip üzerinde çalıştılar. Şimdilik sana geleceğinin nasıl olacağına dair küçük bir tat vereyim ve kahvaltıdan sonra seni dışarı çıkarayım. Yürüyüşe çıkarız."

Dışarıda bir yürüyüş. Başka bir noktada olsam çok mutlu olurum ama şimdi onunla yarı normal bir şekilde etkileşim kurmak elimden gelen tek şey.

Sanki bütün dünyam başıma yıkılmayacakmış gibi davranmak için.

"Yine de önce kahvaltı," diyor Lucas ben donup kaldığımda. "Hadi gidelim."

Sabah rutinin için seni banyoya götüreceğim."

Banyo. Kahvaltı. Deli olduğunu, yemek yiyemeyeceğimi haykırmak istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum ve dediğini yapıyorum. Ne yapacağımı, yarattığım bu korkunç karmaşayı nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyor.

"Ne tür takip cihazlarından ?" Banyoya doğru yürürken kendimi sormaya zorluyorum. "İmplantlardan mı yoksa dıştan takılanlardan mı?"

"İmplantlar." Lucas banyo kapısının önünde durup bana baktı. "Seni güvende tutmak için sadece birkaç tane."

Ve her zaman nerede olduğumu bildiğinden emin ol.

"Onları bana ne zaman takacaksın?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak soruyorum. Eğer izleyicileri çıkarmak şüphelendiğim kadar zor olacaksa, kaçmak neredeyse imkânsız olacak.

"Chicago'dan döndüğümde," diyor Lucas. "Beş gün sonra iki haftalık bir seyahatim var. Ne yazık ki iz sürücüler o zamana kadar burada olmayacaklar, bu yüzden bu süre boyunca bağlı kalman gerekecek."

"Gidiyor musun?" Kalp atışlarım ani bir umutla hızlandı. Eğer ...

"Evet, ama endişelenme. Güvendiğim birkaç muhafız sana göz olacak." Sanki aklımı okuyormuş gibi gülümsüyor. "Güvende olduğunuzdan emin olacaklar ve

rahat."

Ve döndüğümde hala buradayım.

Banyoya girip kapıyı arkamdan sessizce kapatırken söylenmemiş kelimeler havada asılı kalıyor. Lucas'ın beni kendisine zincirleme planı beni dehşete düşürmeli ama hissettiğim mide bulandırıcı korkunun kendi kaderimle hiçbir ilgisi yok.

Esguerra'nın adamları UUR'un peşine diğer düşmanlarının peşine düştükleri gibi düşerlerse, ajansla bağlantılı hiç kimse onların gazabından kaçamayacak.

Obenko'nun tüm ailesi yok olacak, kardeşim de onlarla birlikte.

Lucas

YULIA BIZE KAHVALTI HAZIRLARKEN SESSİZ VE İÇİNE KAPANIKTI.

Kalbini elinde tutan adamı düşündüğünden şüpheleniyor. Muhtemelen ona ne olacağını merak ediyor ve istemeden de olsa ona ihanet ettiğini düşünerek kendini hırpalıyor. Onu yakalayıp aklından çıkarmasını emretmek istiyorum ama bu her şeyi daha da kötüleştirir. Onu tanıdığını anlarsa, hayatı için yalvarabilir ve ben bunu istemiyorum.

Ne olursa olsun o pisliği öldüreğim ve onun gereksiz yere üzülmesini istemiyorum.

Mutfakta görevini yerine getirirken dünkü neşeli gülümsemesinden, şakalarından ya da kahkahalarından eser yok. Çatal olayı zihnimde tazeyken, başka bir şey saklamadığından emin olmak için ona daha dikkatli bakıyorum. Sanırım tutsağımın bu şekilde ortalıkta dolaşmasına izin vermem küstahlık olur.

silah olarak kullanılabilir. Saldırısının geldiğini gördüğüm sürece onu kontrol altına alabileceğimden oldukça eminim, ancak bir gün beni hazırlıksız yakalama ihtimali her zaman var.

O tehlikeli, ama zorlu bir görev gibi, bu gerçek sadece heyecanlandırıyor Ben.

Yulia'nın yaptığı kahvaltı basit: peynirli omlet ve tatlı olarak bir kase çilek. Teorik olarak bunu yapabilirdim ama yumurtalarım ya lastik gibi ya da cıvık olurdu ve peynir tavanın kenarlarında yanardı. Yulia ile bunların hiçbiri olmuyor. Omlet hafif, kabarık ve mükemmel peynirli çıkıyor ve çileklerin tadı bile hatırladığımdan daha iyi.

Porsiyonumu yerken ona "Bu harika," diyorum ve Yulia teşekkürlerimi onaylarcasına başını sallıyor. Bunun dışında bana bakmıyor ya da benimle konuşmuyor.

Sanki ben gibi.

Davranışları beni çileden çıkarıyor ama öfkemi dizginliyorum. Onun sessiz muamelesini hak ettiğimi biliyorum. Onu fiziksel olarak olabilirim ama bu yaptığım şeyin ciddiyetini azaltmıyor.

Ona işkence ettim, en büyük korkusunu onu kırmak için kullandım.

Suçluluk duygusunun keskin sızısından rahatsız olarak kalkıp bulaşıkları yıkıyorum ve bu rutin işi, beni çalkalanan düşüncelerimden uzaklaştırmak için kullanıyorum. Bana kalırsa, sevgilisini hayatından çıkararak Yulia'ya bir iyilik yapıyorum. Hiçbir şekilde ona layık olmadığı açık. Moskova'ya gidip başka erkeklerle yatmasına izin verdi ve onu iki ay boyunca Rus hapishanesinde çürümeye terk etti. Ajan ya da değil, adam zayıfın teki ve kız onsuz daha iyi. Yulia dün gece bana geldiğinde, bir mucize eseri beni affettiğini ve sevgilisini unutmaya karar verdiğini düşündüm, ama şimdi bunun benim açımdan sadece hüsnükuruntu olduğunu görüyorum.

Ne yaptığını bilemeyecek kadar travma geçirmişti.

"Yürüyüşe hazır mısın?" Masaya yaklaşarak söylüyorum. Yulia çayını yudumluyor ve hâlâ bana bakmıyor. "İki saatten az bir süre içinde bir telefon görüşmem var, bu yüzden dışarı çıkmak istiyorsan şimdi gitmeliyiz."

Ayağa kalkıyor, hâlâ sessiz ve yüzünün kül rengi olduğunu görüyorum. Üzgündü. Hayır, üzgünden de öte harap olmuş.

Suçluluk duygusu beni tekrar ısırtıyor ve onu çabayla uzaklaştırıyorum. "Buraya gel," diyorum elini tutarak. Onu mutfaktan çıkarırken ince parmakları avuçlarımda soğuk. "Arka tarafa gideceğiz."

Yatak odasının arka bahçeye açılan bir kapısı var ve ben bunu kullanıyorum.

meraklı gözlerden kaçınmak için şimdi giriş. Kimsenin mahkumumu dışarıda görüp dedikodu yaymasını istemiyorum. Verecek somut bir şeyim olana kadar

Esguerra UUR hakkında, ilişkimizi yayınlamak istemiyorum. Patronum

bana bir iyilik borcu var, ama birleşik bir anlaşma olursa daha iyi olur - Yulia'yı kendime saklamak istediğim haberinin yanında düşmanlarımızın kelleleri.

"Çok sıcak olduğu için üzgünüm," diyorum dışarı çıktığımızda. Saat daha sabahın sekiz buçuğu ama hava şimdiden buhar banyosu gibi. Muhtemelen önümüzdeki bir saat içinde yağmur yağacak, ama şimdilik gökyüzü açık ve sadece birkaç beyaz bulut var. "Bir dahaki sefere daha erken gideriz."

Yulia ağaçların arasındaki bir açıklıkta durarak, "Hayır, burası iyi," diyor. Şaşırarak ona bakıyorum ve yüzünün artık renklendiğini görüyorum. Ben izlerken gözlerini kapatıyor ve başını arkaya yatırıyor. Güneş ışığını emen bir bitkiye benziyor ve onun da tam olarak bunu yaptığını fark ediyorum: güneşin tadını çıkarıyor, sıcaklığını içine çekiyor.

"Burayı seviyorsun." Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Sanırım dünyanın onun bölgesinden gelen birinin soğuğa alıştığını ve yağmur ormanlarının nemli sıcağından nefret ettiğini hayal etmişim. "Bu havayı seviyorsun."

Başını eğiyor ve bana bakmak için gözlerini açıyor. "Evet," diyor sessizce. "İstiyorum."

"Buna sevindim." Yulia'nın elini sıkarak ona gülümsüyorum. "Alışmam biraz zaman aldı ama şimdi soğuk bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum."

O da gülümsemiyor ama yürümeye devam edip yerleşkeyi çevreleyen ormanın derinliklerine doğru ilerlerken elini tuttuğumda daha sıcak hissediyor.

Esguerra'nın arazisi çok büyüktür, kalın ağaç örtüsü boyunca kilometrelerce uzanır.

yağmur ormanı. Seksenli yıllarda, Julian'ın babası Juan Esguerra burada büyük miktarlarda kokain işliyordu, ancak şimdi bunun çok az izi kaldı. Julian'ın

orman eski baraka tarzı laboratuvarları çoktan yuttu, doğa kendi alanını acımasız bir hızla geri alıyor.

Başka bir açıklığa girdiğimizde Yulia "Burası çok güzel," diyor ve onu bir düzine metre ötedeki küçük bir göleti çevreleyen tropik çiçeklere bakarken görüyorum. Sesi tuhaf bir şekilde hüzünlü geliyor.

Elini bırakıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Burası senin yeni evin." Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Her şey girdiğinde, istediğin zaman buraya gelebileceksin."

Bunu bir güvence, gelecek güzel şeylerin bir vaadi olarak niyetlendim, ama sözlerim üzerine yüzü gerildi ve sevgilisi için tekrar endişelendiğini biliyorum.

Orospu çocuğu. Keşke adam çoktan yerin dibine girseydi de kadın ondan

kurtulabilseydi.

Sabırlı olmam gerektiğini kendime hatırlatarak elimi bırakıyorum ve
"Burası bu arazideki birkaç güzel yerden . Çok uzak olmayan güzel bir göl de
var.

uzakta."

Yulia cevap vermiyor. Arkasını döner ve gölete doğru yürür. Onun Kalın çimlerin üzerinde dururken parmak arası terlikleri zar zor görünüyor. Ayak bileklerine değen yeşil sapları görünce, ona bir terlik almam gerektiğini anlıyorum.

Bu yürüyüşler için biraz spor ayakkabı. Burada yılanlar ve her türlü böcek var. Vahşi yaşam da - bazı muhafızlar arazide jaguarlar gördüklerini bildirmişlerdir.

Birden endişelenerek gölette Yulia'ya katılıyorum ve yakındaki çimenleri inceliyorum. Özellikle tehdit edici bir şey yok, bu yüzden onu kendi haline bırakmaya karar verdim.

Suya bakarken düşünceli görünüyor, pürüzsüz alnı hafif bir kaş çatmayla kırışmış. Güneş ışığı saçlarını parlatıyor ve ilk kez bazı tellerin beyaza yakın bir altın tonu, diğerlerinin ise daha koyu bir bal rengi olduğunu fark ediyorum. Kökleri görünmüyor, bu yüzden rengi tamamen doğal olmalı.

"Ailen bu kadar sarışın mıydı?" arkasından yaklaşıyorum. Dayanamayıp saçlarını ellerimin arasına alıyorum ve kalınlığına hayret ediyorum. "Bu tonu yetişkinlerde pek sık göremezsiniz."

"Annem öyleydi." Yulia saçlarıyla oynamama aldırıyor gibi görünüyor, ben de kendimi şımartıyorum, parmaklarımı ipeksi küttele gezdiriyorum ve sonra uzun, ince boynunu ortaya çıkarmak için bir tarafa doğru hareket ettiriyorum. "Babamın saç rengi daha çok kumlu kahverengiydi, senin saçından birkaç ton daha koyu. Gerçi çocukken çok açık renkliydi."

"Anlıyorum." Şeftali kokusunu içime çekmek için eğiliyorum ama sağ kulağının altındaki hassas noktayı ısırma isteğime karşı koyamıyorum. Teni sıcak ve

Dudaklarımın altı narin ve dişlerimi kulak memesinin üzerinde gezdirirken nefesinin kesildiğini duyuyorum. Anında içimde bir arzu uyanıyor, bedenim ihtiyaçla sertleşiyor.

"Yulia..." Yumuşak, yuvarlak göğüslerini avuçlamak için saçlarını serbest bırakıyorum. "Seni o kadar çok istiyorum ki."

Titriyor, başı omzuma yaslanıp gözleri kapanırken dudakları sessiz bir iniltiyle ayrılıyor. Sevgilisi için üzgün olabilir ama hâlâ beni istiyor, bu inkâr edilemez bir şey. Göğüs uçları atletinin üzerinden avuçlarıma baskı yaparken sertleşiyor ve solgun teni sıcak bir kızarıklıkla pembeye boyanıyor.

Dün gece sapma değildi. Yulia yaptıklarım için beni affetmemiş olabilir ama vücudu affetti.

Hâlâ boynunu öperken dizlerimi büküyorum ve onu benimle birlikte çimlere doğru çekiyorum. Onu yüzüme doğru çevirip sırt üstü uzanıyorum ve

Ellerini omuzlarıma koydu. Yulia'nın gözleri artık açık ve ben kalçalarını tutup pelvisimi yukarı doğru sallayarak ereksiyonumu onun seksine bastırırken bana bakıyor. Giysilerimizin katmanları arasında bile ona sürtünmek iyi hissettiriyor, özellikle de mavi gözlerinin tepki olarak karardığını gördüğümde.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum, bir elimi sırtında gezdiriyorum.

Kıvırarak

Parmaklarımı ensesinde dolaştırıp başını kendime doğru çekiyorum ve onu öpüyorum, irkilerek verdiği nefesi yutuyorum. Tadı çilek ve kendisi gibi, ben öpücüğü derinleştirirken dili benimkinin etrafında geçici olarak kıvrılıyor. Onu kendime doğru daha sıkı bastırıyorum, daha da yakınlaşmak istiyorum ama kıyafetlerimiz engel oluyor.

Sabırsızlanarak onu öpmeyi bir anlığına bırakıyorum ve ellerimi aşağıya doğru hareket ettirerek atletin altından tutuyorum. Yumuşak bir hareketle çekip çıkarıyorum ve muhteşem göğüslerini ortaya çıkarıyorum - hemen elleriyle örttüğü göğüslerini.

"Lucas, bekle." Yulia arkamızdan endişeli bir bakış fırlatıyor. "Ya-"

"Burada kimse bizi rahatsız edemez." Şortuna uzandım. "Çok uzaktayız bir yol."

"Ama muhafızlar-"

"En yakın nöbetçi kuleleri bizi burada göremeyecek kadar uzakta." Şortunun fermuarını açıyorum ve onu çimlerin üzerine yatırıyorum. Şortunu bacaklarından aşağı çekerken, karanlık bir gülümsemeyle ekliyorum, "Tamamen yalnızız, güzelim."

Sonra kendi kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Yulia yırtık, neredeyse eziyetli bir ifadeyle beni izliyor. Beni isteyerek ona ihanet ediyormuş gibi hissediyor bilmiyorum ama buna katlanmaya niyetim yok. Çırılçıplak kalır kalmaz onu vücudumla örtüyorum ve dizlerimi bacaklarının arasına sıkıştırarak bacaklarını açıyorum.

Gözlerini kapatıp yüzünü çevirmeye çalıştığında "Bana bak," diye emrediyorum. Kendimi dirseklerimin üzerinde tutarak yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Bana bak, Yulia." Onun seksi sikimin ucuna bir santimden daha yakın ve şehvet beynimi bulandırmaya başlıyor. Elimden gelmeden önce Yine de al, buna ihtiyacım var. Onun

bana ait olduğunu bilmem gerek.

Yulia gözlerini açıyor ve gözyaşlarının orada yüzdüğünü görüyorum. Sanki onları tutmaya çalışıyormuş gibi hızla göz kırpmıyor ama gözyaşları şakaklarından aşağı akıyor. Onları görünce içimde bir şeyler sıkışıyor, göğsümün derinliklerinde garip bir sızı uyanıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum, eğilip nemi öpüyorum. "Yapma, tatlım. Sorun yok. Her şey girecek." Dudaklarımdaki tuz tadı acımı daha da şiddetlendiriyor. "Ağlama. İyisin. Seni alacağım. Sana iyi bak."

Gözyaşları durmuyor, akmaya devam ediyor ve ben kendimi tutamıyorum. İçimdeki açlık, yüzeye doğru tırmanan bir iblis gibi. Derin bir öpücükle ağzını alıp içine giriyorum ve kaygan etinin beni sardığını, beni o kadar sıkıldığını hissediyorum ki şiddetli bir zevkle titriyorum.

geriliyor, boğazından çiğ, acılı bir ses çıkıyor ama durmuyorum. Duramıyorum. Onu sahiplenme ihtiyacı güçlü ve ilkel, zamanın sisleri içinde doğmuş bir içgüdü. O benim için yaratılmıştı, bu güzel, kırık kız. Kaderinde benim olmak vardı. Hâlâ onu öperken, tekrar tekrar, girebildiğim kadar derine giriyorum ve sonunda, beni kucaklayıp yakınımnda tutarken ellerini sırtımda hissediyorum.

Onu bağladığım gibi beni de sıkıca bağlıyor.

III

RIFT

Yulia

SONRAKI DÖRT GÜN BOYUNCA YENİ BİR RUTINE ALIŞTIK. BEN BAĞLI DEĞİLKEN kalkıyoruz, ben yemek yapıyorum, yemeklerimizi birlikte yiyoruz ve sabah erkenden ormanda yürüyüşe . Ve sevişiyoruz. Çok sevişiyoruz. Sanki yakında ayrılacağımızı bilmek Lucas'ı benim için daha da aç yapıyor. Beni beceriyor. Her yerde -yatak odasında, mutfakta, ormanda bir ağacın dibinde- ve o kadar sık ki günün sonunda ham ve ağrılı oluyorum, bedenim ağrıyor ve ruhum düşmanla yattığım bilgisiyle parçalanıyor.

Hayır, düşmanla yattığımdan değil, bundan zevk aldığımdan. Kendime ne söylersem söyleyeyim, ne kadar direnmeye çalışırsam çalışayım, Lucas bana dokunduğu an dikişlerim çözülüyor. Belki beni tekrar incitseydi farklı olurdu ama incitmiyor. Bana olan tutkusu güçlü, hatta bazen şiddetli ama içinde öfke ya da zarar verme niyeti yok. Ve çoğu zaman -akıl sağlığım için çok sık- şefkat de var.

Sanki beni başlıyor, beni seksten daha fazlası için istiyor.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum; benimle ilgili planlarını ve kullanacağı iz sürücülerini, değer verdiğim her şeyi yok ederken beni ona zincirlemesini. Lucas UUR hakkında pek konuşmadı ama ağzından kaçırıldığı çok az şeyden anladığım kadarıyla bazı hacker'larla birlikte harekete geçmiş bile. Araştırmasının ajansta alarma yol açma ihtimali var.

saklanıyor, ama bunun garantisi yok. Obenko daha önce Esguerra örgütü kadar güçlü ve acımasız bir düşmanla karşı karşıya gelmemiştir ve rakipsiz olma ihtimali çok yüksektir.

Lucas ve patronu Al-Quadar'ı alaşağı edebildiyse, aynısını benim ajansıma da yapmaları an meselesi. Kaçmam ya da en azından başlarına gelecekler konusunda onları uyarmak için bir mesaj göndermem gerekiyor ama Lucas telefonuna ve dizüstü bilgisayarına da silahlarına olduğu kadar dikkat ediyor. Belki bir gün ofisine gizlice girip bilgisayarının şifresini kırabilirim ama buna güvenemem.

Artık Misha'yı kurtarmamın tek bir yolu var. Lucas'a ondan bahsetmeliyim.

Bu benim için korkutucu bir adım. Beni esir alan kişiye güvenmiyorum - zayıf noktalarımı bana karşı kullanacağını çoktan kanıtladı- ama başka bir yol da göremiyorum. Sessiz kalırsam, Misha ölmüş sayılır. Lucas'ı UUR'dan intikam almaktan vazgeçiremeyeceğimi biliyorum ama belki kardeşimi kurtarmak için Esguerra üzerindeki etkisini kullanmaya razı olabilir.

Misha'nın normal hayatı çoktan sona erdi, ama onun ölmesini engelleme şansım var.

Lucas'a isteğimi iletmeden önce aramızdaki uçurumu düzeltmeye, her şeyi beni kırmadan önceki haline döndürmeye karar veriyorum. Onun şüphelerini uyandırmamak için bunu kurnazca yapıyorum ama ilk yürüyüşümüzden sonraki akşam ona tam cümlelerle cevap veriyorum ve ertesi gün neredeyse hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum. Duşa ona oral seks yapıyorum, akşam yemeğinde ne yapmamı istediğini soruyorum ve onunla okuduğum kitaplar hakkında konuşmaya devam ediyorum. Hatta ona baledeki ilk korkunç deneyimimi bile anlatıyorum; bir öğretmen tüm sınıfın önünde devekuşu boynuna sahip olduğumu söylemişti ve bu da diğer çocukların bana yıllarca "Devekuşu" demesine yol açmıştı.

Lucas bu hikâyeye gülüyor, açık renkli gözleri eğlenceyle kırışıyor ve ben de ona gülümsüyorum, bir anlığına onun düşmanım olduğunu, bunu gerçekten yapmadığımı unutuyorum. Kendi oyunuma inanmak şaşırtıcı derecede kolay. Misha'nın yakın kaderini düşünmediğim zamanlarda Lucas'ın arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum. Böylesine sert bir adam için gardiyanımla konuşmak şaşırtıcı derecede kolay; kibirli olmadan dikkatli ve zeki.

Lucas hiç üniversiteye gitmemiş olsa , bir dizi konuda çok bilgilidir. dünya siyasetinden borsaya, bilim ve teknolojiye kadar her konuda akıllıca konuşabilir.

"Yatırım hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?" Bir yürüyüş sırasında sohbet bu sabah erken saatlerde okuduğum bir finans kitabına döndüğünde soruyorum. Nassim Taleb'in *Siyah Kuğu*'su finans sektöründeki risk yönetiminin sert bir eleştirisi ve Lucas'ın en sevdiği kurgusal olmayan eserlerden biri olduğunu öğrenmek beni şaşırttı.

"Annem de babam da Wall Street'te şirket avukatlığı yapıyor" diyor. "I Arka planda CNBC bangır bangır çalarken büyüdüm ve on ikinci yaş günümde babam benim için bir yatırım hesabı açtı. Bunun benim kan."

"Oh." Büyülenmiş bir şekilde durdum ve ona baktım. "Şimdi yatırım yapıyor musun?"

Lucas başını sallar. "İyi büyüklükte bir portföyüm var. Kendim yönetmiyorum çünkü düzgün bir şekilde yapmak için zamanım yok, ama kullandığım adam iyi. O bir Aslında Esguerra'nın da menajeri. Chicago'ya gittiğimizde muhtemelen onu ziyaret edeceğim."

"Anlıyorum." Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Mantıklı geliyor. Lucas'ın geçmişini dosyasından biliyorum. Sanırım yetiştirilme tarzının ona bulaşmadığını düşünmüştüm ama daha iyi bilmeliydim, özellikle de her şeyi keşfettikten sonra. o kitaplar ofisinde.

"Onlarla görüşüyor musun?" Ben soruyorum. "Ailenle yani?" "Hayır."

Lucas'ın ifadesi donuklaşıyor. "Görüşmüyorum."

Dosyasında öyle yazıyordu ama bunun ailesini güvende tutmak için uydurduğu bir kılıf olup olmadığını merak etmiştim. Görünüşe göre değilmiş. Daha fazlasını sormak istiyorum ama burnumu sokmak istemiyorum - beni esir alan kişinin gözüne girmem çok önemli. Çünkü Yürüyüşün geri kalanında konuşmayı Lucas'ın yönlendirmesine izin veriyorum ve tekrar göletin yanında durduğumuzda dizlerimin üzerine çöküp sahip olduğum tüm becerileri kullanarak ona sakso .

Bugünlerde en büyük önceliğim onun mutluluğu.

LUCAS'IN AYRILIŞINDAN BİR GÜN ÖNCE, ONA HER ŞEYİ ANLATMA ZAMANININ GELDİĞİNE KARAR VERDİM.

Misha. Öğle yemeği için Lucas'ın en sevdiği yemeği hazırlıyorum: Patates pürelı kızarmış tavuk ve tatlı olarak elmalı turta. Ayrıca saçlarımı ipeksi bir pürüzsüzlük elde edene kadar taramaya özen gösteriyorum ve kısa beyaz bir güneş elbisesi giyiyorum - bana aldığı en güzel kıyafet. Masaya oturduğumuzda Lucas'ın gözleriyle beni yuttuğunu görüyorum ve en azından bu konuda onu memnun ettiğimi biliyorum.

Şimdi iyi niyetinin nereye kadar uzandığını görmem gerekiyor.

Yemek yerken, konuyu açmak için en uygun zamanı bulmaya çalışıyorum. Tatlıdan önce mi yoksa sonra mı daha iyi bir ruh halinde olacak? Tavuğunu bitirmesine izin vermeli miyim, yoksa kardeşimden şimdi bahsetmem doğru olur mu? Ben bunları tartışırken Lucas sohbet edercesine, "Geçenlerde memleketin Donetsk hakkında biraz araştırma yaptım. Oradaki çoğu insanın ana dilinin Ukraynaca değil de Rusça olduğu doğru mu?"

Rahatlamış bir nefes aldım. Bu konuya giriş yapmak için en iyi fırsat buydu. "Evet, doğru," diyorum gülümseyerek. "Ailem evde Rusça konuşurdu. Okulda Ukraynaca öğrendim ama aslında İngilizcem Rusçamdan daha akıcı. Ukraynalı."

Lucas sanki şüphelendiği bir şeyi doğrulamışım gibi başını sallıyor. "Bu yüzden senin yetimhanene geldiler, değil mi? Çünkü oradaki çocuklar ihtiyaç duydukları dillerden birini zaten akıcı bir şekilde konuşuyorlardı?"

Gülümsemeye devam etmek her şeyimi alıyor. Hatırlatma Yetimhane ve UUR, konuşmak istediğim konuya yaklaşmamıza rağmen iştahımı kaçırıyor. Yarıları dolu tabağımı bir kenara bırakarak, elimden sakın bir şekilde, "Evet, işte bu yüzden. Özellikle iyi bir adaydım çünkü İngilizce de biliyordum."

"Ve güzel olduğun için." Lucas'ın bakışları beklenmedik bir şekilde soğuyor. "O kısmı unutma."

Cesaretimi topluyorum. "Belki," diyorum dikkatle. "Ama hepsi kötü insanlar değil. Aslında-"

Lucas elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Yulia, dur. Ne söyleyeceğini biliyorum."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Onlardan birini bağışlamamı istiyorsun, değil mi?" Lucas'ın gözleri bir kez daha bana kış buzunu hatırlatıyor. "Bütün bunlar bu yüzden"-elini bir

"Masayı çevreleyen bir jestle ilgili, değil mi? Elbise, yemek, güzel gülümsemeler? Senin içini görmediğimi mi sanıyorsun?"

Yutkunuyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. "Lucas, ben sadece-"

"Yapma." Sesi de yüzündeki ifade kadar sert. "Kendini küçük düşürme. İşe yaramayacak. Bu benim elimde değil."

Midem kurşunla doluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Esguerra bunu asla kabul etmeyecektir ve ben de bu konuda onunla paramı harcamayacağım."

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktım. "Ama-"

"Konusacak başka bir şey yok." Lucas da ayağa kalktı, yüzünde yasaklayıcı bir ifade vardı. "UUR'dan kurtulacak tek kişi sensin."

Şokum soğuk bir dehşete dönüşürken masanın etrafından dolanıyorum. Bunu kastetmediğine eminim. "Lucas, lütfen. Anlamıyorsun. O masum. Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Elini tuttum, çaresizlik içinde sıktım. "Lütfen, onu bağışlarsan her şeyi yaparım. O sadece bir kişi. Tek yapman gereken yaşamasına izin vermek."

Lucas elini avuçlarımdan çekerek yalvarışımı kesiyor. "Sana söyledim. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok." Beni esir alan adamın yüzünde ne bir acıma ne de bir merhamet belirtisi var. "Bu konulara Esguerra karar verir, ben değil. Şansın yok, güzelim."

Görüşümün kenarları kararıyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. "Lütfen, Lucas-" Ona tekrar uzanıyorum ama bileğimi tutup kolumu yukarı doğru bükerek ona dokunmamı engelliyor.

"Sakin onun için yalvarma." Bileğimi acıyla sıkan Lucas beni kendine çekiyor ve gözlerinin buz gibi derinliklerinde kavurucu bir öfke görüyorum. "Sen hayatta olduğun için şanslısın. Bunu anlamıyor musun? Eğer bu kadar seksi olmasaydın-" Duruyor ama artık çok geç.

Mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum ve fantezilerimin kırılğan kalıntıları toza dönüşüyor.

Lucas

YULIA'NIN GÖZLERİ BANA BAKARKEN KOCAMAN, INCE BİLEĞİ SIKIŞMIŞ. avucumun içinde. Kalbini yerinden sökmüşüm gibi görünüyor ve pişmanlığa benzeyen bir şey etrafımı saran yakıcı öfke sisini soğutuyor.

Bileğini bırakarak daha sakın bir ses tonuyla, "Yulia, ben-" dedim.

"Neden hemen şimdi yapmıyorsun?" diye araya giriyor, bakışları Geri adım atarken gözünü kırpmadan. "Devam et, öldür beni. Zaten öldüreceksin. Artık 'ateşli bir kadın' olmadığım zaman, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil." Öfkem geri dönüyor, ama bu kez kendime . "Sana söyledim, benimle güvendesin."

"Patronun ölmemi istiyorsa hayır." Üst dudağı kıvrılıyor. "Az önce bana söylediğin değil miydi?"

"Kastettiğim bu değildi." Pazar gününe kadar kendime on kez lanet ettim. Esguerra, sevgilisi için yalvarmasını engellemek için iyi bir bahane gibi görünüyordu ama Yulia'nın sözlerimi nasıl yorumlayacağını tahmin etmeliydim. "Seni koruyacağıma söz verdim ve bu sözü tutacağım."

"O zaman neden *onu* koruyamıyorsun?" Tekrar bana doğru gelirken bakışları umutsuz bir umutla doluyor. "Lütfen, Lucas. O masum-"

"Dur." Onun için yalvarmasını duymayı reddediyorum. "Onun suçluluğu ya da masumiyeti umurumda değil. Sana söyledim, sadece bir kişi. Anlaşma bu."

Yulia'nın geri adım atmasını, kaybettiğini kabul etmesini bekliyorum ama onun yerine çenesini kaldırıyor, gözleri solgun yüzünde mavi kömür gibi. "O zaman bağışla

onu. Misha'nın o kişi olmasını istiyorum, benim değil."

Misha. Göğüs kafesim yeni bir öfkeyle gerilirken bile bu ismi dosyalıyorum.

Onun için ölmeye hazırdır, zayıf sevgilisi için.

"Ne istediğinin bir önemi yok." Sözlerim göğsümü yakan kıskançlık yakıcı. "Kimin yaşayacağına ben karar veririm, sen değil."

Sanki ona vurmuşum gibi tepki veriyor. Dudakları titriyor ve geri kollarını ortasında kavuşturuyor.

"Yulia." Peşinden geliyorum, acısı beni bir bıçak gibi kesiyor, ama ben yaklaşırken yüzünü pencereye dönüyor. Elimini omzuna koymak için kaldırıyorum ama son anda fikrimi değiştiriyorum. Onu daha iyi hissettirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, söz vermek istemediğim tek şey dışında.

Bu Misha'nın ölmesini istiyorum ve onun hayatını bağışlamam için beni manipüle etmesine izin vermeyeceğim.

Elimi indirerek geri çekiliyor ve Yulia'nın sert vücudunu inceliyorum. Esirim bugün her zamankinden daha da güzel, kısa beyaz elbisesi onu masumca seksi gösteriyor. Şık bir şelale sırtından aşağı dökülen saçlarıyla baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali ve bunun kasıtlı olduğunu biliyorum.

Yulia' son birkaç gündür yaptığı diğer her şey gibi, bugün giyinip kuşanması da sevgilisini kurtarma çabasıdır.

Bu düşünce beni acı bir öfkeyle dolduruyor. Arkamı dönüp yemeğin kalanını toparlıyorum ve bulaşıkları yıkıyorum, zamanı sakinleşmek için kullanıyorum. Yulia pencerenin yanındaki yerinden kıpırdamıyor ve hala ölümcül derecede solgun olduğunu, bakışlarının uzak ve görmez olduğunu görüyorum.

Onu teselli etmek için duyduğum mantıksız dürtüye karşı kendimi çelikleştirerek kolunu tutmak için uzandım. "Hadi gidelim. " Sesim sessiz. "Seni bağlamam gerek."

Ve kolunu sıkıca tutarak Yulia'yı kütüphaneye götürdüm.

ONU KOLTUĞA SABİTLERKEN TEK KELİME ETMİYOR.

İpler derisini kesmiyor. İşim bittiğinde geri çekilip ona bakıyorum. "Hangi kitabı istiyorsun?"

Cevap vermiyor, bakışları kucağında. "Yulia. Sana lanet bir soru sordum."

Yukarı bakar, gözleri acıyla donuklaşmıştır.

"Ne okumak istiyorsun?" Bariz sıkıntısının beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak tekrarlıyorum. "Hangi kitabı?"

Başka tarafa bakıyor, ama gözlerinde bir nem parıltısı yakalamadan önce değil.

Sikeyim.

", keyfine bak." Raflardan rastgele bir gerilim romanı kucağına koyuyorum. "Yemekten önce dönerim."

Yulia sözlerimi hiçbir şekilde kabul etmiyor ve içimde kaynayan öfke taşmadan önce ayrılıyorum.

Yulia

SUÇLULUĞU YA DA MASUMİYETİ UMURUMDA DEĞİL. BU BENİM ELİMDE DEĞİL. EĞER SEN o kadar da değildi.

Lucas'ın sözleri zihnimde yankılanıyor, mide bulandırıcı bir tekrar tekrar oynatılıyor. O kadar soğuk, o kadar acımasızdı ki. Sanki son iki hafta hiç yaşanmamış gibiydi, sanki birlikte geçirdiğimiz zaman onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kalbim şeritlere ayrılmış gibi hissediyorum, acı o kadar büyük ki beni boğuyor. Acıyla başa çıkmaya çalışarak sığ nefesler alıyorum, ama acı göğsümün derinliklerine gömülerek büyüyor ve genişliyor gibi görünüyor.

Başarısız oldum. Kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım. Obenko'nun yetimhanede bana yaklaştığı andan itibaren yaptığım şey Misha içindi ve şimdi hepsi boşa gidecek.

Son umutlarımı bağladığım adam acımasız bir canavar ve ben de saf bir aptalım.

Kendini küçük düşürme. İşe yaramayacak.

Bir şekilde Lucas kardeşimi biliyordu. Ondan Misha'nın hayatını bağışlamasını isteyeceğimi biliyordu. Bunca gündür onu yumuşatmaya çalıştığımı biliyordu ve bana izin verdi.

Vermek zorunda olduğum her şeyi aldı ve sonra kalbime bir bıçak .

Onun dehasını düşündükçe içimden acı bir kahkaha kabarcığı kaçıyor. sadistçe bir plan. İtiraf etmeliyim ki, Lucas Kent'in intikam fikri mükemmeldi. Hiçbir fiziksel işkence kardeşimi kurtarmayı reddetmesi kadar acı vermezdi.

Kahkahalarım hıçkırığa dönüşüyor ve yutkunarak sesimi bastırıyorum. Kendi kulaklarıma bile deli, histerik gibi geliyordum. Ajans terapisti haklıydı. Bu iş için biçilmiş kaftan değilmişim. Lucas ya da Obenko gibi değilim.

Yeterince tarafsız kalmak için gerekenlere sahip değilim.

Obenko eğitimimin birkaç ayında bana "Kardeşine olan sadakatin takdire şayan ama bu aynı zamanda senin en büyük zayıflığın," dedi. "Misha'ya tutunuyorsun çünkü o senin geçmişinin bir parçası, ama senin bir geçmişin olamaz.

Artık. Bir ailen olamaz. Bunu kabullenmeniz gerekiyor, yoksa bu hayatla başa çıkamazsınız. İnsanların size yakınlaşmasına izin vermeden onlara yakınlaşmanız gereken zamanlar olacak. Duygularınızı kontrol etmeniz gerekecek. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunuzu düşünüyor musunuz? Bu mu?"

Beni programdan atıp kardeşimi tekrar yetimhaneye yerleştirmesinden korkarak, "Elbette öyleyim," diye hızlıca cevap verdim. "Misha'yı seviyor olmam başka birine bağlanacağım anlamına gelmez."

Ve bunu kanıtlamak için çok çalıştım. Diğer kursiyerlerle samimiydim ama hiçbirisiyle arkadaş olmadım. Aynı şey eğitmenler için de geçerli. Hepsiyle duygusal mesafemi korudum. Kirill'le yaşadığım olaydan sonra bile travmayla kendi başıma başa çıkmak için elimden geleni yaptım.

O kadar iyi ve gayretli bir stajyerdim ki Obenko, Kirill'in saldırısının üzerinden bir yıl geçmeden bana Moskova'da görev verdi.

Boğazımda hıçkırıklarla dolu bir kahkaha daha yükseliyor. Histerik sesimi yutuyorum ama yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı kontrol edemiyorum. Yaptığım işte iyi olduğumu sanıyordum. Gülümsedim ve bana atanan sevgililerimle flört ettim ama onlara asla aşık olmadım. Bana cinsel zevki öğreten Vladimir'le bile soğukkanlı ve kaldım. Kardeşim dışında kimse benim için önemli değildi.

Lucas'a kadar kimse.

Beni esir alan kişiye yaklaşma çabam sırasında kendimi çok fazla açtım. Duygularımın kontrolünü kaybettim. Acımasız, hain bir adamın bana yakınlaşmasına izin verdim ve o da bu yakınlığı tüm cezaların en acımasızını tasarlamak için kullandı.

Beni yok etmenin en iyi yolunu buldu.

Lucas

YARIN SABAH YOLA ÇIKMADAN ÖNCE YAPMAM GEREKEN BİR SÜRÜ ŞEY VAR. çünkü hiçbir şeye odaklanamıyorum, düşüncelerim Yulia ve onun bakışlarındaki ıstırapla meşgul.

Kum torbasını yumruklarken, onun orada öyle uzak ve yaralı oturuşunu aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bana sanki ona ihanet etmişim gibi bakıyordu, sanki onu inanamayacağı kadar incitmişim gibi.

Yumruklarımı birbiri ardına sert darbeler indirirken çanta bir o yana bir bu yana sallanıyor. *Benim* tarafımdan ihanete hissetmesi fikri, içimde birini eşek sudan gelinceye kadar dövme isteği uyandırıyor. Ne bekliyordu ki? Bana birkaç oral seks yapacağını ve benim de mutlu bir şekilde sevgilisini kurtaracağımı mı? Misha'nın hayatını bağışlama arzusunu sorgulamayacağımı mı?

Ona masum dedi, sanki benim için bir önemi varmış gibi. Bana kalırsa bu adam ona dokunmaktan başka bir şey yapmadığı için ölmeyi hak ediyor. Buna bir de UUR'un bir parçası olduğunu eklersek, onu çabucak öldürürsem şanslı sayılır.

"Lucas. Hey, dostum. Bitirmek üzere misin?"

Diego'nun sorusu akılsızca yumruklama çılgınlığımı yarıda kesti. Alnımdaki teri silerek, genç Meksikalının orada durduğunu görmek için döndüm, onun Eldivenler çoktan hazırlanmış. Arkasında sırasını bekleyen birkaç muhafız daha var.

Yüzlerindeki ifadeye ve eklemlerimdeki ağrıya bakılırsa, bir süredir öfkemden kurtulmaya çalışıyor olmalıyım.

"Hepsi senin," diyorum, kendimi kum torbasından uzaklaşmaya zorlayarak. "Devam et."

Spor salonundan çıkarken duş almak için evime dönmeyi düşünüyorum ama henüz Yulia ile yüzleşecek kadar sakin değilim. Bunun yerine Esguerra'nın malikânesine gidip havuz kenarındaki duşu kullanıyorum. Beklenmedik kanlı işlere karşı orada bir tişört zulası bulunduruyor ve temizlendiğimde giymek için onlardan birini alıyorum.

Çabucak durulanıyorum ve şortumu ve yeni bir tişörtümü giyerken, eve doğru aceleyle giren tanıdık siyah saçlı bir figür görüyorum.

Rosa.

Hizmetçiye tamamen unutmuştum. Esguerra'nın mutfağındaki konuşmamızdan beri onu görmediğime göre sözlerimi ciddiye almış olmalı. Umarım kızı çok incitmemişimdir ama yapacak bir şey yoktu. Yulia'ya yakın bir yerde gizlenmesini istemiyordum.

Sıkı antrenmanımın ardından kendimi biraz daha sakin hissederek, İsrail istihbarat teşkilatıyla bir görüşme yapmak üzere Esguerra'nın ofisine gidiyorum.

SONRAKI İKİ SAATI MOSSAD'LA SON ZAMANLARDA YAŞANANLAR HAKKINDA KONUŞARAK GEÇİRDİK.

Suriye ve Orta Doğu'nun geri kalanındaki gelişmeler. Görüşme sona ererken, Esguerra'ya UUR hakkında şimdiye kadar öğrendiklerimi anlatmayı düşünüyorum ama

doğru zaman olmadığına karar verdi. Chicago'dan döndüğümüzde onunla Yulia ve ajansı hakkında konuşacağım. O zamana kadar elimde daha somut bilgiler olacak, zira bilgisayar korsanları Ukrayna hükümetinin dosyalarındaki şifreli verileri eleterek nihayet bazı başarılar elde ettiler.

Görüşme bittikten sonra Esguerra ve ben yarınki yolculuk için son dakika lojistiğini gözden geçirdik.

"İndiğimizde doğruca Nora'nın ailesinin evine gideceğiz," diyor Esguerra. "Onu hemen görmek istiyorlar, bu geç bir akşam yemeği anlamına gelse bile."

Bu yolculuğun çılgınlığı hakkında düşünmeyi çoktan geçtim, bu yüzden sadece "Pekala. Yarın gece koruma ekibiyle birlikte olacağım. herkes ne yaptığını biliyor."

"Güzel." Esguerra bir an duraksıyor. "Rosa'nın bizimle geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Aslında bunu bilmiyordum. "Öyle mi? Neden?"

"Nora ona eşlik etmek istiyor."

"Tamam." Bu neyi değiştirir anlamıyorum. Tabii... "Ona göz kulak olmaları için fazladan adam getirmem gerekiyor mu, yoksa çoğu zaman seninle ve Nora'yla mı olacak?"

"Bizimle birlikte olacak." Esguerra belli belirsiz eğlenmiş görünüyor. "Pekâlâ, o zaman, her şey hazır gibi görünüyor. Yarın uçakta görüşürüz."

"Görüşürüz," diyorum ve Diego ve Eduardo ile -yokluğumda Yulia'nın gardiyanları olarak atadığım iki gardiyan- üzere gardiyanların gidiyorum.

EDUARDO'YA, ONA VE DIEGO'YA "BANA TEKRAR ANLATIN" DEDİKTEN SONRA
Esirimle ilgili talimatların tam listesi. "Banyoyu kullanmasına ve bacaklarını açmasına izin vermek için evimi kaç kez ziyaret edeceksin?"

Kolombiyalı gözlerini deviriyor. "Yemek sırasında onu serbest bırakmanın yanı sıra üç kez. Anladık Kent, söz veriyorum."

"Peki kaçmaya çalışırsa ne yapacaksınız?"

"Onu zapt edeceğiz ama hiçbir şekilde zarar vermeyeceğiz," diyor Diego, dudakları eğlenerek seğiriyor. "Sakin olmalısın dostum. Seni anlıyoruz. Bir yere gitmediğinden emin olmak dışında saçının teline bile dokunmayacağız. Kitapları, televizyon programları olacak ve evet, onu günde bir kez yürüyüşe çıkaracağım."

"Ve tüm bu hakkında ağzımızı kapalı tutacağız," diye ekliyor Eduardo, sözlerimi aynen tekrarlayarak. "Kimse senin casusluğun hakkında bir şey duymayacak.

prenses bizden."

"Güzel." Onlara sert bir bakış attım. "Peki ya yemek?"

"Ona ana evden ürünler getireceğiz ve bunları pişirmesine izin vereceğiz," diyor Diego, şimdi açıkça sırtarak. "Var olan en iyi beslenen, en iyi eğlendirilen mahkum olacak."

Alay etmesini duymazdan geliyorum. "Peki ya geceleri?"

"Bileğini yatağın yanına yerleştirdiğin metal direğe kelepçeleyeceğim," diyor Eduardo. "Ve ona elimi bile sürmeyeceğim. Sanki bir patates çuvalı gibi olacak ama gerçekten önemli bir patates ."

yumruğa dönüşür. "Ciddiyim Kent, sadece şaka yapıyorum. Kızına çok iyi bakacağız, söz veriyorum. Bize güvenebileceğini biliyorsun."

Bunu biliyorum. Bu yüzden bu görev için onları seçtim. Her iki muhafız da son iki yıldır burada çalışıyor ve sadakatlerini kanıtladılar. Emirlerimi komik bulabilirler ama dediğimi yapacaklardır.

Yulia onlarla güvende olacak.

"Tamam," diyorum başımla onları selamlayarak. "O halde yarın sabah ikinizle de görüşeceğim. Saat tam dokuzda evimde olun."

Muhafızların barakalarından ayrılıp yeni askerlerimizi kontrol için eğitim alanına gidiyorum.

Yulia

GÖZYAŞLARIMI KONTROL ALTINA ALMADAN ÖNCE NE KADAR ZAMAN GEÇTİĞİNİ BILMIYORUM,

Ama Lucas'ın benim için bıraktığı kitabı açtığımda güneş çoktan batmış oluyor. Açık sayfadaki kelimelere bakıyorum ama metin bir görünüp bir kayboluyor, harfler şişmiş gözlerimin önünde birbirine karışıyor.

Kardeşimi hayal kırıklığına uğrattım. Benim yüzümden, o öldürülecek.

Yıkıcı bilgiyi uzaklaştırmak için kitaba odaklanmaya çalışıyorum ama düşünebildiğim tek şey bu. Eski anılar bastırıyor ve onlarla savaşamayacak kadar yorgun bir şekilde gözlerimi kapatıyorum.

"Lütfen kardeşine göz kulak ol," diye yalvarıyor annem, mavi bakışları endişeyle dolu. "Uyumadan önce onu kontrol et, tamam mı? Biraz önce ateşi var gibiydi, alnında alışılmadık bir sıcaklık hissedersen bizi ara, tamam mı? Ve tanımadığınız hiç kimseye kapıyı açmayın."

"Yapmayacağım anne. Ne yapacağımı biliyorum." On yaşında olabilirim ama annemle babam bana yardıma koşarken Misha'yla ilk kez yalnız kalmıyorum.

büyükbabanın hasta yatağında. "Ona iyi bakacağım, söz veriyorum."

Annem beni alnımdan öpüyor, çiçek parfümü burun deliklerimi okşuyor. "Yapacağını biliyorum," diye mırıldanıyor, geri adım atarak. "Sen benim harika

yetişkin bir kız." Yüzü stresten gergin ama bana yönelttiği gülümseme sıcaklık dolu. "Dedenin durumu biraz düzelir düzelmez geri döneceğiz."

"Biliyorum anne." Hayatımın sonsuza dek değişmek üzere olduğundan habersiz ona gülümsüyorum. "Büyükbabana git. Misha'ya göz kulak olacağım, söz veriyorum."

Ben de tam olarak bunu yapmaya çalıştım. Ertesi sabah polisler dairemize geldiklerinde, onlar bana gösterene kadar onları içeri almadım. Annemle babamın cesetlerinin resimleri, araba kazasından dolayı kırılmış ve kanlar içinde. Çocuk Hizmetleri iki yaşındaki bir çocuğun ebeveynlerinin cenazesine katılmaması gerektiğini iddia ederek bizi ayırmaya çalıştığında kardeşimin benimle kalması için ısrar ettim. Ve bir yıl sonra Vasiliy Obenko yetimhanede bana yaklaşıp, ajansına katılmam halinde kız kardeşi ve kocasının Misha'yı evlat edinmesini teklif ettiğinde tereddüt etmedim.

UUR Başkanına, kardeşime normal ve mutlu bir hayat verirse her şeyi yapacağımı söyledim.

Gözlerimi açıp tekrar kitaba odaklanmaya çalışıyorum ama tam o anda çevresel görüşümde bir hareket dikkatimi çekiyor. İrkilerek başımı kaldırıyorum ve Lucas'ın kütüphanesinin ortasında duran siyah saçlı bir kadın görüyorum.

Rosa, fark ettim, nabzım atıyor.

"Burada ne yapıyorsun? İçeri nasıl girdin?" Saklayamıyorum Sesimde panik tonu var. Ellerim kelepçeli ve kalın bir ip tabakasıyla sandalyeye bağlıyım. Eğer bana zarar vermek istiyorsa, onu durduramam.

Rosa bir anahtarlık tutuyor. "Ana evde, özel evler de dahil olmak üzere bu yerleşkedeki her bina için yedek bir anahtarımız var."

Üzerinde hiç silah , bu da biraz güven verici. "Tamam, ama neden buradasın?" Daha sakin bir tonda soruyorum.

"Seni görmek istedim," diyor. "Yarın iki haftalığına gidiyoruz. Nora'nın ailesini ziyaret etmek için Chicago'ya gidiyoruz."

"Nora'nın ailesi mi?"

"Senyor Esguerra'nın karısı," diye açıklıyor Rosa.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Şimdi Nora'nın Esguerra'nın kaçırıp evlendiği Amerikalı kızın adı olduğunu hatırlıyorum. Lucas bana yaklaşan seyahatinin nedenini söylemedi ama işle ilgili olduğunu düşündüm. Lucas'ın sadist patronunun kayınvalidesiyle herhangi bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum.

"Her neyse," diye devam etti Rosa, "gitmeden önce seni şahsen görmek istedim."

Şaşkınlığım daha da artıyor. "Neden?"

Rosa yaklaşıyor. "Çünkü buraya ait olduğunu düşünmüyorum." Elleri siyah elbisesinin önünde birbirine kenetlenmiş. "Çünkü bu doğru değil."

"Doğru olmayan ne?" Daha önce ima ettiği gibi beni bir işkence kulübesinde asılı mı istiyor?

"Sen. Bütün bu olanlar." Kahverengi gözleri bana sabit bir şekilde bakıyor. "Lucas'ın seni bu şekilde burada tutması yanlış. Seni Diego ve Eduardo'yla bırakması. İkisi de iyi adamlar. Poker oynamayı severler."

"Poker mi?" Tamamen kayboldum.

Rosa başını sallar. "Kuzey Kule İki'deki muhafızlarla oynuyorlar. Her Perşembe öğleden sonra ikiden altıya kadar."

"Öyle mi?" Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor. Rosa bana söylediğini sandığım şeyi mi söylüyor?

"Evet," diyor sakın bir şekilde. "Bu bir sorun değil çünkü dronlar arazinin çevresinde devriye ve her yerde ısı ve hareket sensörleri var. Mülkün sınırlarına yaklaşan her şey, ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun, güvenlik yazılımımız tarafından taranır ve incelenir.

Bilgisayar bir sorun olduğunu düşünürse gardiyanlar uyarılır."

Nabzım artık çılginca atıyor. "Anlıyorum." *Yaklaşan herhangi bir şey*, dedi. Bu, bilgisayarın diğer yöne giden şeyleri dikkate almadığı anlamına geliyor. "Arazinin kuzey sınırı buradan ne kadar uzakta?"

Rosa tereddüt ediyor ve çok açık sözlü olduğum için kendimi tekmeliyorum. Belli ki benimle sadece sohbet ediyormuş gibi davranmak istiyor ve edindiğim her bilgi onun kazara verdiği bir şey.

"İki buçuk mil," diyor sonunda ve ben rahatlayarak nefes veriyorum. Sonuçta onu korkutup kaçırmamıştım. "Bu sınırı belirleyen bir nehir var," diye devam ediyor, tüm numaraları bırakarak. "Daha batıda küçük bir yol nehri geçiyor. Kuzeye, Miraflores'e kadar gidiyor. Zaman zaman bu yol üzerinden teslimatlar yapıyoruz." Duraklıyor ve ekliyor: "Bir sonraki teslimat Perşembe günü saat 15:00'te yapılacak."

"Perşembe saat üçte," diye tekrarlıyorum, şansıma inanamıyorum. ", bu Perşembe öğleden sonra. Yarından sonraki gün."

Başını salladı. "Bazı yiyecek maddeleri ."

"Tamam." Zihnim yarıyor, olası engelleri gözden geçiriyor. "Ne hakkında-"

"Artık gitmeliyim," diyor Rosa, daha da yaklaşarak. "Lucas yakında evde olacak." Parmaklarını elimdeki kitabın üzerinde gezdiriyor ve

eli bir saniyeliğine benimkine dokunuyor. "Hoşça kal Yulia," diyor sessizce, sonra dönüp aceleyle odadan çıkıyor.

Şaşkınlıkla yere baktım ve kitabımın üstünde iki küçük nesne gördüm.

Bir jilet ve bir saç tokası.

Lucas

EVE GELDİĞİMDE SAAT SEKİZİ GEÇİYORDU. İÇİM RAHATLADI, YULIA SAKINCE Kütüphaneye girdiğimde koltuğunda kitap okuyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diyorum onu çözmek için sandalyeye yaklaşıırken. "Açlıktan ölüyor olmalısın, tuvalete gitmen gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

Bana bakıyor ve gözlerinin hafifçe kızardığını görüyorum, sanki ağlıyormuş gibi. Bir şey söylemiyor ama söylemesini de beklemiyorum. I bu akşamki yemeğin pek de sohbetli geçmeyeceğine dair güçlü şüphelerim var. onu çözüyorum ve koltuktan kalkmasına yardım ediyorum, dokunuşumla kaskatı kesilmesini görmezden .

"Gel. Geç oluyor." Öfkemi kontrol altında tutmaya kararlı bir şekilde onu banyoya götürdüm.

Yulia'nın tuvaleti kullanmasını bekliyorum ve sonra onu mutfağa götürüyorum. Üzgün olmasına rağmen akşam yemeğini hazırlamasını umuyordum ama masaya ve gözlerini dikip önüne baktı.

", " diyorum sinirlendiğimi belli etmeden. "İstersen oturabilirsin. Kalan yemekleri ısıtayım."

Ben masayı kurup her şeyi hazırlarken cevap vermiyor, yerinden bile kıpırdamıyor. Neyse ki öğle yemeği için yaptığı tavuk ve patates püresinin tadı mikrodalgada ısıtıldığında bile harika.

Yulia'nın içine kapanık hali göz önüne alındığında, yememesini bekliyordum ama tabağı önüne koyduğum anda yemeğe yumuldu.

Sanırım açlığı bana olan öfkesinden daha güçlü.

Tavuğu sessizce mideye indiriyoruz; sonra tatlı olarak ikimize de birer dilim elmalı turta kesiyorum. Yulia'nın dilimini tabağına koymak üzereydim ki, "Bana yok, teşekkürler. Ben tokum."

". " Onun tekrar konuşmasından duyduğum memnuniyeti gizliyorum. "Çay ister misin?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Ben bakarım."

Tanıdığım o zarif, etkili hareketlerle her birimize birer fincan hazırlıyor ve getiriyor. Bir fincanı önüme koyarak masanın karşısına oturuyor ve soğuması için çayına üflüyor. Ben de aynısını yapıyorum.

bir yudum almadan önce. Sıvı sıcak ve hafif acı ama rahatsız edici değil. Yulia'nın neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum.

Çaylarımızı içerken konuşmuyoruz ama sessizlik eskisi kadar gergin hissettirmiyor. Bu bana bu akşamın tam bir felaket olmayacağına dair umut veriyor.

Çayla işimiz bittiğinde, Yulia oturup beni izlerken ben temizlik işleriyle ilgileniyorum, yüz ifadesi okunmuyor. Benden nefret mi ediyor? Beni en yakın çatalla bıçaklamak mı istiyor? Bu yolculuktan hiç dönmememi mi diliyor?

Bu düşünce biraz tatsızdan da öte.

Onu bir kenara iterek tezgahları silmeyi bitiriyorum ve Yulia'ya yaklaşıyorum. "Benim yokluğumda sana göz kulak olmaları için iki koruma ayarladım," diyorum. "Diego ve Eduardo. Diego'yla zaten tanışmıştın - seni uçaktan taşıyan oydu."

"Evet, onu hatırlıyorum." Yulia ayağa kalkarken sesi sakın. "Yeterince iyi birine benziyor."

"Öyle ve Eduardo da öyle." Onun önünde duruyorum. "Sana çok iyi bakacaklar."

"Beni hapse at demek istiyorsun," diyor bana bakarak.

"Nasıl adlandırmak istersen." Saçından bir tutam almak için elimi kaldırıyorum. "İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacaklar."

Başını sallıyor ve küçük bir adım geri atıyor, ipeksi saç telleri parmaklarımdan arasından kayıyor. "Pekâlâ."

"Gel." kurtulamadan bileğini yakalıyorum. "Hadi yatağa gidelim. Erken kalkmak zorundayım."

Sertleşiyor ama tartışmadan onu banyoya götürmeme izin veriyor. Hızlı bir duş alması için onu içeri alıyorum -daha önce duş almıştım, bu yüzden duşa ihtiyacım yok- ve sonra onu yatak odasına götürüyorum. Odaya girdiğimizde sikim beklentiyle kalkıyor ve erotik görüntüler zihnimi dolduruyor.

Ani şehvet dalgasıyla savaşıarak yatağın yanında duruyorum ve Yulia'ya dönüyorum. Bileğini serbest bırakarak, avuçlarımla yüzünü çerçeveliyorum ve saç tellerini başparmaklarımla geriye atıyorum. Hareket etmiyor, sadece sessizce bana , mavi gözleri narin yüzünde iri ve gölgeli.

"Yulia..." Ona ne söyleyebileceğimi, durumu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum ama denemek zorundayım. İki haftalığına ayrılma düşüncesi Aramızın bu kadar gergin olması dayanılmaz bir şey. "Böyle olmak zorunda değil," diyorum usulca. "Daha iyi olabilir."

Sözlerimden irkilmiş gibi gözlerini kırptırıyor ve gözlerinde yeni bir nem parıltısı görüyorum. "Neden sen?" diye fısıldıyor. Ellerimi bileklerime doladım. "İstedğin bu değil miydi? Beni incitmek? Beni cezalandırmak?"

"Hayır." Ellerimi yüzünden çekmesine izin verdim. "Hayır, Yulia. Seni incitmek istemiyorum, inan bana."

Bileklerimi serbest bırakırken kaşları birbirine yaklaşıyor. "O zaman nasıl-

"Bunu daha fazla tartışmak istemiyorum. Bitti artık. Bunu geride bırakacağız. Beni anlıyor musun?" Sözlerim istemedenden de olsa sert çıktı ve bir adım geri çekilirken irkildiğini gördüm.

Derin bir nefes alıyorum. Kıskançlık hâlâ içimi kemiriyor ama bunun birlikte geçirdiğimiz son geceyi mahvetmesine izin vermemeye kararlıyım. Kendimi yavaş ve bilinçli hareket etmeye zorlayarak tişörtümü çıkarıp yere bırakıyorum, sonra ayakkabılarımı, şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Yulia beni izliyor, bakışları büyüyen ereksiyonuma takılınca yanakları pembenin yumuşak bir tonuna dönüyor. Elbisesinin beyaz kumaşının arasından göğüs uçlarının sertleşmiş tepelerini görerek rahatlıyorum.

Benden nefret ediyor olabilir ama yine de beni istiyor.

"Buraya gel." Daha fazla dayanamayarak ona doğru uzandım ve ince omuzlarını kavradım. Onu kendime doğru çekerken kaskatı kesiliyor ama boğazının dibinde zonklayan nabzını görüyorum. Bana karşı bağışıklığı yok ve ben de bunu kullanmak niyetindeyim.

Öyle ya da böyle, bu gece Yulia sevgilisini düşünmeyecek.

Başımı eğiyorum, yumuşak dudaklarını tatmak istiyorum ama son anda vazgeçiyorum,

Başını çeviriyor ve ağzım çenesini sıyrıyor. Titrediğini hissediyorum ve sonra elimden tamamen kurtulup geri . Göğsü kabarıyor ve yüzü kızarıyor, bana bakarken gözleri parlıyor.

"Yapamam-" Yulia'nın sesi çatlıyor. "Bunu yapamam, Lucas. Sonra değil-" "Dur." İstenmeyen kıskançlık geri dönüyor, midemin çukuru yanıyor.

gelirken öfkeyle. "Sana bunu tartışmak istemediğimi söyledim." Geri çekilmeye devam ediyor. "Ama-"

"Tek kelime daha etme." Sırtı şifonyerle buluşuyor ve aramızda kalan mesafeyi kapatarak onu oraya hapsediyorum. Avuçlarımı başının iki yanındaki şifonyerin üzerine daha yakına eğiliyor, narin kokusunu içime çekiyorum. Şimdiye kadar yaşadığım tüm karanlık fanteziler aklımdan geçiyor ve

Kulağına fısıldarken sesim sertleşiyor, "Bu kadar yeter. Artık benimsin ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmenin zamanı geldi."

Yulia

LUCAS'IN KULAĞIMA DEĞEN NEFESİNİN NEMLİ SICAKLIĞI BENİ TITRETIYOR, KALÇALARIM Aralarında büyüyen acıyı bastırmak için sarsıcı bir şekilde kenetleniyorlar. Bedenimin ihaneti zihnimdeki kargaşaya ekleniyor. Dokunuşuna katlanmak için kendimi zorlamam gerekeceğini düşünmüştüm ama hissettiğim son şey tiksinti.

Kalpsiz bir canavar olduğunu bilsem bile Lucas'ı istemekten kendimi alamıyorum.

Beni şifonyere doğru tutarken ağzı çenemde geziniyor ve sikinin sert uzunluğu karnıma baskı yaparken kalp atışlarım hızlanıyor. "Yapma," diye fısıldıyorum, ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Beni çevreleyen, üzerime bastıran güçlü bedeninin sıcaklığını hissedebiliyorum ve midem korku, utanç ve özlemin bir kombinasyonuyla bükülüyor. "Lütfen... bırak gideyim."

Lucas sözlerimi duymazdan gelerek sağ elini omzuma götürüyor. Parmaklarını elbisemin askısının altından geçirip aşağı çekiyor. Ağzı şimdi boynumda, alay ediyor ve kemiriyor ve eli elbisemin korsajına girip göğsümü kavradığında, başparmağının sert kenarı meme ucumu törpülediğinde uyarılmam yoğunlaşıyor.

Göğsümün derinliklerinde bir sıcaklık oluşuyor, kendimden nefret ederken bile uyarılmam yoğunlaşıyor. Zalim tutsağım için bunu hissetmek istemiyorum. Onunla kavga etmiyorum çünkü yaklaşan kaçışımı tehlikeye atamam, ama bundan zevk almamalıyım.

Kardeşimi öldürmeyi planlayan adamı arzulamamalıyım.

Lucas sanki düşüncelerimi okumuş gibi başını kaldırıp bana bakıyor. Solgun bakışlarında şehvet ve başka bir şey var - karanlık ve yoğun bir şekilde sahiplenici bir şey.

"Hayır, güzelim," diye mırıldanıyor, eli hâlâ göğsümde. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Cevap vermeye başlıyorum, ama başını eğiyor ve ağzını benimkine eğiyor. Sol eli enseme kavıyor, beni sabit tutuyor ve sağ eli elbisemin eteğini yukarı çekmek için aşağı doğru hareket ediyor. Bir çekişte tangamı yırtıp atıyor. Bu hareketin farkına bile varmıyorum; öpücüğü çok açgözlü, çok tüketici. Dudakları ve dili nefesimi kesiyor ve onu neden istememem gerektiğini hatırlamak için her şeyimi harcıyorum. Çaresizlik içinde, ona uzanmamak için avuçlarımı arkamdaki şifonyerin üzerine koyuyorum. Bu küçük bir zafer ve uzun sürmüyor. Hâlâ ağzımı yalayıp yutan Lucas arkasını dönüp beni de peşinden sürükleyerek yatağa doğru götürmeye başlıyor.

Kalçalarımın arkası yatağın kenarına çarpıyor ve sonra sırtüstü yatıyorum, elbisem belime kadar yükselmiş ve Lucas eğilmiş. Yüzü açlıktan gerilmiş, gözleri parlıyor. Ben öpücüğün kurtulamadan dizlerimi kavrayıp aralarını açıyor ve yataktan kalkıp açık bacaklarımın arasına çömeliyor.

"Hayır, lütfen, bu olmaz." Geriye doğru kaçmaya çalışıyorum ama Lucas beni sıkıca tutup yatağın kenarına doğru çekiyor. Dudakları ironik bir yarı gülümsemeyle seğiriyor -bu zevki neden istemediğimi anlıyor- ve sonra Başını kalçalarımın arasına gömüyor ve ılık, ıslak dilini yarığım boyunca gezdiriyor.

Zevkin kırbacı neredeyse acımasız. Klitorisime yapışıp yumuşak, ritmik çekişlerle emmeye başladığında tüm vücudum yukarı kalkıyor. Nefes nefese, bacaklarımı kapatıp erotik işkenceden uzaklaşmaya çalışıyorum ama Lucas'ın tutuşu kırılmaz ve ritmi düşmüyor. Hissedebiliyorum

uyarılmamın kayganlığı dışarı sızıyor ve meme uçlarım gerginleşiyor. İçimde dayanılmaz bir baskı oluşuyor, her an daha da yoğunlaşıyor.

Emme hareketlerinin temposunu artırıyor, dudakları her çekişte klitorisimi sıkıyor ve orgazmın yaklaştığını hissettiğimde boğazımdan boğuk bir çığlık kaçıyor. *Kardeşimin katili...* Vücudum serbest kalmak için kasılmaya başlarken kelimeler zihnimde fısıldanıyor.

"Hayır, dur!" Hiç düşünmeden oturur pozisyona geçtim ve tüm gücümle yana doğru dönerek kalçalarımındaki tutuşunu kırdım. "Hayır!"

Direnifimin ani olufu Lucas'ı hazırlıksız yakalıyor ve o peşimden atlamadan önce dizlerimin üzerinde yatağın diğer ucuna kadar gitmeyi başarıyorum, parmakları son saniyede bileğime dolanıyor.

İçgüdülerimle hareket ederek döndüm ve yüzüne nişan alarak ona tekme attım, ama o

yana doğru sarsılıyor ve tekmemi ısıkalıyor. Tekrar deneyemeden diğer bileğimi yakalıyor ve beni yatağın üzerinden kendisine doğru sürüklüyor.

"Ne oluyor, Yulia?" Çırpınan bacaklarımı dizleriyle kontrol ediyor, Lucas beni yere mıhlıyor ve tutarak kollarımı iki yana açıyor. Yüzü öfkeyle kaskatı kesilmiş, gözleri yarıklara dönüşmüş. "Onun için bu kadar deli mi oluyorsun?"

Sert nefes alarak ona bakıyorum. Vücudum sinirli bir uyarılmayla zonklıyor ve göğsümde korku, adrenalın ve öfkeden oluşan zehirli bir kokteyl kaynıyor. Lucas'la dövüşmek benim açımdan aptalca bir hareketti ama onun kollarına gelmek kardeşime korkunç bir ihanet olurdu. "Tabii ki öyleyim," diye ısııyorum kendimi tutamayarak. "Ne bekliyordun ki?"

Lucas'ın parmakları bileklerimi sıkıca kavıyor. "O artık senin için hiç kimse." Gözlerinde öfke parlıyor. "Hiç kimse. Sen *bana aitsin*, anladın mı?"

Beni esir alan kişiye bakıyorum. Kardeşimi unutmamı nasıl bekleyebilir? Lucas'ın sahiplenici olduğunu biliyorum ama bu talep delilik sınırında.

Ben düşüncelerimi toparlayamadan Lucas'ın yüzü sertleşiyor. Hızla hareket ederek sağ kolumu vücudumun üzerinden geçiriyor ve sağ bileğimi sol bileğimle birleştiriyor. Lucas üzerinden komodine uzanırken bileklerimi sol eliyle tutuyor ve ağırlığıyla beni yatağa bastırıyor. Sıkışan ciğerlerimden hava boşalıyor ama bir an sonra kendini yukarı kaldırarak göğüs kafesimdeki baskıyı hafifletiyor. Sol eliyle bileklerimi tutan Lucas üzerime abanıyor, alt bedeni benimkini olduğu yerde sabitliyor ve sağ elinde bu hareketinin nedenini görüyorum.

Komodinden bir kangal ip aldı.

Tenimde bir ürperti dans ediyor, arzum bir korku dalgasıyla sönümleniyor. "Ne yapıyorsun?" Kelimeler çılgınca, yalvaran bir fısıltıyla çıkıyor. "Lucas, bunu yapmana gerek yok. Artık dövüşmeyeceğim."

Ama artık çok geç. İpi çoktan bileklerime doluyor ve eski endişe yükselip beni Kirill'in anlarıyla boğuyor. Geçmişin felç edici dehşeti bana doğru koşuyor ama o anda Lucas eğilip kulağıma fısıldıyor, "Sana zarar vermeyeceğim ama onu unutmanı sağlayacağım."

Titreyerek nefes alıyorum, sözleri bir nebze de olsa beni rahatlatıyor. Şu anda kalmak için ihtiyacım olan güvence. Endişem hiçbir şekilde azalmış değil; yaptığı ve söylediği şeyler biraz çılgınca. Başlıyorum Kaçmak için tekrar çırpınıyorum ama o çok güçlü. Beni görmezden gelerek Lucas onu atmaya çalışırken ipi bileklerime sıkıca bağlıyor ve ayak bileklerimi yakalamak için aşağı uzanıyor. Bunu yaparken ağırlığı kısa süreliğine bacaklarımdan kalkıyor ve o ayak bileklerimi yakalamadan önce ben onu tekmelemeyi başarıyorum.

"Hayır, ." Ayak bileklerimi yukarı çekip bedenimi ikiye katlarken sesi kısık bir hırıltıya dönüşüyor. Bağlı ellerimle saldırıyorum, ama fazla kaldıraç gücüm yok ve darbem omzundan sıyrılırken, o da ellerimi sıkıyor. baldırlarımı kaslı kollarının arasına aldı. Elleri serbestken ipin diğer ucunu ayak bileklerime doluyor. Hareketleri hızlı ve emin, tamamen acımasız. Birkaç saniye içinde beni hindi gibi bağlamış, ayak bileklerimi ve el bileklerimi vücudumun önünde birbirine bağlamıştı. Elbisem yukarı doğru çevrilmiş ve iç çamaşırım çıkarılmış, vücudumun alt kısmı tamamen açıkta.

Pozisyonumun savunmasızlığı kalp atışlarımı o kadar hızlandırıyor ki başımın döndüğünü hissediyorum. Lucas bağlı bileklerimi ve ayak bileklerimi başımın üzerine doğru zorlayıp diz kırımlarımı sınırlarına kadar gererken kan kulaklarımda gümbür gümbür akıyor. İpi yatağın yanına yerleştirdiği metal direğe bağlıyor ve ikiye katlanmış bedenimden aşağı iniyor. Elleri titreyen kalçalarımı kavırıyor ve bana baktığını görüyorum-açık amıma ve kıcıma.

"Ne yapıyorsun?" Göğsümde büyüyen panik yüzünden zorlukla nefes alabiliyorum. "Lucas, ne yapıyorsun?"

Bakışlarımla buluşmak için yukarı bakıyor, gözleri vahşi bir sıcaklıkla yanıyor. "Ne istersem, bebeğim. Ne istersem."

Ve başını bacaklarımdan arasına indirerek tekrar klitorisime yapışıyor.

Lucas

TADI SARHOŞ EDİCİ, DAYANILMAZ DERECEDE EROTIK. KUKUSU DAMLIYOR
Kremalı ve sıcak kadınsı kokusu sikimin ön spermle ağlamasına neden oluyor. Ona sokulmak, kaygan gerginliğinin beni sardığını hissetmek istiyorum, ama aynı zamanda başka bir şey daha istiyorum - Yulia'nın şimdiye kadar benden sakladığı bir şey.

Ama önce başladığım işi bitirmem gerekiyor. İçimde yanan şehveti görmezden gelerek, onu daha önce doruk noktasına getiren aynı ritmi kullanarak klitorisini emiyorum. Kavga etmeye başlamadan önce kasılmaya başladığını hissettim ve bir saniye içinde onu yakalayacağımı biliyordum. Panikledi -muhtemelen

Çünkü ona ihanet etmek istemiyor *ama* ben buna izin vermeyeceğim.

Bu gece tekrar tekrar boşalacak, ta ki sevgilisi uzak bir anıdan başka bir şey olmayana kadar.

Bu sefer Yulia'yı eşiğe getirmek bir dakikadan az sürdü; zaten hazırды, pembe eti şişmiş ve daha önceki bakımlarımdan hassaslaşmıştı. Bana yalvarıyor, gitmesine izin vermem için yalvarıyor, ama dilimin altında amının dalgalandığını hissedene ve serbest bırakıldığında çığlık attığını duyana kadar ısrar ediyorum.

Sonra tekrar başlıyorum, parmağımı spazm geçiren kanalına doğru kaydırıyorum.

Klitorisini yalarken onu uyarıyorum. Sert ve hızlı bir şekilde boşalıyor, suları elimi kaplıyor ve sikim patlamaya hazır olmasına rağmen üçüncüye gidiyorum.

"Daha fazla yok," diye inliyor iki parmağımı ıslak sokup içinde onu cılgına çeviren noktayı bulurken. "Lütfen Lucas, artık yok..."

Ama henüz işim bitmedi. Bitirmekten çok uzağım. Onu becermek için iki parmağımı kullanarak dudaklarımı tekrar klitorisinin etrafına kapatıyorum. Parmaklarım onu sert ve hızlı bir şekilde deliyor ve çığlıkları her saniye daha da artıyor. İç duvarlarının başka bir orgazmda kasıldığını hissediyorum, ama durmuyorum. Tekrar boşaldığını hissedene kadar devam ediyorum ve sonra amından bolca nemi alıp göt deliğinin küçük açıklığına sürüyorum.

İlk başta tepki vermiyor, sadece yüzü kızarmış bir şekilde orada yatıyor ve Nefesini tutmaya çalışırken gözleri kapalı. Ayak bilekleri bileklerine bağlı, amı ıslak ve şişmiş, çaresiz duygusallığın timsali. Normalde esaret bana göre değil ama Yulia'yı zapt etmek farklı. Bu sapkınlıkla ilgili değil; bu sahip olmakla ilgili.

Bu gecedен sonra, benim olduğundan hiç şüphesi kalmayacak.

Göt deliği yeterince yağlandığında, parmağımın ucunu dar açıklığa bastırıyorum ve tepkisini izliyorum. Duşta kıkına bir kez dokunduğumda gerildi ve ya anal seksle ilgili bir sorunu olduğunu ya da bu konuda yeni olduğunu fark ettim. Umarım ikincisidir, ama birincisi olabileceğinden şüpheleniyorum.

Parmağım bir santimin ilk çeyreğini içeri ittiğinde Yulia'nın kık yanakları sıkıştı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapma." Sesi gergin. "Lütfen yapma."

"Eğitmeniniz miydi?" Parmağımı olduğu yerde tutuyorum, ne ileri bastırıyorum ne de geri çekiyorum. "Seni de bu şekilde mi incitti?"

Bana bakıyor, göğsü kabarıyor ve dudaklarını birbirine bastırmadan önce ağzının titrediğini görüyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama sözlü bir onaya ihtiyacım yok.

Orospu çocuğu onu bu şekilde incitti ve benim de inciteceğimden korkuyor.

İçimde bir şey acıyla sıkışıyor. Onun güvenini hak etmiyorum ama bir parçam bunu istiyor. Bu arzu, onu bastırmak, ne pahasına olursa olsun onu elimde tutmak için duyduğum ilkel ihtiyaçla doğrudan çelişiyor.

Onu bağlı ve çaresiz tutarken bile, benden korkmasını istemiyorum - en azından bu şekilde değil.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum sessizce, Yulia'nın bakışlarını tutarak. Parmağımın ucunu çekerken içimdeki vahşi açlık sessiz bir dönüşüyor. "Sana söz veriyorum."

Rahatlayarak titriyor, gözleri kapanıyor ve başımı tekrar indirip dilimin nazik hareketleriyle amını yalıyorum. Eti esnek, hala

yumuşak ve ıslak. Şu anda orgazma yakın olmadığını biliyorum ve ona bir orgazm çalışmıyorum. Bunun yerine, dudaklarım ve dilimle onu yatıştırıyor, iddiasız bir zevk veriyorum. Bunu saatler gibi gelen bir süre boyunca ve sonunda korkmuş gerginliğin kalıntılarının vücudunu terk ettiğini hissediyorum.

Onu yalamaya devam ederken, ağzımı daha aşağıya, kremi yarığına doğru hareket ettiriyorum ve dilimi içeri daldırıp orada tadına bakıyorum. Farklı bir şekilde geriliyor, dudaklarından bir inilti kaçıyor ve şişmiş klitorisini parmaklarımla dikkatlice ovarak artan uyarılmasından yararlanıyorum. Şimdi ciddi bir şekilde iniliyor ve dilimi daha da aşağıya, kık yanaklarının arasındaki sıkı kas halkasına doğru hareket ettiriyorum.

Yulia bir an için sertleşiyor, ama ben sadece onu yalıyorum, arka açıklığını dilimle yokluyorum ve nefes nefese kalana, kalçaları içgüdüsel bir ritimle sallanana kadar klitorisini ovuyorum. Eşikte olduğunu hissedebiliyorum ve onu acımasızca itiyorum, klitorisini sert ve sabit bir basınçla sıkıştırıyorum.

Vücudu kasılıyor ve salıverilirken haykırırken dilimin altında kas halkalarının titreştiğini ve spazm geçirdiğini hissediyorum. Onu son bir kez yalıyorum, olabildiğince çok tükürük bırakıyorum ve sonra orgazmının dikkatini dağıtmasını kullanarak parmağımı tekrar içeri itiyorum. Vücudu üzerine kenetlenmeden önce kolayca içeri kayıyor ve orada tutuyorum, oturup daha yakına kayarak kasıklarımı vücudunun alt kısmına bastırırken hissine alışmasına izin veriyorum.

Gözleri geniş ve şaşkın görünüyor, bana bakarken dudakları aralanıyor, göğsü nefes alıp vererek inip kalkıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarlıyorum, boştaki elimle sikimi amına doğru yönlendirirken parmağımı içinde tutuyorum. "Bugün en fazla bu kadar ileri gidebileceğiz."

Yulia cevap vermiyor ama gözleri kapanıyor, sikimin ucu onun sıkı, kaygan sıcaklığına girerken dişleri alt dudağına batıyor. Parmağım kıkına gömülüyken, onu ittiğini, daha derine indikçe iç duvarlarını gerdiğini hissedebiliyorum ve bunun enfes zevkiyle iniliyorum, taşaklarım patlayıcı bir ihtiyaçla sıkılıyor.

"Evet, bebeğim, böyle. Daha derine girmeme izin ver..." Ne söylediğimin farkında bile değilim, amcığı beni içine çekip tüm uzunluğumu yutarken sesim göğsümde vahşi bir gümbürtüye dönüşüyor. "Oh, siktir, evet, aynen böyle..."

Kendimi yatağa yaslayıp itmeye başladığımda çığlık atıyor, artık kendimi dizginleyemiyorum. Onun içinde olmak bir cennet ve asla ayrılmak istemiyorum. Elimde olsa Yulia'yı sonsuza dek becerirdim. Ama çok geçmeden zevk yoğunlaşıyor, jilet gibi keskin bir coşkuya dönüşüyor ve taşaklarımda yeni başlayan orgazmın kaynadığını hissediyorum. İticiliğimin hızı artıyor.

ve onun çığlıklarının giderek yükseldiğini, kendi karıştığını duyuyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, tüm vücudum dayanılmaz bir gerginlikle sıkışıyor ve kalp atışlarımın gürültüsü arasında Yulia'nın çığlık attığını duyuyor ve iç kaslarının sikime ve parmağıma kenetlendiğini hissediyorum.

Kısık sesle, onun geldiğini fark ediyorum ve sonra kendi doruk noktam üzerime geliyor, aletim kontrolsüzce tekrar sarsılırken spermim ona fışkırıyor.

Yulia

SERSEMLEMİŞ VE TITRIYORUM, KALP ATIŞLARIM STRATOSFERDE BİR YERLERDE. Lucas parmağını yavaşça kıcımdan çekip çıkıyor. O kadar kendimden geçmişim ki Lucas'ın beni çözüp kollarının arasına aldığını ve beni odadan dışarı taşıyor.

Su spreyi bana çarpana kadar duшта birlikte durduğumuzu fark etmiyorum, kolları çökmemi önlemek için beni arkadan sarıyor. Bacak kaslarım uzun süre gergin kaldıkları için titriyor ve vücudum onun ikili istilasının ardından zonkluyor. Lucas beni önünde tutarken boynumu öpüyor ve ben de ona izin veriyorum, ılık su bedenlerimizin üzerinden akarken başımı omzuna yaslıyorum.

"Rahatla, güzelim." Ben uzaklaşmaya çalışırken sesi kulağımda yumuşak bir gümbürtüye dönüşüyor. Kolları beni sıkıca sarıyor, olduğum yerde tutuyor. "Sadece birlikte güzel bir duş alacağız, hepsi bu."

İtiraz etmem, onu uzaklaştırmam gerektiğini biliyorum ama artık onunla savaştığım gücüm yok. Belki de hiç yapmadım çünkü Lucas'la savaşmak kendimle de savaşmak demek. İçimdeki sapkın bir şey bu zalimi çekiyor, tehlikeli bir adam, en başından beri ona doğru çekiliyor.

Artık geri çekilmeye gören Lucas ayaklarımın üzerinde sabit durduğumdan emin oluyor ve dikkatlice tutuşunu gevşetiyor.

"Seni yıkamama izin ver," diye mırıldanıyor, bir şişe vücut losyonuna uzanıyor ve tüm vücudumu sabunlayıp beni tepeden tırnağa yıkarken itaatkâr bir çocuk gibi duruyorum. Sabunlu elleri her yere, hatta daha önce parmağının girdiği yere bile giriyor ve ben gözlerimi kapatıp kendimi onun nazik bakımlarına bırakıyorum.

Yarın bunun için kendimden nefret edeceğim ama bu gece onun şefkatini istiyorum.

Canım çekiyor.

Bana zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tuttu. Buna hâlâ belli belirsiz şaşıyorum. Lucas beni bağladığında bana korkunç bir şey yapacağını düşünmüştüm ve kıcıma dokunmaya başladığında bundan emin olmuştum. Ama ilk girişteki hafif yanma dışında parmağı acımamıştı ve dili de... ilginç hissettirmişti. Bu hisler garip ve yabancıydı ama Kirill'in o gün bana yaşattığı korkunç acıya hiç benzemiyordu.

Su spreyi kesiliyor ve Lucas'ın duşu kapattığını fark ederek gözlerimi açıyorum.

"Gel, bebeğim." Beni duş kabininden çıkarıyor ve kendini hızlıca kurulamadan önce etrafıma kabarık bir havlu sarıyor. "Hadi yatağa gidelim," diyor bana doğru adım atarak. "Ayaklarının üzerinde uyuyakalıyorsun."

Beni tekrar kucağına alıyor ve yatak odasına götürürken itiraz etmiyorum. Duştan sonra bile düşecekmişim gibi hissediyorum. Lucas'ın beni zorladığı orgazmlar beni hem duygusal hem de fiziksel olarak tüketti ve uyumaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Gecenin geri kalanında uyku benim kaçışım olacak ve yarın işkencecim gidecek.

O gitmiş olacak ve Rosa bana iyi bilgi veriyse, ben de vereceğim.

Bu düşünce içimi sevinçle doldurmalı ama Lucas beni yatağa yatırıp bizi birbirimize kelepçelerken hissettiğim son şey mutluluk oluyor. Şu anda bile bir parçam fantezinin yasını tutuyor -kalbimi parçalamadan önce aşık olmaya başladığım adamın.

LUCAS GECENİN BİR YARISI İÇİME GIREREK BENİ UYANDIRIYOR.

kalın siki beni arkadan istila ediyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim aniden içeri girince açılıyor. Eskisi kadar ıslak değilim ama önemli değil. Vücudum ona anında cevap veriyor, o başladığında içim sıvı ısıyla dolup taşıyor

girişiyor. Bu sikişte hiçbir incelik yok, olduğundan başka bir şey çalışmak yok.

Sert, temel bir iddia.

Sol bileklerimiz hâlâ birbirine kelepçeli ve oda zifiri karanlık. Hiçbir şey göremiyorum; sadece beni kendisine doğru tuttuğunu hissedebiliyorum, kolu göğüs kafesimin etrafında çelik bir bant gibi. Kalçaları içime girişiyor ve ben onu içime alıyorum, başka bir şey yapamıyorum. Nefes alış verişim hızlanıyor, sıcaklık dalga dalga tenime yayılıyor ve iç kaslarım gerilmeye başlıyor.

"Bana benim olduğunu söyle." Lucas'ın sıcak nefesi boynumu yıkıyor.

"Bana ait olduğunu söyle."

"I-" Duyguların yoğunluğu uyku sersemi beynimi alt ediyor. "Ben seninim."

"Tekrar."

"Ben seninim." Aleti içimde bir noktaya çarpıp ısıyı volkanik bir yanığa yükseltirken nefes nefese . "Ben seninim."

"Evet, ." Sol elini seksime götürüyor ve bileğimi de beraberinde sürüklüyor. "Sen benimsin, başkasının değil."

"Evet, başka kimsenin değil..." Ne dediğimi bilmiyorum ama parmaklar klitorisime dokunuyor, umurumda değil. Bununla ilgili her şey gerçeküstü hissettiriyor, Bir tür seks rüyası gibi. Sikini içime pompalarken Lucas'ın kaslı vücudunun beni çevrelediğini hissedebiliyorum ve volkanik sıcaklık artarak tüm düşünce ve mantığı yakıp yok ediyor. Sersemlemiş bir halde, hisler doruğa ulaştığında haykırıyorum ve sonra boşalıyorum, iç kaslarım onun sert shaftının etrafında kenetleniyor.

Lucas da inliyor ve onun iri vücudunun arkamda gerildiğini ve titrediğini hissediyorum. Tohumunun sıcaklığı içime doluyor ve seksim artçı şoklarla kasılıyor, kalan zevk kıvılcımları sinir uçlarım boyunca cızırıyor.

Nefes nefese gözlerimi kapatıyorum, siki yavaşça yumuşarken göğsünün sırtıma doğru yükselip alçaldığını hissediyorum. temizlenmem ya da en azından bir mendile uzanmam gerektiğini biliyorum, ama çok rahatlamışım, çok bitkinim

zevk. Lucas'ın kollarında yatmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. O da aynı şekilde hareket etmek istemiyor gibi görünüyor ve düşüncelerim sürüklenmeye başladığında göz kapaklarım ağırlaşıyor. Tüm korkularım ve endişelerim gerçek değilmiş, bu andan ve bizden uzakmış gibi geliyor. Uzak bir dünyada biz düşmanız ve o da beni esir alıyor ama artık o acımasız yerde değilim.

Buradayım, sevgilimin kucağında sıcak ve güvendeyim.

Karanlığın perdesi etrafımı sarıyor ve ben derinlere daldıkça

"Özür dilerim, Yulia. Benden nefret mi ediyorsun?"

"Asla," diye fısıldıyorum hayalimdeki Lucas'a. "Seni seviyorum. Ben seninim."

Uyku beni altına çekerken, şakağımı öptüğünü ve beni bırakmaya korkuyormuş gibi daha sıkı tuttuğunu hissediyorum.

Lucas

YULIA'NIN NEFES ALIŞ VERİŞİ UYKUNUN SABİT RİTMİNE BÜRÜNÜYOR.
uyandım, kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Ciddi ? Ne söylediğini biliyor muydu?

Bunu söylediği kişinin *ben olduğumu* biliyor muydu?

Onu sarsıp uyandırmak ve cevaplar talep etmek istiyorum ama bu dürtüye direniyorum.

Yulia bana rüyasında kişinin Misha olduğunu söylese ne yapardım bilmiyorum. Bunu düşünmek bile beni asit gibi yakıyor. Bu sözleri onun için söylediğini ...

Hayır. Oraya gidemem. Yulia'nın bana tekrar bir canavarmışım gibi bakmasını istemiyorum.

Kolumu göğüs kafesine dolayarak dudaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

Şakağımı ve gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalışıyorum. Büyük olasılıkla bir dil sürçmesiydi, kazara mırıldandığı bir şeydi, ama sözlerinde gerçeklik payı olsa bile, neden umurumda olsun ki? Ondan istediğim şey seks, seks ve belli bir temel arkadaşlık.

Yulia'yı istiyor olmam onun sevgisine ihtiyacım olduğu anlamına gelmez.

Nefes alışımı yavaşlatarak uykunun gelmesini sağlıyorum ama onun beni sevebileceği düşüncesi beynime saplanmış bir kıymık gibi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu düşünceden vazgeçemiyorum ya da bu fikre eşlik eden sıcak hissi bastıramıyorum.

Bu benim mantıksız bir tepki. Ben herkesten daha iyi biliyorum. Bu kelimeler anlamsız. Annem ve babam "seni seviyorum"u basmakalıp bir söz olarak, sosyal etkinliklerde birbirlerine ve bana söyledikleri bir şey olarak kullandılar. Bu, halka sundukları parlak görüntünün bir parçasıydı ve ben her zaman bu sözlerle edilmemesi gerektiğini biliyordum. Yattığım kadınlar da aynı şekilde: Birden fazlası bu kelimeleri gelişigüzel kullanmış, "merhaba" ve "hoşça kal" der gibi atmıştı. Yulia'nın mırıldandığı bu cümleye takılıp kalmam için hiçbir neden yok. benim için bile olabilirdi.

Tabii benim için değilse. Bu mümkün mü? Yulia için sıradan bir şey olmazdı, eminim. Koşullar göz önüne alındığında, bana aşık olsaydı, mümkün olduğunca uzun süre bunu bana belli etmeyecekti - bu da muhtemelen ne söylediğinin farkında olmadığı anlamına geliyor.

Hay sikeyim. Açıkçası, bu meselenin peşini bırakamam. Eğer Yulia beni seviyorsa, bunu bilmem gerek, böylece bu konuda takıntı yapmayı bırakabilirim.

Doğrulup ona doğru eğildim ve başucu lambasını yaktım.

Hareketlerim karşısında en ufak bir kıpırdanma bile göstermiyor. Dudakları hafifçe aralanmış ve kirpikleri solgun yanaklarında koyu renkli hilaller oluşturuyor. Yüzü uykuda gevşemiş, inanılmaz derecede genç görünüyor - benim sert taleplerimle yıpranmış bir masum.

Birkaç dakika onu izledikten sonra ışığa uzanıp kapatıyorum. Uzanıyorum, vücudumu arkadan ince formuna yaslıyorum ve saçlarının tatlı, şeftali rengi kokusunu içime çekiyorum.

Yakında, gözlerimi kapatırken kendime söz veriyorum. Chicago'dan döndüğümde onu sorgulayacağım ve gerçeği öğreneceğim.

Esirim hiçbir yere gitmiyor ve iki hafta beklemek için o kadar da uzun bir süre değil.

TELEFONUMUN ALARMININ CIVILTISI BENİ DERİN UYKUMDAN SÜRÜKLÜYOR. BASTIRMAK rahatsız edici nesneyi ezme dürtüsüyle sağımdaki komodine uzanıyorum ve alarmı kapatıyorum. Esniyorum, çekmecede sakladığım anahtarı çıkarıyorum ve Yulia'ya - bu sefer hareketlerimden uyanmış ve uykulu, yarı gözleri kapalı bir bakışla beni izliyor.

"Merhaba, güzelim." Karşı koyamayarak kelepçeleri açtım ve onu kucağıma çektim. Yumuşak ve uysal, onu tuttuğumda teni lezzetli bir şekilde sıcak

ve onu son bir kez becermek için yere atma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. "Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum onun yerine, başının üstünü öperek. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey, dün geceyle ilgili sormak istediğim o kadar çok soru var ki, ama "Diego ve Eduardo'ya iyi davran, tamam mı?" demekle yetiniyorum.

Hafifçe geriliyor ama göğsüme doğru başını salladığını hissediyorum.

"Yulia, dün gece hakkında..." Parmaklarımı saçlarının sokup hafifçe çekiyorum, yüzünü görmek istiyorum ama bakışlarımla buluşmayı reddediyor, gözleri çenemde bir yere odaklanmış.

İçimi çektim ve bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Şimdi Yulia'nın yarı uykuluyken bana söylediği ya da söylemediği şeylere girmenin zamanı değil. Bunun yerine usulca "Seni özleyeceğim," diyorum.

Dudakları geriliyor, bakışları daha da aşağıya iniyor ve kendime sabırlı olmam hatırlatıyorum. İki hafta bekleyebilirim. Saçının tepesine bir öpücük daha konduruyorum.

Başını çevirdiğinde onu isteksizce kucağımdan indirip ayağa kalkıyorum ve gözlerimi onun çıplak kıvrımlarından uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Diego ve Eduardo on dakika içinde burada olacaklar ve benim hala duş alıp giyinmem gerekiyor.

Yulia

"YULIA, DIEGO'YLA ZATEN TANIŞMIŞTIN, BU DA EDUARDO," DIYOR LUCAS, iki genç muhafızı işaret etti. "Ben yokken size göz kulak olacaklar."

Kalçamı mutfak masasına dayıyorum ve ifademi dikkatle nötr tutarak iki siyah saçlı adama başımı sallıyorum. Diego, Eduardo'dan daha uzun ama ikisi de kaslı ve formdalar. Kendi tarzlarında yakışıklılar ama ben Lucas'ın vahşi, Viking atlısı görünüşünü tercih ediyorum.

"Merhaba," diyorum, iyi davranarak kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek.

"Merhaba, Yulia." Diego bembeyaz dişlerini göstererek bana sırttı.

"Bugün çok daha temiz görüldüğünü söylemeliyim."

Sırtışı bulaşıcı ve ben de kendimi ona gülümserken buluyorum. "Duşların yaptığı bilinir," diyorum alaycı bir şekilde ve o da yüksek sesle gülerek başını geriye atıyor. Eduardo da kıkırdıyor ama Lucas'a gizlice baktığımda yüzünün karanlık olduğunu, kaşlarının çatık olduğunu görüyorum.

Kendi seçtiği muhafızları mı kıskanıyor?

"Talimatlarımı hatırlıyorsunuz, değil mi?" Lucas ters ters iki adama bakıyor ve gerçekten de onlardan hoşnut olmadığını anlıyorum. "Hepsine mi?"

"Evet, elbette," diyor Eduardo hızla. Diego'nun sırtışı kaybolur ve her iki muhafız da daha dik durur. "Endişelenecek bir şey yok," diye ekliyor kısa boylu adam.

"Güzel." Lucas bana dönmeden önce onlara sert bir bakış attı. "İki hafta sonra görüşürüz, tamam mı?" diyor daha yumuşak bir tonda ve ben onun solgun bakışlarıyla karşılaşmamaya çalışarak başımı sallıyorum.

Dün gece gördüğüm rüyanın tamamen hayal olmayabileceğine dair içimde korkunç bir şüphe var.

Lucas bir şey söylemek ister gibi bir an duraksıyor ama sonra arkasını dönüp mutfaktan çıkıyor. Birkaç saniye sonra ön kapının kapandığını duyuyorum.

Beni esir alan kişi gitti.

"Evet," diyor Diego neşeyle, dikkatimi tekrar ona çekerek. Yine sırtıyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. "Ne için Kahvaltı?"

KENDİM VE İKİ MUHAFAZ İÇİN OMLET YAPIYORUM.

Şüpheli bir şey. Arkadaş canlısı görünebilirler ama gülümsemelerinin dostane bir maskeden başka bir şey olduğunu sanmıyorum.

İyi adamlar yasadışı silah tüccarları için çalışmaz ve bu ikisinin benden nefret etmek için iyi bir nedeni var - tabii uçak kazasındaki rolümü biliyorlarsa.

"Ee, Yulia," diyor Eduardo, omletini belirgin bir iştahla mideye indirirken, "böyle yemek yapmayı nasıl öğrendin? Bu Ruslara özgü bir şey mi?"

"Ben Ukraynalıyım, Rus değil," diyorum. Memleketimle aramdaki fark çok az olsa da, kendimi işverenlerimin ülkesine ait olarak görmeyi tercih ediyorum. "Ve evet, bu biraz da Doğu Avrupa'ya özgü bir 'şey'. Oradaki pek çok insan yemek pişirmeyi hala bir insan için gerekli bir beceri olarak görüyor. kadın."

"Oh, bu gerekli, ." Diego omletinin son lokmasını ağzına atıyor ve boş tavaya özlemle bakıyor. "Bana kalırsa zorunlu olmalı."

"Elbette. Temizlik, çamaşır ve çocuklarla ilgilenmek gibi, değil mi?" İki adama şurup gibi tatlı bir gülümseme veriyorum.

"Eğer bir kadın sana benzeseydi, çamaşırları ben yıkardım," diyor Eduardo belirgin bir ciddiyetle. "Ama temizlik... Sanırım bu konuda yardım güzel."

Gülüyorum, kendimi tutamıyorum. Adam şovenist görüşlerini gizlemeye bile çalışmıyor.

Diego diplomatik bir tavırla, "Sanırım Eduardo'nun söylemeye çalıştığı şey Lucas'ın şanslı bir adam olduğu," dedi ve diğer gardiyanı masanın altından tekmeledi. "Hepsi bu kadar."

"Doğru." Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum.

"Eminim ."

"Emin olabilirsin." Diego bana göz kırpmıyor ve kağıt tabağını atmak için ayağa kalkıyor. "Eduardo şımarık biri," diye açıklıyor masaya dönerken.

"Önce *mamacita*'sı ona baktı, sonra da eski kız arkadaşı."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor Eduardo, Diego'ya ters ters bakarak.

"Rosa bana bebeklik yapmadı.

Ev işlerinde çok iyiydi."

"Rosa?" Tanıdık bir isim duyunca kulaklarım dikildi.

"Evet, Esguerra'nın hizmetçisi," diyor Diego. "Tatlı kız. Bu adam için fazla iyi" - başparmağını Eduardo'ya doğru salladı - "bu yüzden aylar önce onu terk etti."

"Anlıyorum," diyorum, çok ilgili görünmemeye çalışarak. Rosa bir ara Eduardo'yla , bu onların poker oyunlarını nasıl bildiğini açıklıyor.

"Esguerra'nın çok hizmetçisi var mı?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtıyor Eduardo, boş tabağını atmak için ayağa kalkarken.

Kaşlarını çatıyor; sanırım Rosa tarafından terk edilme anısı hoş bir anı değil.

"Gitmeliyiz," diyor aniden, sonra bana bakıyor. "Yemeğini bitirmek üzere misin, Yulia?"

Omletimden arta kalanları yerken başımı sallıyorum. "Evet." Tabağımı çöpe götürüp atıyorum, ardından kızartma tavaasını yıkayıp kuruması için kağıt havlunun üzerine koyuyorum. "Hepsi tamam."

"Güzel." Diego bana gülümsüyor, kara gözleri parlıyor. "O zaman git tuvaleti kullan, biz de seni sabah yürüyüşüne çıkaralım."

İKİ ADAM BENİ ORMANDA TEMPOLU BİR YÜRÜYÜŞE ÇIKARIRKEN KARAR VERDİM büyük ihtimalle meslektaşlarının öldüğü uçak kazasına karıştığımı bilmiyorlar. Ya da bile mükemmel aktörlerdir. Birbirleriyle olduğu gibi benimle de kolayca şakalaşıyorlar, tavırları dostça ve rahat. Katil gibi görünmüyorlar - kot pantolonlarının kemerine sıkışmış silahları görmem dışında.

Beynime bir kurşun sıkmaları emredilirse, eminim ikisi de bunu yapmakta tereddüt etmeyecektir.

Yürüyüşümüz yaklaşık yirmi dakika sürüyor ve sonra beni Lucas'ın evine geri getiriyorlar.

"Pekâlâ, güzelim," diyor Diego ve beni Lucas'ın kütüphanesine götürüyor. "Erkek arkadaşın buranın senin her zamanki yerin olduğunu söyledi. İstedğin kitabı al, sonra da yapacak işlerimiz var."

"Erkek arkadaş mı?" Şaşkınlıkla gardiyana bakıyorum. "Lucas'ı mı kastediyorsun?"

Diego sırtıyor. "İşte bu. Tabii buralarda birden fazla yoksa?"

İnkârımı geri alıyorum ve rastgele bir kitap alıyorum. Lucas kesinlikle ama eğer böyle düşünüyorlarsa, bu benim avantajıma olabilir.

Ayrıca iki gardiyanın bana neden bu kadar iyi davrandığını da açıklayabilir. koltuğa doğru yürürken fark ettim. İnsanın patronunun kız arkadaşına saygı göstermesi genellikle akıllıca bir davranıştır - bu kız arkadaş çoğu zaman kelepçeli ve bağlı olsa bile.

kitabı kucağıma koyuyorum, derin bir nefes alıyorum ve bileklerimi Diego'ya doğru uzatıyorum. "Devam et. Ben hazırım."

Lucas

CHICAGO'YA UÇUŞUMUZ OLAYSIZ GEÇTİ. ESGUERRA PILOT KABİNİNDE DURDU. Ancak çoğunlukla eşi ve bu yolculukta onlara eşlik eden Rosa ile birlikte ana kamarada kalıyor.

"Nora hâlâ uyuyor," diyor, biz inmeden bir saat önce tekrar uğrayarak. Kara kaşları endişeli bir şekilde çatılmış. "Sence bu kadar uyuması normal mi?"

"Hamile kadınların çok dinlenmeye ihtiyacı var, ya da ben öyle duydum," diyorum gülümsememi gizleyerek. Esguerra sanki daha önce hiçbir kadın bebek taşımamış gibi davranıyor. "Eminim sorun yoktur."

Başını sallıyor ve kabinin içinde kayboluyor. Muhtemelen Nora'ya göz kulak olmak için, diye düşünüyorum dikkatimi tekrar kontrollere vermeden önce eğlenerek.

Kazadan sonra hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım.

Chicago'nun hemen dışında küçük bir özel havaalanına iniyoruz, zırhlı bir limuzin pistte bizi bekliyor. Korumaların çoğunu önden gönderdim ve bu havaalanını baştan aşağı temizlediler, bu yüzden güvenli olduğunu biliyorum. Yine de limuzine doğru yürüyüp sürücü koltuğuna oturmadan önce otomatik olarak çevremizde tehlike olup olmadığını tarıyorum.

Bizim işimizde asla çok dikkatli olunamaz.

Limuzini Nora'nın ailesinin evine doğru sürerken düşüncelerim Yulia'ya dönüyor. Esguerra arkada Nora ve Rosa ile birlikte ve yolda her şey sessiz, bu yüzden bu zamanı Diego'yu aramak için kullanmaya karar veriyorum.

"Nasıl gidiyor?" Bekçi açar açmaz soruyorum.

"Pekala, bir bakalım..." Sesi gülmenin eşiğindeymiş gibi geliyor.

"Kahvaltıda harika bir omlet yaptı. Öğle yemeğinde bize hayatımda yediğim en güzel tavuğu yedirdi ve akşam yemeğinde de domuz pirzolasını ızgara çikolatalı kek pişiriyor. Yani oldukça iyi gittiğini söyleyebilirim. Oh, ve bu sabah onu yürüyüşe çıkardık."

"Uslu duruyor mu? Kaçma girişimi yok mu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kızınız örnek bir mahkum. Öğle yemeğinde bize Rusça birkaç küfür bile öğretti. Mesela *yob tvoyu mat'*-"

"Mükemmel." Dışlerimi sıkıyorum, mantıksız bir kıskançlık dalgasıyla savaşıyorum. I

Bu iki gardiyana güvenebileceğimi biliyorum ama yine de esirimle bu kadar samimi olmaları beni rahatsız ediyor. Sadık olsunlar ya da olmasınlar, onlar yine de erkek ve Yulia'yı takıntı haline getirmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum. "Geceleri onu yatağının başucundaki direğe kelepçelemeyi unutmayın."

", dostum."

"Güzel." Derin bir nefes çekiyorum. "Ve Diego, eğer sen ya da Eduardo ona elinizi sürerseniz-"

"Asla yapmayız." Genç Meksikalının sesi hakarete uğramış gibiydi. "O senin, bunu biliyoruz."

". "Direksiyonu gevşetmek için kendimi zorluyorum. "Bir şey çıkarsa beni ara."

Ve bağlantıyı keserek dikkatimi tekrar yola veriyorum.

ESGUERRA'NIN KAYINVALIDESIYLE YEDIĞİ AKŞAM YEMEĞİ OLAYSIZ GEÇERKEN Frank, Esguerra'nın CIA bağlantısı, bizi ziyaret etmeye karar verdi. Esguerra ile konuşmak için ısrar ediyor, ben de keskin nişancılarımızın yerlerini aldığından emin olduktan sonra patronumu dışarı çağırıyorum.

Eğer ABD ajansı gece bize ihanet etmeye karar verirse, ellerinde bir savaş olacak.

Neyse ki Frank intihara meyilli görünmüyor. Arabasını gönderiyor ve Esguerra ile yürüyüşe çıkıyor. Küçük bir mesafeden takip ediyorum.

elim ceketimin içindeki silahta. Çok uzağa gitmiyorlar, sadece en yakın parka gidip dönüyorlar.

"Ne istiyorlardı?" Frank'ın siyah Lincoln'ü uzaklaştığında Esguerra'ya soruyorum.

"Ülkelerinden uzak durmamız için," diye açıklıyor Esguerra. "Görünüşe göre FBI çılgına dönmüş -Frank'ın sözleri, benim değil. Neden burada olduğumuz konusunda endişeliler. Ayrıca, Nora'nın tüm meselesi var Kaçırılma."

"Peki. Peki ona ne söyledin?"

"Buraya iş için gelmediğimizi ve hazır olduğumuzda söyledim. Şimdi izin verirsiniz, geri dönmem gereken bir aile yemeği var." O evin içinde kayboldu, ben de şaşkınlıkla başımı sallayarak limuzine yöneldim.

Patronumun cesareti var, hakkını vermeliyim.

ESGUERRA'NIN YEMEĞİ BİTTİĞİNDE GEÇ OLMUŞTU. NEYSE Kİ, BU BİR Esguerra'nın benim tavsiyem üzerine bir malikane satın aldığı zengin bir topluluk olan Palos Park'a uzun bir yolculuk.

İki hafta önce seyahati planlamaya başladığımızda ona "Bir otelden daha güvenli olacak" demiştim. "Bu özel ev özellikle iyi çünkü çitle çevrili ve elektronik bir kapısı var, uzun bir araba yolundan bahsetmiyorum bile - mahremiyet için ideal."

Malikânenin önüne geldiğimizde Esguerra, Nora ve Rosa içeri girerken ben de muhafızları kontrol edip düzgün bir şekilde konumlandıklarından ve acil durumlarda ne yapacaklarını bildiklerinden emin oluyorum. Bu bir saatten fazla sürüyor ve nihayet eve girdiğimde yatmaya fazlasıyla hazırım. Ama önce bir şeyler atıştırmam gerekiyor; arabada yediğim iki enerji barı akşam yemeğinin yerini tutmuyor.

Belli ki Yulia'nın yemekleriyle şımarmışım.

"Merhaba Lucas," diyor Rosa mutfığa girdiğimde. Bana bakarken yanakları kızarıyor. Onu yatmaya giderken yakalamış olmalıyım çünkü üzerinde uzun bir pijama var ve elinde dumanı tüten bir bardak süt tutuyor. "Hâlâ uyanık olduğunu fark etmemiştim."

"Evet, bazı son dakika güvenlik kontrolleri yapmam gerekti," diyorum esnememi bastırarak. "Neden uyanıksın?"

"Uyuyamadım. Çok fazla yeni izlenim var sanırım." Dolgun dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Daha önce hiç uçmadım ya da Amerika'ya gitmedim."

"Anlıyorum." Bir esnemeyle daha savaşıarak buzdolabına doğru ilerliyor ve açıyorum. Zaten tamamen doluydu -yemek teslimatı için ayarlamaları kendim yaptım- bu yüzden kendime bir sandviç yapmak için biraz peynir ve bir somun ekmek aldım.

"Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?" Rosa kararsızca beni izleyerek teklif etti. "Bir dakika içinde bir şeyler hazırlayabilirim."

"Teklif etmen çok hoş, teşekkürler ama uyumalısın." Bir tokat atıyorum. Bir parça ekmeğin üzerine bir dilim peynir koyuyor ve kuru sandviçi ısıtıyorum. "Eminim yarın yapacak bir sürü yemeğin olacak," diyorum çiğnedikten sonra ve Yut.

"Evet, bu benim işim." Omuz silkiyor, sonra da ekliyor: "Muhtemelen haklısınız, sanırım Senyor Esguerra yarın gece Nora'nın ailesini etkilemeyi umuyor."

"Hmm-mm." Sandviğin geri kalanını üç ısırıkta bitiriyorum ve peyniri buzdolabına geri koyuyorum. "İyi geceler Rosa," diyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Sen de." Odadan çıkışımı izliyor, ifadesi tuhaf bir şekilde gergin, ama aklından geçenleri merak edemeyecek kadar yorgunum.

Odama gittiğimde hızlı bir duş alıp yatağıma uzanıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde uyku gelmiyor. Bunun yerine, soğuk ve çok boş hissettiren büyük boy bir yatakta dönüp durarak birkaç dakika boyunca uyanık kalıyorum.

Bir günden az oldu ve şimdiden Yulia'yı özledim.

Kendime iki hafta diyorum. Sadece önümüzdeki iki haftayı atlatmam gerekiyor.

Sonra evde olacağım ve Yulia yine her gece kollarımda olacak.

Yulia

KARANLIK TAVANA BAKIYORUM, SAATIN GEÇ OLMASINA RAĞMEN GÖZLERİMİ KAPATAMIYORUM.

Lucas'ın yatağında onsuz olmak garip... kelepçelerin soğuk çeliğinin beni onun bileği yerine yatağın başucundaki direğe sabitlediğini hissediyorum. Onun büyük, sıcak bedenine sokularak uyumaya alışmıştım ve battaniye çeneme kadar çekiliyken bile orada tek başıma yatıp uyuyacak kadar rahatlamaya çalışırken üşüdüğümü ve açıkta kaldığımı hissediyorum.

Diego ve Eduardo şimdiye kadar iyi birer gardiyan oldular. Lucas'ın onlara hazırladığı rutine uyarak yemek yememe, gerinmeme, tuvaleti kullanmama ve rahat koltukta kitap okumama izin verdiler. Yemek zamanlarında da bana eşlik ettiler, gerçi pişirdiğim yemeğin bununla çok ilgisi olduğundan şüpheleniyorum.

onunla. Akşam yemeğimiz bittiğinde, ikisini de sevdiğime karar verdim.

-İşi sizi esir tutmak olan paralı askerleri sevmek ne kadar mümkünse. Rosa onların iyi adamlar olduğu konusunda haklıydı; farklı koşullar altında arkadaş olabilirdik.

Umarım Lucas kaçışım için onları çok sert bir şekilde cezalandırmaz; tabii yarın başarılı olursam.

Yarını düşünmek, hissetmeye başladığım küçük uyku halini kovuyor. Kaygımı hafifletmek için zihinsel olarak planımın ayrıntılarını tekrar gözden geçiriyorum. Çok basit: Öğle yemeğinden hemen sonra, Rosa'nın bana verdiği aletleri kullanarak kendimi kurtaracağım ve arazinin kuzey sınırına doğru koşacağım.

Kuzey Kule 2'deki gardiyanların poker oynarken dikkatleri dağılmış olabilir. Diego ve Eduardo poker oyununda , bu yüzden akşam altıdan önce beni aramaya gelmeyecekler. O zamana kadar teslimat kamyonunda olacağım - umarım o noktada Esguerra'nın yerleşkesinden çok uzakta olurum.

Her şey giderse, yarın akşam artık Lucas Kent'in tutsağı olmayacağım.

Heyecanlanmalıyım, ama bunun yerine göğsümde içi boş bir sızı var. Dün geceki rüya -eğer bir rüyaysa- hâlâ zihnimde acı verici bir şekilde canlı. Kısa bir an için kim olduğumuzu, aramızda neler geçtiğini unuttum ve Lucas'a o ana kadar kendimin de bilmediği bir şey söyledim.

"Benden nefret ediyor musun?" diye sordu ve ben de aptal gibi onu sevdiğimi söyledim.

Ona verdiğim her silahla beni inciten bir adama korkunç, mantıksız zayıflığımı itiraf ettim

Belki de kelimeleri yüksek sesle söylemedim. Belki de bir rüyaydı ya da daha doğrusu bir kâbustu. Ama eğer durum buysa, Lucas bana veda ederken neden dün gecedan bahsetti? Neden beni özleyeceğini söyledi? İnleyerek yan dönüyorum ve boştaki elimle yastığı yumrukluyorum. Hasta olmalıyım ya da en azından tutsaklığım yüzünden beynim yıkanmış olmalı. Ona aşık olamam. Kardeşimi yok etmek isteyen bir adam.

Kalbi yerine buz taşı olan bir katile aşık olan aptal olamam.

Seni özleyeceğim.

Derin sesi zihnime fısıldıyor ve ben göz kapaklarımı sıkarak onu bastırmaya çalışıyorum. Hissettiğim her neyse, ister aşk ister geçici delilik olsun, buradan uzaklaştığımda geçecek.

Buna inanmalıyım ki kaçışıma odaklanabileyim.

KAHVALTI VE ÖĞLE YEMEĞİ ACI VERİCİ BİR YAVAŞLIKLA GEÇİYOR. ZAMANLA DIEGO ve Eduardo beni koltuğa bağlayıp gittiklerinde yerimden fırlamaya hazırım. Umarım ne kadar endişeli olduğumu anlamamışlardır; normal davranmak için elimden geleni yaptım ama başarılı olup olmadığımı bilmiyorum.

Ön kapının arkalarından kapandığını duyduktan sonra birkaç dakika sessizce oturup geri gelmediklerinden emin oluyorum. Gardiyanlarımın gittiğinden emin olduğumda, hareket etmeye başlıyorum. Kalbim hızlı ve çaresiz bir şekilde atıyor.

Rosa'nın bana verdiği eşyaları almak için sandalye minderlerine dikkatlice uzanırken avuçlarım terliyor.

Önce saç tokasını çıkarıyorum. Kollarımın üst kısmını sandalyeye bağlayan ipler yüzünden hareket alanım kısıtlı, ama pimi kelepçelerin kilidine sokmayı başarıyorum. Uzman bir kilit açıcı olmaktan çok uzağım, ama eğitim sırasında bize bunu öğretiler, bu yüzden birkaç başarısız denemeden sonra kelepçeleri açmayı başardım.

Sırada jilet var. Ellerim artık birbirine yapışık olmadığından, küçük bıçağı kollarımın üst kısmındaki iplerin altına sıkıştırdım ve gördüm onları kesiyorum. Bu kolay bir iş değil - kalın bir ipi kesene kadar birkaç kesikten kan akıyor - ama kararlıyım ve on dakika sonra sandalyeden kıpırdayabilecek kadar ipi kesmişim.

Planın birinci adımını tamamlandı.

Sonra aceleyle mutfağa gidip iki su şişesi ve dolaplardan birinde bulduğum birkaç enerji barını alıyorum. Ormanda uzun süre kalmayı beklemiyorum ama hazırlıklı olmak en iyisi. Günün bu saatinde, sıcak beni birkaç saat içinde kurutur. Ayrıca bulabildiğim en keskin mutfak bıçağını alıyorum ve her ihtimale karşı jiletle saç tokasını şortumun cebine koyuyorum. Yiyecekleri ve bıçağı Lucas'ın dolabında bulduğum sırt çantasına koyduktan sonra Lucas'ın yatak odasındaki arka bahçeye ve ötesindeki ormana açılan kapıya yöneliyorum.

Nefesimi tutarak kapıyı açıyorum ve tarıyorum. Muhafızlardan hiçbir iz yok ve tek duyduğum olağan doğa sesleri.

Şimdiye kadar çok iyi.

Dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Nemli bir sıcaklık dalgası üzerime çöküyor ve giysilerimin tenime yapışmasına neden oluyor. Dışarı çıkmakta haklıydım.

Şu su şişeleri. Rosa'nın bahsettiğı toprak yola ulaşmak için iki buçuk mil kuzeye ve sonra nehir boyunca batıya gitmem gerekecek ve yolda su içmem .

Sinirlerimi yatıştırmak için bir nefes alarak evin arkasındaki ağaçlara doğru ilerliyorum. Spor ayakkabılarım -Lucas'ın bana yürüyüşlerimiz için aldığı ayakkabılar- sık ormana girerken neredeyse hiç ses çıkarmıyor ve ağaçların gölgesi başımın üzerine kapanıp beni gökyüzündeki olası gözlerden gizlediğinde rahatlayarak nefes veriyorum.

Şimdi sınıra gitmem ve teslimat kamyonunun öğleden sonra üçten sonra bir noktada araziden ayrılacağı yolu bulmam gerekiyor.

Herhangi bir böceğe ya da yılanı basmamaya çalışarak hızlı adımlarla yürürken kollarımın altında ter birikiyor ve sırtımdan aşağı damlıyor. İnce ağaç, kalın ağaç, bir çalı kümesi, devrilmiş bir kütük; bu işaretler ilerleyişimi takip etmemi sağlıyor.

Yakın evreme odaklanmak, etrafımdakileri düşünmememe yardımcı oluyor. Tepemde uçan insansız hava araçları ya da sınıra giderken geçmem gereken nöbetçi kuleleri olabilir. Rosa bana Kuzey Kule 2'nin Muhafızlar poker oynuyor ama o kuleyle başka bir kuleyi nasıl ayırt edeeğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Eğer bir Kuzey Kule İki varsa, bir de Kuzey Kule Bir olmalı ve eğer yanlış kuleye rastlarsam, mahvolurum.

Yarım saat sonra ilk şişeyi çıkarıp suyun çoğunu yudumluyorum, ardından gömleğimin altıyla yüzümdeki teri siliyorum. Üzerimdeki şort ve daracık atletle bile sıcağa dayanmak zor.

Biraz daha, diyorum kendime. Nehre o kadar da uzak olamaz. Sadece ona ulaşmam ve sonra yola varana kadar batıya doğru takip etmem gerekiyor.

En fazla yarım saat daha yürürüm. "Alto!"

Sertçe bağırılan İspanyolca komutla donup kalıyorum, içgüdüsel olarak ellerimi kaldırıyorum. Su şişesi sinirli parmaklarımın arasından düşüyor. *Oh, . Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Erkek sesi bana bir komut daha veriyor ve ben de bana bunu yapmamı söylediğini varsayarak yavaşca arkamı dönüyorum.

Siyah saçlı, kaslı bir adam birkaç metre duruyor, M16'sını göğsüme doğrultmuş. Kamuflej pantolonu ve kolsuz bir gömlek giymiş ve kalçasında asılı bir telsiz görüyorum.

Muhafızlardan biri. Ormanda devriye geziyor olmalı ve Be

n. Boku yedim.

Güvenlik görevlisi bana ters ters bakarak İspanyolca bir şeyler söylüyor, ben de elimi sallıyorum.

Başını. "Özür dilerim." Kurumuş dudaklarımı ıslatıyorum. "ok fazla İspanyolca bilmiyorum."

Genç adamın öfkesi derinleşir. "Kimsin sen? Burada ne yapıyorsun?" diyor ağır aksanlı bir İngilizceyle.

"Ben-" şakaklarımdan ter damladığını hissederek yutkunuyorum.

"Lucas'la kalıyorum."

"Lucas Kent?" Gardiyan bir an için şaşkın görünüyor; sonra kara gözleri açılıyor. "Mahkûm sensin."

". Ama şimdi onun misafiriyim." Ellerimi yavaşça yanlarıma indirirken titrek bir gülümseme . "Nasıl olduğunu bilirsin."

Muhafızın yüzünde anlayışlı bir ifade belirir. "Sen onun *putası*sın."

Az önce bana fahişe dediğinden oldukça eminim, ama başımı sallıyorum ve gülümsememi genişletiyorum, korkmuş değil baştan çıkarıcı görünmesini umuyorum. "Benden hoşlanıyor," diyorum omuzlarımı geriye çekip sütyensiz göğüslerimi öne doğru iterek. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Adamın bakışları yüzümden terden ıslanmış kayıyor. "Evet." Sesi biraz boğuk. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak ona doğru bir adım atıyorum. "Uzakta," diyorum, kalçalarımı döndürdüğümünden emin olarak. "Patronunla bir seyahate çıktık."

"Esguerra ile, evet." Adam, hareketlerimle birlikte sallanan göğüslerimden hipnotize olmuş görünüyor. "Yolculukta."

"Doğru." Bir adım daha atıyorum. "Evde oturmaktan sıkıldım."

"Sıkıldınız mı?" Gardiyan sonunda bakışlarını benden ayırmayı başardı.

Göğüs. Yüzüme bakarken gözleri hafifçe parlıyor ama silahı hâlâ bana doğrultulmuş . "Burada olmamalısın."

"Biliyorum." Alt dudağımı bilerek ısıırıyorum. "Lucas arka bahçeye izin verdi. Güzel bir kuş vardı, onu takip ettim ve kayboldum."

Bu şimdiye kadarki en aptalca hikaye ama gardiyan öyle düşünmüyor gibi. Yine de dudaklarıma yemek ister gibi bakıyor olması bununla bir ilgisi var.

"Yani, evet, belki bana onun evini gösterebilirsin," diye devam ediyorum o sessiz kaldığında. Ona doğru küçük bir adım daha atıyorum. "Bugün hava çok sıcak."

"Evet." Silahını indiriyor ve sol kolumu tutuyor. "Gel. Seni oraya götüreceğim."

"Teşekkür ." Olabildiğince parlak bir şekilde gülümsüyorum ve sağ elimi yukarı kaldırarak avucumun topuğunu burnunun alt tarafına çarpıyorum.

Bir çıtırtı sesi ve ardından kırmızı bir sprey. Muhafız Refleks olarak kırık burnunu tutarak geriye doğru sendeledi ve ben de M16'sının namlusunu yakaladım, saldırı tüfeğini kendime doğru çekerken dizini tekmeledim.

Ayağım dizine çarpıyor ama adam bırakmıyor. Onun yerine burnunu bırakıyor ve silahı iki eliyle kavrayıp çekiyor -ve beni -Ona doğru.

Lucas kadar iyi eğitilmiş olmayabilir ama yine de ondan çok daha güçlü. Ben.

Beni yere yatırmadan önce sadece saniyelerim olduğunu fark edince çekmeyi bırakıp silahı ona doğru itiyorum ve bir an dengesini kaybetmesine neden oluyorum. Aynı zamanda bacaklarının arasına olabildiğince sert bir tekme atıyorum.

Spor ayakkabım hedefine ulaşıyor: gardiyanın taşakları. Adamın boğazından boğuk bir nefes kaçıyor, ardından belinden eğilirken tiz bir çığlık atıyor. Yüzü hastalıklı bir şekilde solgunlaşıyor ve silahı tutuşu bir saniyeliğine gevşiyor - ihtiyacım olan tek zaman bu.

Ağır silahı muhafızın elinden çekip alarak kafasına doğru savuruyorum. Tüfek kafatasıyla buluştuğunda yüksek bir *gümbürtü* çıkarıyor. Çarpışmanın etkisiyle kollarımda bir acı şoku oluşuyor ama rakibim bir taş gibi yere düşüyor.

Baygın mı yoksa ölü mü hiçbir fikrim yok ve kontrol etmekle vakit kaybetmiyorum. Etrafta başka muhafızlar varsa, çığlığını duymuş olabilirler.

M16'yı tutarak koşmaya başladım.

Ağaç. Çalı. Budaklı bir kök. Bir karınca tepesi. Koşarken küçük işaretler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, nefesim kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor. Birkaç dakikada bir arkama bakıp takip edilip edilmediğimi kontrol ediyorum ama hiçbir belirsiz değil ve birkaç dakika sonra yavaşlayıp koşmaya başlıyorum.

Nerede bu nehir? İki buçuk mil yaklaşık dört kilometre eder; oraya varmak bu kadar uzun sürmemeli.

Rosa'nın yalan söylemiş olabileceğini düşünmeye fırsat bulamadan, önümdeki zemin aniden keskin bir açıyla aşağı doğru eğiliyor. Eğimden aşağı yuvarlanmaktan zorlukla kayarak duruyorum ve önümdeki çalılıkların arasından aşağıda mavi bir parıltı görüyorum.

Nehir.

Esguerra'nın yerleşkesinin kuzey sınırındayım.

Nefesim rahatlayarak kesiliyor. Daha yakından bakmak için ileri atılıyorum ve yine donup kalıyorum.

Yüz metreden daha az bir mesafede solumda bir nöbetçi kulesi var. Ağaçlar görüş alanımı kapatmıştı.

Geri çekilip en yakın ağacın arkasına çömeliyorum ve umutsuzca muhafızların beni henüz fark etmemiş olmasını umuyorum. Bağırışlar ya da silah sesleri duymadığımda, kuleye tekrar bakmak için dışarı bakma riskini göze alıyorum.

Yapı uzun ve uğursuz, ormanın üzerinde yükseliyor. Tepesinde pencere yerine yarıklar bulunan kare şeklinde sağlam bir muhafaza vardır. Muhafaza açık hava yürüyüş yolu. Geçitte hiç muhafız görmüyorum ama muhtemelen hepsi içeride, gölgede boğucu sıcaktan saklanıyorlar. Yapının üzerinde hiçbir işaret yok. Kuzey Kule İki de olabilir, başka bir yapı da. Bunu bilmemin bir yolu yok.

Batıya doğru gidersem tam geçeceğim ve eğer muhafızlar dışarıya bakarsa anında yakalanırım.

Bir an için geri dönmeyi ve daha güneye, bu nöbetçi kulesinin görüş alanının dışına çıktığımda yolu bulmaya çalışmayı düşünüyorum, ama bundan vazgeçiyorum. Orada daha fazla kule olabilir. Ayrıca, Rosa güvenliğin yazılım araziye *yaklaşan* şeylere odaklanır. Bu da bilgisayarın bu noktadan güneye doğru hareket eden herhangi bir şeyi işaretleyebileceği anlamına gelir.

Ya buradan nehri geçmeliyim ya da batıya dönüp nehirle kesiştiği yerde yolu bulmaya çalışmalıyım.

Nehre bakıyorum. Sık çalılar görüşümü engellediği için ne kadar geniş ya da derin olduğunu söyleyemiyorum. Kolaylıkla güçlü bir akıntıya sahip olabilir ya da Amazon yağmur ormanı olduğu için timsahlarla dolu olabilir. Çok güçlü bir yüzücü olsaydım bu riski göze alırdım ama orman nehirlerini geçmek eğitimimin önemli bir parçası değildi.

Kuleye tekrar bakıyorum. Geçitte hâlâ nöbetçi yok. İçeride poker oynuyor mu?

Bir an için iki seçenek arasında bocalıyorum, her birinin artılarını ve eksilerini tartışıyorum ama sonuçta kararımı vermeme yardımcı olan şey güneşin konumu oluyor. Gökyüzünde alçalıyor, bu da öğleden sonraya işaret ediyor.

. Saatim yok, o yüzden zamanı bilmiyorum ama muhtemelen öğleden sonra üçe yaklaşıyor.

Eğer yolu kısa sürede bulamazsam, teslimat kamyonunu kaçırma riskim var ve o zaman kuledeki muhafızların beni fark edip etmemesinin bir önemi kalmayacak. Diego ve Eduardo kaybolduğumu fark ettiklerinde, hâlâ bu ormanda yaya olarak dolaşıyorsam birkaç saat içinde bulunmuş olurum.

Titreyen ellerimi sabitlemeye çalışarak M16'yı yere koyuyorum. Görünürde silahlı olursam vurulma ihtimalim çok daha yüksek ve bir saldırı tüfeği, daha iyi silahlanmış ve muhafazanın korumasına sahip muhafızlara karşı bana yardımcı olmayacak.

Nehre son bir kez baktıktan sonra ağacımın korunağından ayrılıyor ve batıya, kuleye doğru ilerliyorum.

İnce ağaç. Kalın ağaç. Kök. Çalı. Bir küme kır çiçeği. Yürürken bitkilere , korku buzdan parmaklar gibi göğsümü tırmalıyor. Korku Kule yaklaşıyor -artık çevresel görüşümde görebiliyorum- ve ona bakmamaya, yavaşça ve kasıtlı olarak, sadece bir ayağımı diğerinin önüne atarak ilerlemeye odaklanıyorum.

Kalın ağaç. Başka bir kalın ağaç. Üzerinden atlamam gereken küçük bir hendek. Kalbim boğazımdan fırlayacak gibi oluyor ama kuleye bakmadan ilerlemeye ediyorum. Önce bana paralel, sonra hafifçe arkamda, ama ben yine de bakışlarımı önümde tutuyor ve aynı ölçülü tempoda yürüyorum.

Küçük bir açıklıktan geçerken derim ürperiyor ve ensem karıncalanıyor ama hâlâ bağırışlar ya da silah sesleri duyulmuyor.

Beni görmüyorlar.

Burası Kuzey Kule 2 olmalı.

Hızımı biraz artırmayı göze alıyorum ve dakika sonra arkama baktığımda kule artık görünmüyor.

Durup bir ağaç gövdesine yaslanıyorum, dizlerim rahatlamaktan güçsüz düşüyor. Vurulmadan kuleyi geçmeyi başarmıştım.

Çılgın kalp atışlarım biraz yavaşladığında, kendimi doğrulmaya ve devam etmeye zorluyorum.

Yola ulaşmam ne kadar sürüyor bilmiyorum ama yolu bulduğumda güneş gökyüzünde alçalıyor. Yol pek bir şey değil - ormanı kesen asfaltsız bir patika sadece - ama yolla buluştuğu noktada nehir, sağlam bir ahşap köprü üzerinde genişler.

Durup dinliyorum ama her şey sessiz. Yaklaşan bir araba sesi yok, muhafızlardan bir iz yok.

Köprüye döndüm ve yürümeye başladım. Hemen, daha önceki yerde nehri geçmeyi denememekle doğru yaptığımı anlıyorum. Nehir geniş ve her iki kıyısı da dik, neredeyse uçurum gibi. Karşıya geçmeyi başarsam bile diğer tarafa tırmanmakta zorlanırdı.

Yürümeye devam ediyorum ve çok geçmeden köprü -ve Esguerra'nın yerleşkesi- arkamda kalıyor. Yolun kenarında kalarak elimden geldiğince ağaçların arasında kalmaya çalışıyorum. Bölgede devriye geziyor olabilecek insansız hava araçları tarafından fark edilmek istemiyorum ama geri dönen teslimat kamyonunu kaçırma riskini de göze alamam.

Bir araba motorunun gürültüsünü duyana kadar saatlerce yürüyormuşum gibi geliyor.

İşte bu kadar.

Lucas'ın mutfağından çaldığım bıçağı çıkarıp şortumun kemerine sokuyorum ve sapını altıyla kapatıyorum. Umarım bıçağı kullanmak zorunda kalmam ama hazırlıklı olmak en iyisi.

Nabzımın çılgınca atmasına aldırmadan yola çıkıyorum ve aracın yaklaşmasını bekliyorum.

Tahmin ettiğim gibi bir kamyon değil, bir minibüs. Önümde duruyor ve şoför -koyu bronz , kısa boylu, orta yaşlı bir adam- atlayıp şaşkınlıkla bana bakıyor. İspanyolca bir şeyler soruyor, ben de elimi sallıyorum.

"Turist. Ben Amerikalı bir turistim ve kayboldum. Lütfen bana yardım edin."

Daha da şaşırılmış görünüyor ve hızlı hızlı İspanyolca bir şeyler söylüyor.

Tekrar başımı sallıyorum. "Üzgünüm, İspanyolca bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve sanki çalıkların arasından bir çevirmenin çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. Hiçbir şey olmayınca omuz silkiyor ve onu arabaya kadar takip etmemi işaret ediyor.

Elimi yanımdaki bıçağa yakın tutmaya dikkat ederek onun yanındaki yolcu koltuğuna tırmanıyorum. Teslimatçı Esguerra'nın çalışanı da olabilir, bir silah tüccarının malikânesine yemek götüren bir sivil de.

Her iki durumda da, eğer bir şey denerse ya da birini aramaya kalkarsa, ben hazırım.

Sürücü arabayı çalıştırır ve minibüs toprak yolda kuzeye doğru ilerlemeye başlar. Birkaç dakika sonra adam bir müzik açıyor ve içinden mırıldanmaya başlıyor. Ona gülümsüyorum ve elimi bıçağın sapından .

Ben

yaptım.

Kaçtım.

Şimdi Obenko'yu uyarabilir ve kardeşimi kurtarabilirim.

"Hoşça kal Lucas," diye fısıldıyorum sessizce, minibüs asfaltsız yolda hızla ilerleyip beni tutsağımdan uzaklaştırırken.

Beni sevdiğim adamdan uzaklaştırıyor.

SON

Okuduğunuz için teŖekkür ederim! Bir yorum bırakırsanız çok memnun olurum
Çünkü eleŖtiriler beni yazmaya teŖvik ediyor ve diğer okurların kitaplarımı
keŖfetmesine yardımcı oluyor.

Lucas ve Yulia'nın hikâyesi *Beni Sahiplen'de (Beni Yakala: Kitap 3)* devam
ediyor. Kitap çıktığında haberdar olmak isterseniz, lütfen
www.annazaires.com adresinden yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine
kaydolun

Eğer Nora ve Julian'ın hikayesini okumadıysanız, *Twist Me*'yi denemenizi
tavsiye ederim. Bu üçlemenin üç kitabı da artık mevcut. Kitabı edinmek için
lütfen [BURAYA](#) tıklayın.

Ayrıca, bu kitabı beğendiyseniz, tamamlanmış olan bir başka üçlemem olan
Mia & Korum'un hikayesini de beğenebilirsiniz. Almak için lütfen [BURAYA](#)
tıklayın
Kitap.

Son olarak, sesli kitapları seviyorsanız, tüm sesli kitaplarımızın
bağlantılarına ulaşmak için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

Okuyuculardan haber almayı seviyorum, bu yüzden mutlaka katılın:

- [Facebook](#)'ta benimle arkadaş ol
- [Facebook sayfamı](#) beğen
- Beni [Twitter](#)'da takip edin
- Benimle [Goodreads](#)'te bağlantı kurun

Ve Ŗimdi lütfen *Twist Me, Close Liaisons* ve diğer bazı çalışmalarımın
küçük bir tat almak için sayfayı çevirin.

EXCERPT FROM TWIST ME

Yazarın Notu: *Twist Me*, Nora ve Julian Esguerra hakkında karanlık bir erotik üçlemedir. Üç kitap da artık mevcut.

Kaçırılmış. Özel bir adaya götürüldü.

Bunun benim başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci yaş günümün arifesinde tesadüfen karşılaştığım bir insanın hayatımı bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Artık ona aidim. Julian'a. Onun kadar acımasız bir adama. güzel bir adam, dokunuşu beni yakan bir adam. Şefkatini zalimliğinden daha yıkıcı bulduğum bir adam.

Beni kaçıran kişi bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var; beni içine çekerken bile korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu da benim hikâyem.

Akşam . Geçen her dakika, beni esir alan kişiyi tekrar göreceğim düşüncesiyle daha da endişelenmeye başlıyorum.

Okuduğum roman artık ilgimi çekmiyor. Elimden bırakıyorum ve odanın içinde daireler çizerek yürüyorum.

Beth'in bana daha önce verdiği kıyafetleri giydim. Benim giymeyi tercih edeceğim bir şey değil ama bornozdan daha iyi. Seksi bir çift Beyaz dantelli külot ve iç çamaşırı olarak uyumlu bir sütyen. Önden düğmeli güzel mavi bir sundress. Her şey bana şüpheli bir şekilde uyuyor. Bir süredir beni takip mi ediyordu? Kıyafet ölçülerim de dahil olmak üzere hakkımdaki her şeyi öğreniyor muydu?

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Olacakları düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bu gece bana geleceğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum. Bu adada sakladığı koca bir kadın haremı olması ve her birini sultanların yaptığı gibi haftada bir ziyaret etmesi mümkün.

Yine de bir şekilde yakında burada olacağını biliyorum. Dün gece sadece iştahını kabarttı. Benimle işinin bitmediğini biliyorum, hem de hiç.

Sonunda kapı açıldı.

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Tabii ki öyle.

Erkeksi güzelliği beni bir kez daha etkiledi. Onun gibi bir yüzle bir model ya da film yıldızı olabilirdi. Eğer dünyada biraz adalet olsaydı, kısa boylu olurdu ya da bu yüzü dengeleyecek başka bir kusuru olurdu.

Ama o öyle değil. Vücudu uzun ve kaslı, mükemmel orantılı. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve istemediğim bir uyarılma hissediyorum.

Yine kot pantolon ve tişört giyiyor. Bu sefer gri bir tişört. Sade kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor ve yapmakla da akıllıca davranıyor. Görünüşünün geliştirilmeye ihtiyacı yok.

Bana gülümsüyor. Bu onun düşmüş melek gülümsemesi; aynı anda hem karanlık hem de baştan . "Merhaba, Nora."

Ona ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

Başını hafifçe yana eğiyor. "Burada, odada mı? Yoksa adada mı?"

"İkisi de."

"Beth yarın sana etrafı gezdirecek, istersen seni yüzmeye götürecekt," diyor bana yaklaşarak. "Eğer bir şey yapmazsan içeride kilitli kalmayacaksın."

aptalca bir şey."

"Ne gibi?" Yanımda durup saçlarımı okşamak için elini kaldırdığında kalbim çarparken soruyorum.

"Beth'e ya da kendine zarar vermeye çalışıyorsun." Sesi yumuşak, bana bakarken bakışları hipnotize edici. Saçlarıma dokunuşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Göz kırpıyorum, büyüsünü bozmaya çalışıyorum. "Peki ya adada? Beni burada ne kadar tutacaksın?"

Eli yüzümü okşuyor, yanağımın etrafında kıvrılıyor. Kendimi, okşanan bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilirken yakalıyorum ve hemen kaskatı .

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Piç herif üzerimdeki etkisini biliyor. "Uzun bir süre, umarım," diyor.

Nedense hiç şaşırmadım. Beni sadece birkaç kez becermek isteseydi buraya kadar getirmeye zahmet etmezdi. Dehşete kapıldım ama şaşırmadım.

Cesaretimi topladım ve bir sonraki mantıklı soruyu sordum. "Beni neden kaçırdınız?"

Gülümsemesi yüzünü terk ediyor. Cevap vermiyor, sadece esrarengiz mavi bakışlarıyla bana bakıyor

Titremeye başladım. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır, Nora, seni öldürmeyeceğim."

Yalan söylüyor olabileceği açık olsa da inkârı beni rahatlatıyor.

"Beni satacak mısın?" Kelimeleri zar zor . "Fahişe olmak gibi bir şey mi?"

"Hayır," diyor usulca. "Asla. Sen sadece ve benimsin."

Biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum ama bilmem gereken bir şey daha var. "Bana zarar verecek misin?"

Bir an için yine cevap vermez. Gözlerinde kısa süreliğine karanlık bir şey parlıyor. "Muhtemelen," diyor sessizce.

Sonra eğilip beni öpüyor, sıcak dudakları yumuşak ve nazik bir şekilde dudaklarımda.

Bir an için donup kaldım, tepkisizdim. Ona inanıyorum. Bana zarar vereceğini söylediğinde doğruyu biliyorum. Onda beni korkutan bir şey var - en başından beri beni korkutan bir şey.

önce çıktığım erkeklere hiç benzemiyor. O her şeyi yapabilir.

Ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Onunla tekrar dövüŖmeyi düşünüyorum. Benim durumumda yapılacak normal Ŗey bu olurdu. Yapılacak cesurca bir Ŗey.

Ama yine de yapmıyorum.

karanlığı hissedebiliyorum. Onda yanlıŖ bir Ŗeyler var.

DıŖ güzelliğinin altında korkunç bir Ŗey saklıyor.

O karanlığı serbest bırakmak istemiyorum. Eğer onu serbest bırakırsam ne olacağını bilmiyorum.

Yap.

Ben de kucağında öylece durup beni öpmesine izin verdim. Ve o seçtiğinde Beni tekrar kaldırıp yatağa götürüyor, hiçbir Ŗekilde direnmeye çalıŖmıyorum.

Bunun yerine gözlerimi kapatıp hislere teslim oluyorum.

Twist Me üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut ([BURAYA](#) tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımla e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

EXCERPT FROM CLOSELIAISONS

Yazarın Notu: *Yakın İlişkiler*, erotik bilimkurgu romantizm üçlemem Krinar Günlükleri'nin ilk kitabıdır. *Twist Me* ve *Capture Me* kadar karanlık olmasa da, karanlık erotik okurlarının hoşuna gidebilecek bazı unsurlar içeriyor.

Erotik ve çalkantılı ilişkilerin hayranlarına hitap edecek karanlık ve sinirli bir romantizm...

Yakın gelecekte, Krinar Dünya'yı yönetiyor. Başka bir galaksiden gelen gelişmiş bir ırk, bizim için hâlâ bir gizem ve tamamen onların merhametine kalmış durumdayız.

Utangaç ve masum Mia Stalis, New York'ta çok normal bir hayat süren bir üniversite öğrencisidir. Çoğu insan gibi onun da istilacılarla hiçbir etkileşimi olmamıştır; ta ki parkta geçirdiği kader dolu bir gün her şeyi değiştirene kadar. Korum'un dikkatini çeken genç kız, şimdi ona sahip olmak isteyen ve onu kendine ait kılmak için her şeyi göze alan güçlü, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı Krinar'la mücadele etmek zorundadır.

Özgürlüğünüzü yeniden kazanmak için ne kadar ileri gidersiniz? Ne kadar Halkınıza yardım etmek için fedakârlık mı yapacaksınız? Düşmanınıza aşık olmaya başladığınızda nasıl bir seçim yapacaksınız?

Nefes al, Mia, nefes al. Zihninin arkasında bir yerlerde, küçük, mantıklı bir ses bu sözleri tekrarlayıp duruyordu. Aynı tuhaf objektif yanı, altın sarısı teni yüksek elmacık kemikleri ve sıkı bir çene üzerinde sıkıca gerilmiş olan simetrik yüz yapısına dikkat etti. Ks'nin gördüğü resim ve videoları onların hakkını pek vermemişti. En fazla otuz metre uzakta duran yaratık tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Kız donmuş bir halde ona bakmaya devam ederken, adam doğruldu ve ona doğru yürümeye başladı. Daha doğrusu ona doğru sinsice yaklaşıyordu, diye düşündü aptalca, çünkü adamın her hareketi ona bir ceylana sinsice yaklaşan bir orman kedisini hatırlatıyordu. Bu sırada gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Yaklaştıkça, açık altın rengi gözlerindeki sarı benekleri ve onları çevreleyen kalın, uzun kirpikleri seçebiliyordu.

Dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla adamın kendisinden iki adımdan daha az uzaktaki bankına oturmasını ve beyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsemesini izledi. Dişlerinin olmadığını beyninin işleyen bir kısmıyla fark etti. Onlardan bir ipucu bile yok. Bu da onlar hakkında bir başka efsaneydi, tıpkı Güneşten nefret etmek.

"Adın ne senin?" Yaratık bu soruyu adeta mırıldanarak . Sesi alçak ve pürüzsüzdü, tamamen aksansızdı. Burun delikleri sanki onun kokusunu içine çekiyormuş gibi hafifçe açıldı.

"Um..." Mia endişeyle yutkundu. "M-Mia."

"Mia," diye tekrarladı yavaşça, adının tadını çıkarıyor gibiydi. "Mia ne?"

"Mia Stalis." Kahretsin, neden onun adını öğrenmek istedi? Neden onun burada, onunla konuşuyordu? Genel olarak, K Merkezlerinden bu kadar uzakta, Central Park'ta ne işi vardı? *Nefes al, Mia, nefes al.*

"Rahatla, Mia Stalis." Gülümsemesi genişledi ve sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. Gamze mi? Ks'nin gamzesi mi vardı? "Daha önce bizden biriyle hiç karşılaşmadın mı?"

Mia nefesini fark ederek, "Hayır, tutmadım," diye keskin bir nefes verdi. Sesinin hissettiği kadar titrek çıkmamasından gurur duyuyordu. Sormalı mıydı? Bilmek istiyor muydu?

Cesaretini topladı. "Ne, um-" Bir yutkunma daha. "Benden ne istiyorsun?"

"Şimdilik sohbet." Ona gülmek üzereymiş gibi görünüyordu, altın rengi gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyordu.

Garip bir şekilde, bu onu korkusunu azaltacak kadar sinirlendirmişti. Mia'nın nefret ettiği bir şey varsa, o da kendisine gülünmesiydi. Kısa boyuyla,

Sıksa boyu ve her kızın kâbusu olan diş telleri, kıvrıcık saçlar ve gözlüklerle dolu garip bir ergenlik döneminden gelen genel sosyal beceri eksikliğiyle Mia, birinin şakasının hedefi olma konusunda fazlasıyla deneyimliydi.

Çenesini kavgacı bir tavırla kaldırdı. "Tamam o zaman, adın ne?"

"Korum."

"Sadece Korum mu?"

"Bizim gerçekten yok, sizin gibi değil. Benim tam adım çok daha uzun ama söylesem bile telaffuz edemezsin."

Tamam, bu ilginçti. Şimdi *New York Times*'da buna benzer bir şey okuduğunu hatırlıyordu. Buraya kadar her şey yolunda. Bacaklarının titremesi neredeyse durmuştu ve nefes alış veriş normalleşiyordu. Belki, sadece belki, bu işten canlı çıkabilirdi. Bu konuşma işi yeterince güvenli görünüyordu, yine de gözlerini kırpmadan sarımsı gözlerle ona bakmaya devam etmesi gözleri sinir bozucuydu. Onu konuşturmaya karar verdi.

"Burada ne yapıyorsun Korum?"

"Az önce söyledim ya, seninle sohbet ediyordum Mia." Sesinde yine bir kahkaha tonu vardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Mia nefesini üfledi. "Demek istediğim, Central Park'ta ne işin var? Genel olarak New York'ta?"

Başını hafifçe yana eğerek tekrar gülümsedi. "Belki de kıvrıcık saçlı güzel bir kızla tanışmayı umuyorumdur."

Tamam, artık. Açıkça onunla oynuyordu. Şimdi tekrar biraz düşünebildiğine göre

Central Park'ta, milyonlarca seyircinin gözü önünde. Bunu doğrulamak için gizlice etrafına baktı. Evet, insanlar açıkça onun bankından ve onun uhrevi sakininden uzak dursa da, yolun daha yukarısından onlara bakan birkaç cesur ruh vardı. Hatta bir çift kol saati kameralarıyla onları dikkatle filme alıyordu. Eğer K onunla bir şey yapmaya kalkarsa, göz açıp kapayıncaya kadar YouTube'a düşerdi ve bunu biliyor olmalıydı. Elbette bunu umursayabilir de umursamayabilir de.

Yine de, Central Park'ın ortasında üniversite öğrencilerine yönelik K saldırılarıyla ilgili hiçbir videoya rastlamadığı için nispeten güvende olduğu varsayımından yola çıkan Mia, temkinli bir şekilde dizüstü bilgisayarına uzandı ve sırt çantasına geri koymak için kaldırdı.

"Dur sana yardım edeyim, Mia-"

Ve gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, adamın ağır dizüstü bilgisayarını aniden kemiksiz kalan parmaklarından aldığını ve bu sırada parmak eklemlerine hafifçe dokunduğunu hissetti. Adamın dokunuşuyla Mia'nın içinde hafif bir elektrik çarpmasına benzer bir his oluştu ve sinir uçları karıncalanmaya başladı.

Sırt çantasına uzanarak dizüstü bilgisayarı yumuşak, kıvrımlı bir hareketle dikkatlice yerine koydu. "İşte oldu, şimdi daha iyisin."

Tanrım, ona dokunmuştu. Belki de onun güvenlik teorisi halka açık yerler sahteydi. Nefes alış verişinin yeniden hızlandığını hissetti ve bu noktada kalp atışları muhtemelen anaerobik bölgeye girmişti.

"Şimdi gitmeliyim... Bye!"

Bu kelimeleri nefes nefese kalmadan nasıl söyleyebildiğini asla bilemeyecekti. Az önce yere bıraktığı sırt çantasının kayışını tutarak ayağa fırladı ve aklının bir köşesinde daha önceki felç halinin ortadan kalkmış gibi göründüğünü fark etti.

"Hoşça kal Mia. Sonra görüşürüz." Mia uzaklaşmak için aceleyle koşarken, adamın yumuşak ve alaycı sesi berrak bahar havasında yankılandı.

Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen şu adresteki web sitemi ziyaret edin www.annazaires.com. Krinar Günlükleri üç kitabı da artık mevcut. Lütfen kopyanızı almak için BURAYA tıklayın.

ABOUT THE AUTHOR

Anna Zaires, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu yazarıdır. romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm. Beş yaşındayken büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde kitaplara aşık oldu. O zamandan beri, her zaman kısmen bir fantezi dünyasında yaşıyor. Tek sınırın hayal gücü olduğu bir yerde. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, bilim kurgu ve fantezi yazarı Dima Zales ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Telif Hakkı

Onun Esiri

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Kırılma

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Yank

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Twist Me'den alıntı Close](#)

[Liaisons'dan alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.